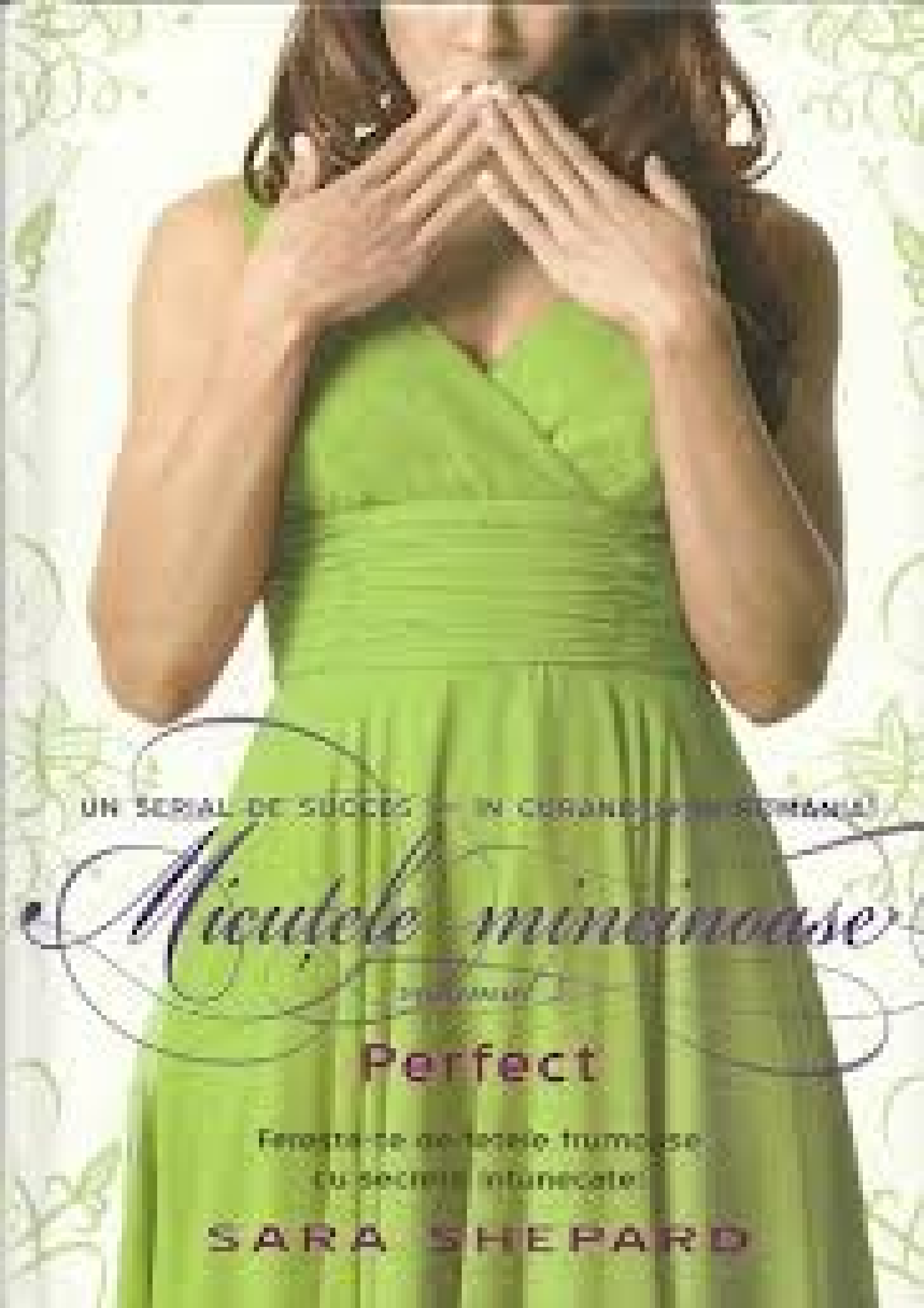
UN SERIAL DE SUCCES
Micuțele mincinoase
Perfect
SARA SHEPARD

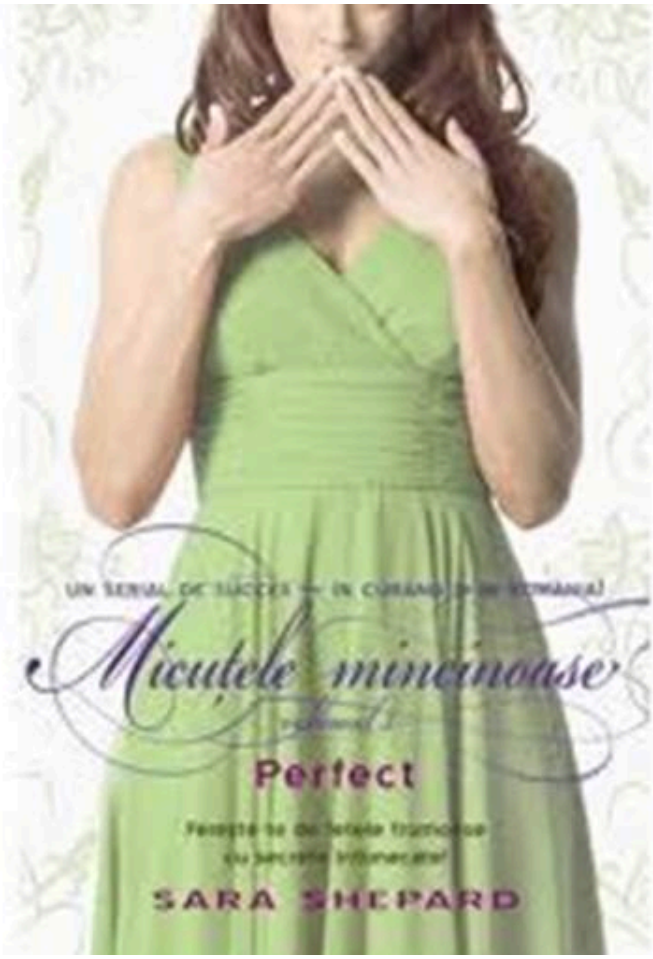

Sara Shepard
Micuţele mincinoase
Perfect
Vol 3
V 1.0

PĂSTREAZĂ-ŢI PRIETENII APROAPE

Ai avut vreodată un prieten care să se-ntoarcă împotriva ta? Să se transforme, pur şi simplu, dintr-o persoană pe care credeai că o cunoşti, în… cu totul alta? Nu vorbesc despre iubitul tău din grădiniţă, care a crescut şi a devenit un tolomac urât şi plin de coşuri, sau despre prietena din tabără, cu care descoperi că n-ai ce să vorbeşti când vine să te viziteze în vacanţa de Crăciun, sau chiar despre o fată din gaşca ta, care deodată se desprinde şi adoptă moda goth, sau se înscrie într-una dintre acele filiale Outward Bound[1]. Nu. Eu vorbesc despre sufletul tău pereche. Fata despre care ştii totul. Şi care ştie totul despre tine. Într-o zi, se transformă radical într-o cu totul altă persoană.

Ei bine, se mai întâmplă. În Rosewood s-a întâmplat.

— Ai grijă, Aria. O să-ţi înţepenească faţa aşa!

Spencer Hastings desfăcu ambalajul unei îngheţate pe băţ, de portocale, şi şi-o strecură în gură. Se referea la figura cu ochii mijiţi, de pirat beat, pe care o făcea una dintre cele mai bune prietene ale ei, Aria Montgomery, încercând să focalizeze imaginea camerei video, un aparat Sony Handycam.

— Parc-ai fi mama, Spence, zise Emily Fields, râzând şi potrivindu-şi tricoul, imprimat cu un desen înfăţişând un pui de găină cu ochelari de înotător, sub care scria: PUICUŢĂ ÎNOTĂTOARE INSTANT! ADĂUGAŢI DOAR APĂ! Prietenele ei îi interziseră să poarte tricourile ei stupide de la înot: „Gâsculiţă înotătoare instant! Adăugaţi doar prostie!”, glumise Alison DiLaurentis, atunci când o văzuse intrând pe Emily.

— Şi mama ta are vorba asta? întrebă Hanna Marin, aruncându-şi băţul de îngheţată, mânjit cu verde. Hanna mânca întotdeauna mai repede decât oricine altcineva. *O să-ţi înţepenească faţa aşa,* se maimuţări ea.

Alison o privi pe Hanna din cap până-n picioare şi chicoti:

— Maică-ta ar fi trebuit să te avertizeze c-o să rămâi cu *fundul* înţepenit aşa.

Hanna se pleoşti la faţă şi-şi trase în jos tivul tricoului cu dungi albe şi roz: îl împrumutase de la Ali, şi i se tot ridica, dezvăluindu-i o fâşie albă de burtă.

— Glumeam şi eu, zise Alison, lovind-o uşor în fluierul piciorului cu vârful şlapului.

Era o seară de vineri a lunii mai, aproape de terminarea clasei a şaptea, şi grupul celor mai bune prietene, Alison, Hanna, Spencer, Aria şi Emily, se strânsese în luxosul salon familial al casei lui Spencer, cu o cutie de îngheţate pe băţ, o sticlă mare de Diet Dr. Pepper cu cireşe şi vanilie, şi telefoanele mobile împrăştiate pe măsuţa pentru cafea. În urmă cu o lună, Ali apăruse la şcoală cu un telefon LG nou-nouţ, cu clapetă, aşa că şi celelalte dăduseră fuga să-şi cumpere unele la fel, chiar în aceeaşi zi. Toate aveau huse din piele roz, şi ele identice cu cea a lui Ali… în fine, toate, cu excepţia Ariei, a cărei husă era din mohair roz. Şi-o tricotase cu mâinile ei.

Aria acţionă *zoom*-ul camerei înainte şi înapoi, apropiind şi depărtând imaginea.

— Şi, oricum, mie n-o să-mi înţepenească faţa aşa. Mă concentrez să pregătesc filmarea. E pentru posteritate. Pentru când o să fim celebre.

— Ei bine, ştim toate că *eu* o să fiu celebră, replică Alison, îndreptându-şi brusc umerii şi întorcându-şi capul într-o parte, ca să-şi scoată în evidenţă gâtul de lebădă.

— Şi de ce-o să fii tu celebră? o provocă Spencer, pe un ton care suna mai arţăgos decât avusese, probabil, în intenţie.

— Pentru c-o să am propriul meu show de televiziune. O să fiu o Paris Hilton mai inteligentă şi mai drăguţă.

Spencer pufni, însă Emily îşi ţuguie buzele ei palide, gândindu-se la ceea ce auzise, iar Hanna încuviinţă, crezând cu adevărat. Asta era *Ali.* Ea n-avea să rămână aici, în Rosewood, Pennsylvania, multă vreme. Sigur, Rosewood era un oraş fermecător după majoritatea standardelor – toţi locuitorii săi parc-ar fi fost figuraţia dintr-o şedinţă foto pentru revista *Town &*

Country – însă ele ştiau bine că lui Ali îi era destinat ceva mai grandios.

Ea le smulsese din obscuritate cu un an şi jumătate în urmă, alegându-le să-i fie cele mai bune prietene. Având-o pe Ali alături, deveniseră fetele *şic* din Rosewood Day, şcoala particulară pe care o frecventau. Acum, aveau atâta putere: să aprecieze cine e *cool* şi cine nu, să dea cele mai grozave petreceri, să înhaţe cele mai bune locuri în sala de lectură, să candideze pentru funcţii de conducere în organizaţiile elevilor şi să câştige cu o majoritate covârşitoare. Mă rog, cea din urmă se aplica numai în cazul lui Spencer. În afara câtorva meandre – şi a accidentului soldat cu orbirea Jennei Cavanaugh, pe care se străduiau din răsputeri să şi-l scoată din minte – vieţile li se transformaseră, de la acceptabile, la perfecte.

— Ce-ar fi să filmăm un talk-show? propuse Aria. Ea se considera cineastul oficial al grupului: printre multele lucruri pe care dorea să le realizeze când avea să fie mare era şi ambiţia de a fi următorul Jean-Luc Godard, un anume regizor francez abstract. Ali, tu eşti vedeta, adăugă ea. Şi tu, Spencer, eşti reportera.

— Eu o să fiu fata de la machiaj, se oferi Hanna, scotocindu-se prin rucsac, în căutarea gentuţei din vinilin, cu buline, în care-şi ţinea trusa pentru machiaj.

— Eu îţi aranjez părul, adăugă Emily, îndesându-şi părul blond-roşcat pe după urechi şi repezindu-se lângă Ali. Ai un păr splendid, *chérie,* îi zise lui Ali, cu un accent franţuzesc parodiat.

Ali îşi scoase îngheţata din gură.

— *Chérie* nu înseamnă cumva *iubito?*

Celelalte se grăbiră să râdă, însă Emily se albi la faţă.

— Nu, înseamnă *dragă prietenă.*

În ultima vreme, Emily era cam sensibilă la glumele făcute de Ali pe seama ei. Înainte, nu fusese niciodată.

— OK, zise Aria, asigurându-se că ţine camera dreaptă. Sunteţi gata?

Spencer se trânti pe canapea şi-şi puse pe frunte o diademă cu strasuri, rămasă de la un Revelion. Toată seara umblase încoronată astfel.

— Nu se poate să porţi aşa ceva, se răsti Ali.

— De ce nu? se miră Spencer, îndreptându-şi coroana.

— De-aia. Dacă nu de altceva, pentru că *eu* sunt prinţesa.

— Şi de ce trebuie să fii *tu* mereu prinţesa? bombăni Spencer în barbă. Un fior de agitaţie le străbătu pe celelalte fete. Spencer şi Ali nu se prea înţelegeau una cu alta, şi nimeni nu ştia de ce.

Telefonul lui Ali scoase un behăit. Ea se aplecă, îi deschise clapeta şi-l înclină, astfel încât să nu-i poată vedea nimeni altcineva ecranul.

— Drăguţ, zise, după care degetele începură să-i zboare pe tastatură, compunând un mesaj.

— Cui îi scrii? se interesă Emily, însă vocea îi suna fragilă şi mică.

— Nu pot să spun. ’Pare rău, zise Ali, fără să-şi ridice privirea.

— Nu poţi să spui? strigă Spencer, ieşindu-şi din fire. Cum adică nu poţi să spui?

Ali îşi ridică ochii spre ea.

— Scuze, *prinţesa.* Nu trebuie să le ştii tu pe *toate.*

Închise clapeta telefonului şi-l lăsă pe canapeaua din piele.

— Nu începe să filmezi încă, Aria. Trebuie să fac un pipi.

Ieşi din salonul casei lui Spencer, grăbindu-se spre baia de pe hol şi aruncându-şi din mers băţul de îngheţată în coşul pentru gunoi.

De îndată ce se auzi uşa băii închizându-se, Spencer fu prima care vorbi.

— Vouă nu vă vine uneori s-o *omorâţi?*

Celelalte tresăriră. Ele niciodată n-o vorbiseră de rău pe Ali. Era o blasfemie la fel de mare cu a da foc drapelului oficial al şcolii Rosewood Day chiar în curtea acesteia, sau a declara că Johnny Depp nu ar fi, în realitate, chiar *atât* de drăguţ… că, de fapt, arată cam bătrân şi sinistru.

Desigur, pe dinăuntru, simţeau un pic altfel. În primăvara aceea, Ali nu prea fusese prin preajmă. Se apropiase mai mult de fetele din liceu, colegele ei din echipa de hochei pe iarbă a junioarelor, şi nu le invitase niciodată pe Aria, pe Emily, pe Spencer sau pe Hanna să vină cu ele la prânz, sau la King James Mali.

În plus, Ali începuse să aibă secrete faţă de ele. SMS-uri secrete, convorbiri telefonice secrete, chicoteli secrete în legătură cu lucruri despre care nu voia să vorbească. Uneori, se întâmplase ca fetele să-i vadă ID-ul de messenger ca fiind online, dar când încercaseră să ia legătura cu ea, nu le răspunsese. Îşi puseseră sufletele pe tavă în faţa lui Ali – mărturisindu-i lucruri pe care nu le-ar fi spus altora, lucruri pe care n-ar fi vrut să le ştie *altcineva* – şi se aşteptaseră ca ea să răspundă la fel. Nu Ali fusese cea care le pusese să jure, cu un an în urmă, după oribila întâmplare cu Jenna, că-şi vor spune totul între ele, absolut *totul,* până la sfârşitul zilelor?

Fetele detestau să se gândească la cum ar putea fi clasa a opta, dacă lucrurile ar continua aşa. Dar asta nu însemna şi c-ar fi detestat-o pe *Ali.*

Aria îşi răsuci o şuviţă din părul ei negru şi lung în jurul degetelor şi izbucni într-un râs nervos.

— S-o omorâm din cauză că e atât de drăguţă, poate.

Apăsă pe butonul de pornire al camerei video.

— Şi pentru că poartă măsura zero, adăugă Hanna.

— La asta mă refeream, zise Spencer, aruncând o privire spre telefonul lui Ali, prins între două perne ale canapelei. N-aţi vrea să-i citim SMS-urile?

— Eu, da, şopti Hanna.

Emily se ridică de pe braţul canapelei.

— Nu ştiu dacă…

Şi începu să se depărteze încetul cu încetul de telefonul lui Ali, ca şi cum apropierea de el ar fi putut s-o incrimineze.

Spencer culese telefonul lui Ali de pe canapea. Privi, curioasă, ecranul gol.

— Haideţi! Nu vreţi să ştiţi cine-i trimite SMS-uri?

— Probabil c-o fi fost doar Katy, şopti Emily, referindu-se la una dintre prietenele lui Ali din echipa de hochei. Ar trebui să-l pui la loc, Spence.

Aria îşi desprinse camera de pe trepied şi se apropie cu ea de Spencer.

— Hai să vedem, zise.

Se strânseră toate în jurul ei. Spencer deschise clapeta şi apăsă pe o tastă.

— E blocat, constată ea.

— Îi ştiţi parola? se interesă Aria, filmând în continuare.

— Să încercăm ziua de naştere, propuse în şoaptă Hanna. Luă telefonul de la Spencer şi tastă cifrele. Ecranul nu se modifică. Şi-acum, ce să fac?

Auziră vocea lui Ali înainte s-o vadă.

— Ce faceţi acolo?

Spencer lăsă să cadă telefonul la loc pe canapea. Hanna făcu un pas înapoi atât de brusc, încât se lovi cu fluierul piciorului de măsuţă.

Ali intră ca o furtună pe uşa salonului, cu sprâncenele împreunate.

— Ce făceaţi, îmi umblaţi la telefon?

— Sigur că nu! strigă Hanna.

— Ba da, recunoscu Emily, aşezându-se pe canapea, apoi ridicându-se la loc. Aria o săgetă cu o privire, după care se ascunse în spatele camerei video.

Însă Ali nu le mai acorda atenţie. Sora mai mare a lui Spencer, Melissa, elevă în ultimul an de liceu, năvălise în bucătăria casei Hastings, venind dinspre garaj. De încheietura mâinii îi atârna o sacoşă cu preparate pentru acasă de la Otto, un restaurant din apropierea cartierului în care locuia familia Hastings. Adorabilul ei iubit, Ian, o însoţea. Ali îşi îndreptă spinarea. Spencer îşi netezi părul ei blond-cenuşiu şi-şi potrivi diadema.

Ian intră în salon.

— Salut, fetelor.

— Bună, îi răspunse Spencer, cu o voce răsunătoare. Ce mai faci, Ian?

— Super, zise el, zâmbind. Drăguţă coroană.

— Mersi! Spencer îşi flutură genele negre ca tăciunele, iar Ali îşi dădu ochii peste cap.

— Încearcă să fii mai puţin ostentativă, fredonă ea în şoaptă.

Însă era greu să nu ţi se pună pata pe Ian. Avea un păr blond şi creţ, o dantură albă şi perfectă, şi ochi năucitor de albaştri, şi niciuna dintre ele nu putea să uite recentul meci de fotbal când el îşi schimbase tricoul pe la jumătatea reprizei şi, pentru cinci secunde minunate, avuseseră o imagine completă a pieptului său gol. Era o părere aproape unanimă aceea că splendoarea lui se irosea în relaţia cu Melissa, o fandosită care semăna

mult prea mult la comportament cu doamna Hastings, mama ei şi a lui Spencer.

Ian se lăsă să cadă pe canapea, lângă Ali.

— Şi, ce faceţi voi, fetelor?

— A, nu cine ştie ce, îi răspunse Aria, focalizând camera asupra lui. Facem un film.

— Un film? Ian părea amuzat. Pot să joc şi eu în el?

— Sigur, se grăbi să aprobe Spencer, trântindu-se de cealaltă parte a lui.

Ian zâmbi larg spre cameră.

— Şi, care-mi sunt replicile?

— E un talk-show, îi explică Spencer. Aruncă o privire spre Ali, încercând să-i evalueze riposta, însă Ali nu reacţionă. Eu sunt moderatoarea. Tu şi Ali sunteţi invitaţii mei. Te iau pe tine întâi.

Ali scăpă un pufnet sarcastic, şi obrajii lui Spencer se înfierbântară, devenind la fel de trandafirii ca şi tricoul ei Ralph Lauren. Ian lăsă neobservat subtextul.

— OK, zise. Hai cu interviul.

Spencer se aşeză mai dreaptă pe canapea, încrucişându-şi gambele musculoase exact cum văzuse că stăteau moderatoarele de talk-show. Luă microfonul roz de la instalaţia pentru karaoke a Hannei şi şi-l ridică până sub bărbie.

— Bun venit la emisiunea lui Spencer Hastings. Pentru prima mea întrebare…

— Întreabă-l cine e profesorul lui preferat de la Rosewood, strigă Aria.

Ali îşi lungi gâtul. Ochii albaştri îi scânteiară.

— Asta ar fi o întrebare bună pentru tine, Aria. Tu ar trebui să-l întrebi dacă vrea să se *cupleze* cu vreuna dintre profesoarele lui. Prin vreo parcare pustie.

Aria rămase cu gura căscată. Hanna şi Emily, care stăteau deoparte, lângă bufet, schimbară între ele priviri nedumerite.

— Toţi profesorii mei sunt dobitoci, răspunse tărăgănat Ian, fără să priceapă ce se petrecea acolo.

— Ian, poţi, *te rog,* să mă ajuţi? strigă Melissa, după ce zăngăni ceva prin bucătărie.

— O secundă, strigă Ian.

— *Ian!* Melissa părea enervată.

— Am găsit una, anunţă Spencer, dându-şi părul blond pe spate. Îi plăcea la nebunie faptul că Ian le acorda lor mai multă atenţie decât Melissei. Care va fi cel mai frumos cadou la absolvire, pentru tine?

— *Ian,* strigă Melissa printre dinţi, iar Spencer îşi privi pe furiş sora, prin largile uşi glisante care dădeau spre bucătărie. Lumina becului din frigider îi arunca o umbră peste faţă. Am. Nevoie. De. Ajutor.

— E simplu, răspunse Ian, neluând-o în seamă. Vreau o lecţie de *base-jumping.*

— *Base-jumping*? se miră Aria. Ce-i aia?

— Să sari cu paraşuta din vârful unei clădiri, îi explică Ian.

Şi, cum Ian începu să le povestească despre Hunter Queenan, unul dintre prietenii lui, care făcuse base-jumping, fetele se aplecară în faţă, stârnite. Aria focaliză obiectivul camerei asupra maxilarului lui Ian, care părea dăltuit în piatră. Ochii ei se abătură o clipă spre Ali, care stătea lângă Ian, privind în gol. Să fi fost Ali *plictisită*? Probabil că avea lucruri mai bune de făcut: SMS-ul probabil că se referea la anumite planuri comune cu fascinantele ei prietene mai mari.

Aria privi din nou pe furiş telefonul lui Ali, care rămăsese pe perna canapelei, lângă braţul ei. Oare ce le ascundea ea? Ce punea la cale?

Vouă nu vă vine uneori s-o omorâţi? Întrebarea lui Spencer îi tot plutea prin creier Ariei, în timp ce Ian bătea câmpii mai departe. În adâncul sufletului, ştia că şi ea simţea acelaşi lucru. Poate c-ar fi fost mai bine dacă Ali ar… dispărea, în loc să le părăsească în favoarea altora.

— Aşa că Hunter a zis c-a simţit cel mai grozav val de adrenalină când a făcut base-jumping, încheie Ian. Mai tare decât la orice altceva. Inclusiv sexul.

— *Ian,* strigă din nou Melissa, pe un ton ameninţător.

— Sună formidabil, aprecie Spencer, privind-o pe Ali, de cealaltă parte a lui Ian. Nu-i aşa?

— Da, răspunse Ali, cu o voce somnoroasă, aproape de parcă ar fi fost în transă. Formidabil.

Restul săptămânii trecuse în zbor: examenele de sfârşit de an, planurile pentru petreceri, alte reuniuni şi

tot mai multă tensiune. Şi apoi, în seara ultimei zile a anului şcolar, Ali dispăruse. Uite-aşa. Acum era cu ele, iar în secunda următoare… nu mai era.

Poliţia răscolise întregul Rosewood în căutarea indiciilor. Cele patru fete fuseseră interogate separat, întrebate dacă Ali se comportase ciudat, sau dacă se întâmplase ceva neobişnuit în legătură cu ea în ultima vreme. Se gândiseră toate, îndelung şi intens. Seara în care dispăruse fusese una bizară: ea încercase să le hipnotizeze, iar apoi ieşise în fugă din hambar, după ce se certase prosteşte cu Spencer pe tema storurilor şi, pur şi simplu… *nu se mai întorsese.* Dar oare mai fuseseră şi alte seri bizare? se gândiseră la cea în care încercaseră să-i citească SMS-urile, dar nu prea mult: după ce plecaseră Melissa şi Ian, Ali îşi ieşise din starea ei de apatie. Organizaseră un concurs de dans şi se jucaseră cu instalaţia pentru karaoke a Hannei. Misterioasele mesaje de pe telefonul lui Ali fuseseră uitate.

Pe urmă, poliţiştii le întrebaseră dacă, printre persoanele apropiate de Ali, exista vreuna care ar fi vrut să-i facă rău. Hanna, Aria şi Emily se gândiseră toate la acelaşi lucru: *Vouă nu vă vine uneori s-o omorâţi?* Cuvintele rostite de Spencer printre dinţi. Dar, nu. Ea glumise. Nu?

— Nimeni n-ar fi vrut să-i facă rău lui Ali, declarase Emily, alungându-şi grijile din minte.

— Categoric nu, răspunsese şi Aria, în cadrul interogatoriului ei, îndepărtându-şi repede privirea de la zdrahonul de poliţist aşezat lângă ea pe leagănul de pe verandă.

— Nu cred, afirmase Hanna în mărturia ei, jucându-se cu brăţara din şnururi împletite, bleu-pal, confecţionată de Ali – câte una pentru fiecare dintre ele –, după accidentul Jennei. Ali nu era prea apropiată de multă lume. Numai de noi. Iar noi o iubeam ca pe ochii din cap.

Sigur, Spencer păruse furioasă pe Ali. Dar în realitate, în adâncul sufletului, nu erau toate la fel? Ali era perfectă – frumoasă, inteligentă, sexy, irezistibilă – şi le evita. Poate că ele chiar o urau pentru asta. Dar asta nu însemna că vreuna dintre ele i-ar fi dorit dispariţia.

Uimitor este însă ceea ce nu poţi să vezi. Mai ales când e vorba despre ceva aflat chiar în faţa ochilor tăi.

1
TRUDA LUI SPENCER ÎŞI ARATĂ ROADELE

Spencer Hastings ar fi trebuit să doarmă la ora şase şi jumătate, în dimineaţa zilei de luni. În loc de asta, stătea în sala de aşteptare tapetată în albastru şi verde a unui cabinet de psihoterapeut, simţindu-se oarecum de parcă ar fi fost captivă într-un acvariu. Sora ei mai mare, Melissa, stătea vizavi de ea, pe un scaun verde-smarald. Melissa îşi ridică privirea de pe cursul ei de *Principiile pieţelor nou apărute* – urma un program de master la Universitatea Pennsylvania – şi-i dărui lui Spencer un zâmbet matern.

— M-am simţit mult mai *limpezită* de când am început să vin la doamna doctor Evans, se pisici Melissa, care avea programare imediat după Spencer. O să-ţi placă la nebunie de ea. E formidabilă.

Sigur că e formidabilă, îşi zise Spencer în gând, răutăcioasă. Melissa ar fi calificat ca o persoană minunată pe oricine ar fi fost dispus s-o asculte o oră încheiată fără s-o întrerupă.

— Dar vezi că ar putea să te ia un pic cam tare, Spence, o preveni Melissa, închizându-şi cartea cu un pocnet. O să-ţi spună despre tine unele lucruri pe care n-ai fi vrut să le auzi.

Spencer îşi schimbă centrul de greutate.

— Doar nu mai am şase ani. Pot să îndur criticile.

Melissa ridică aproape imperceptibil din sprâncene spre Spencer, semn evident că nu era prea convinsă. Spencer se ascunse după exemplarul ei din revista *Philadelphia,* întrebându-se încă o dată ce căuta ea acolo. Mama ei, Veronica, o programase la o şedinţă de terapie – cu psihoterapeutul Melissei – după ce fosta prietenă a lui Spencer, Alison DiLaurentis, fusese descoperită moartă, iar Toby Cavanaugh se sinucisese. Spencer bănuia că programarea ei urmărea şi aflarea motivelor pentru care ea se cuplase cu iubitul Melissei, Wren. Totuşi, Spencer se simţea perfect. Zău aşa. Şi, să meargă la psihoterapeutul celei mai neîmpăcate duşmance nu era ca şi cum ar fi mers la chirurgul plastic

al unei urâte? Spencer se temea că era probabil ca ea să iasă chiar după prima ei şedinţă de terapie cu o sănătate mentală echivalentă cu o pereche de sâni falşi deformaţi hidos.

Chiar atunci, uşa cabinetului se deschise larg, şi o femeie blondă şi minionă, purtând ochelari cu rame din baga, o bluză neagră şi pantaloni negri, îşi scoase capul prin deschizătură.

— Spencer? zise femeia. Eu sunt doctoriţa Evans. Intră.

Spencer pătrunse în cabinetul doctoriţei Evans, constatând că era simplu şi luminos, fără să semene, din fericire, câtuşi de puţin cu sala de aşteptare. Avea o canapea din piele neagră şi un fotoliu tapiţat cu catifea gri. Pe un birou încăpător se aflau un telefon, un teanc de dosare din manila, o veioză cromată cu gâtul lung şi una dintre acele jucării înfăţişând păsări care beau apă, atât de îndrăgite de domnul Craft, profesorul lor de geologie. Doctoriţa Evans se aşeză pe fotoliul din catifea şi-i făcu lui Spencer semn să stea pe canapea.

— Aşa, zise doctoriţa Evans, după ce se făcură comode. Am auzit multe despre tine.

Spencer strâmbă din nas şi aruncă o privire spre sala de aşteptare.

— De la Melissa, bănuiesc.

— De la mama ta, o corectă doctoriţa Evans, deschizând la prima filă un carneţel cu coperte roşii. Afirmă că au existat ceva tulburări în viaţa ta, în ultima vreme.

Spencer fixă cu privirea măsuţa de lângă canapea. Pe ea se aflau o bombonieră, o cutie cu şerveţele Kleenex – *normal* – şi unul dintre acele jocuri de masă, cu jetoane, pe care le mutai, sărind peste altele, până când nu mai rămânea decât unul. Era un astfel de joc şi în camera de studiu a familiei DiLaurentis; ea şi Ali îl rezolvaseră împreună, ceea ce însemna că amândouă erau geniale.

— Cred că mă descurc, murmură ea. Nu am, cum să zic, tendinţe sinucigaşe.

— Ţi-a murit o prietenă apropiată. După care, şi un vecin. Trebuie să-ţi fi fost greu.

Spencer îşi lăsă capul pe spătarul canapelei şi-şi ridică privirea. Tavanul, cu denivelările acelea ale

ipsosului, parc-ar fi avut acnee. Da, probabil că avea nevoie să discute cu cineva; doar nu putea să stea de vorbă cu cei din familie despre Ali, sau despre Toby, sau despre înfiorătoarele mesaje primite de la acea malefică persoană care o tot hărţuia, cunoscută doar sub iniţiala A. Iar vechile ei prietene… Ele o evitau încă de când mărturisise că Toby ştiuse tot timpul că ele îi orbiseră sora vitregă, pe Jenna: era un secret pe care-l păstrase faţă de ele timp de trei ani foarte lungi.

Dar de la sinuciderea lui Toby trecuseră trei săptămâni, şi aproape o lună de când muncitorii dezgropaseră cadavrul lui Ali. Spencer se împăca mai bine cu toate acestea, în principal datorită faptului că A dispăruse. Nu mai primise vreun mesaj încă de dinainte de Foxy, marele bal caritabil din Rosewood. La început, tăcerea lui A îi provocase o anumită încordare lui Spencer – la gândul că, poate, nu era decât liniştea de dinaintea furtunii – dar, pe măsură ce trecea timpul, începuse să se destindă. Unghiile perfect manichiurate se desprinseseră din podul palmei. Dormea acum din nou cu veioza de pe birou stinsă. Primise un calificativ A+ la ultimul ei test la analiză matematică şi un A la lucrarea despre *Republica* lui Platon. Despărţirea ei de Wren – el o lăsase baltă în favoarea Melissei, care, la rândul ei, îi dăduse imediat papucii lui Wren – n-o mai ustura atât de rău, iar familia ei îşi revenise la obişnuita ei stare de lasă-mă să te las. Până şi prezenţa Melissei – stătea în casa familiei, cât timp locuinţa ei din Philly era renovată de o mică armată de lucrători – era, în general, tolerabilă.

Poate că şi coşmarul ei se sfârşise.

Spencer îşi frământă degetele de la picioare în cizmele ei din piele de ied, de culoare galben-închis, înalte până la genunchi. Chiar dacă s-ar fi simţit suficient de reconfortată povestindu-i doctoriţei Evans despre A, era o opţiune îndoielnică. De ce să mai aduci vorba despre A, dacă A nu mai era?

— E greu, dar Alison a dispărut de atâţia ani. Am trecut peste asta, răspunse în cele din urmă, gândindu-se că, poate, doctoriţa Evans îşi va da seama că Spencer n-are chef de vorbă şi va pune capăt mai devreme şedinţei lor.

Doctoriţa Evans îşi însemnă ceva în carneţel. Spencer chiar se întrebă ce anume.

— Am mai auzit că ai avut ceva probleme cu sora ta, pe tema unui anume iubit.

Spencer se zbârli. Nu putea decât să-şi imagineze versiunea extrem de deformată a Melissei cu privire la fiascoul cu Wren: probabil, ceva cu Spencer lingând frişcă de pe abdomenul gol al lui Wren, în patul Melissei, în timp ce aceasta din urmă îi privea, neputincioasă, pe fereastră.

— Asta chiar n-a fost mare scofală, bombăni.

Doctoriţa Evans îşi destinse umerii şi-i adresă lui Spencer aceeaşi privire care spunea *nu mă prosteşti tu pe mine,* folosită frecvent de mama ei.

— A fost iubitul surorii tale mai întâi, nu-i aşa? Şi vă întâlneaţi pe la spatele ei?

Spencer îşi încleştă maxilarele.

— Ştiţi ce, îmi dau seama că a fost o greşeală, bine? Nu-mi trebuie încă o predică pe tema asta.

Doctoriţa Evans o fixă cu privirea.

— N-am de gând să-ţi ţin o predică. Poate că…

Îşi duse un deget la obraz.

— Poate că ai avut motivele tale.

Spencer făcu ochii mari. Avea cumva probleme cu auzul? Doctoriţa Evans chiar vorbea serios, dând de înţeles că Spencer n-ar fi sută la sută de învinuit? Poate că, la urma urmei, 175 de dolari pe oră nu însemna o sumă chiar atât de scandaloasă de plătit pentru o şedinţă de terapie.

— Îţi petreci vreodată timpul cu sora ta? o întrebă doctoriţa Evans, după câteva clipe de tăcere.

Spencer îşi vâri mâna în bombonieră şi alese o Hershey's Kiss. Desfăcu ambalajul argintiu într-o singură fâşie spiralată, netezi foiţa în palmă şi apoi îşi aruncă bomboana în gură.

— Niciodată. În afara momentelor când suntem cu părinţii… dar nici atunci nu se poate spune că Melissa ar vorbi cu *mine.* Tot ce face e să se umfle în pene cu reuşitele ei, sau să bată câmpii despre înnebunitor de plictisitoarele lucrări de renovare la casa ei din oraş, turui Spencer, privind-o drept în ochi pe doctoriţă. Cred că ştiţi deja, ai noştri i-au cumpărat o casă în Oraşul Vechi, pentru simplul fapt că a terminat facultatea.

— Am auzit, zise doctoriţa Evans, întinzându-şi braţele deasupra capului şi lăsându-şi cele două brăţări rotunde, din argint, să-i alunece până la coate. Fascinante subiecte, adăugă.

După care îi făcu cu ochiul.

Spencer îşi simţi inima parcă pregătindu-se să-i sară din piept. Din câte se părea, nici pe doctoriţa Evans n-o interesau avantajele oferite de fibrele de sisal faţă de iută. *Bravo.*

Mai discutară ceva vreme, Spencer simţindu-se din ce în ce mai bine, după care doctoriţa Evans făcu un gest spre ceasul imprimat cu celebrele ceasuri topite ale lui Salvador Dalî[2], agăţat deasupra biroului ei, arătându-i că şedinţa lor se încheiase.

Spencer îşi luă la revedere şi deschise uşa cabinetului, frecându-şi capul de parcă psihoterapeutul i l-ar fi spart şi i-ar fi scormonit prin creier. În realitate, nu fusese o tortură, aşa cum crezuse ea.

Închise uşa cabinetului şi se întoarse. Spre surprinderea ei, îşi văzu mama aşezată pe un fotoliu verde-pal, cu rezemători laterale, alături de Melissa, citind dintr-o revistă *Main Line.*

— Mamă, zise ea, încruntându-se. Ce cauţi aici?

Veronica Hastings arăta ca şi cum ar fi venit direct din grajdul cailor. Era îmbrăcată cu un tricou alb Petit Bateau şi o pereche de blugi strâmţi, şi în picioare avea cizmele ei ponosite, pentru călărie. Ba chiar i se vedea şi puţin fân prin păr.

— Am veşti, anunţă ea.

Atât doamna Hastings, cât şi Melissa, aveau înfăţişări extrem de serioase. Spencer simţi că încep să i se învolbureze măruntaiele. Cineva murise. Cineva – persoana care o asasinase pe Ali – ucisese din nou. Poate că A s-o fi întors. *Doamne, nu,* se rugă în gând.

— M-a sunat domnul McAdam, zise doamna Hastings, ridicându-se. Voia să discute despre nu ştiu ce eseuri ai scris acum câteva săptămâni.

Se apropie cu un pas şi mireasma parfumului ei Chanel No. 5 îi gâdilă nările lui Spencer.

— Spence, el vrea să propună unul dintre ele pentru o Orhidee de Aur.

Spencer făcu un pas înapoi.

— O Orhidee de *Aur?*

Orhideea de Aur era *cel* mai prestigios concurs de eseuri din ţară, echivalentul unui Oscar pentru liceeni. Dacă l-ar fi câştigat, revistele *People* şi *Time* ar fi publicat reportaje despre ea. Yale, Harvard şi Stanford s-ar fi bătut pentru ea. Spencer ar fi urmat şi ea calea

succesului pe care merseseră ceilalţi câştigători ai Orhideei de Aur, aşa cum şi alţii urmau calea deschisă de celebrităţi. Laureatul Orhideei de Aur din 1998 era acum redactor coordonator al unei foarte celebre reviste de modă. Câştigătorul din 1994 devenise congresman la vârsta de 28 de ani.

— Exact, confirmă mama ei, cu un zâmbet orbitor.

— O, Doamne, exclamă Spencer, în pragul leşinului. Dar nu de emoţie: de groază. Eseurile pe care le predase nu erau scrise de ea… ci de Melissa. Spencer fusese în criză de timp când trebuise să-şi termine tema, şi A îi sugerase să „împrumute" vechile lucrări ale Melissei. Atâtea se petrecuseră în ultimele câteva săptămâni, că-i şi fugise din minte toată povestea.

Spencer se cutremură. Domnul McAdam – sau Squidward, cum îi spunea toată lumea – o adorase pe Melissa când o avusese elevă. Cum era posibil ca el să nu-şi amintească eseurile Melissei, mai ales că fuseseră *atât* de bune?

Doamna Hastings o apucă de braţ pe Spencer, care tresări: mâinile mamei ei aveau mereu o răceală cadaverică.

— Suntem foarte mândre de tine, Spence!

Spencer nu-şi mai putea stăpâni muşchii din jurul gurii. Trebuia neapărat să limpezească totul, înainte de a se ajunge prea departe.

— Mamă, nu pot…

Însă doamna Hastings n-o asculta.

— Am sunat-o deja pe Jordana, de la *Philadelphia Sentinel.* Ţi-o aduci aminte pe Jordana? Care venea să ia lecţii de călărie, la grajdurile noastre? Oricum, ea e entuziasmată. Nimeni din zona asta n-a mai fost vreodată propus. Vrea să scrie un articol despre tine!

Spencer clipi mărunt. *Philadelphia Sentinel* era un ziar pe care-l citea toată lumea.

— Interviul şi şedinţa foto sunt deja programate, continuă să turuie doamna Hastings, luându-şi uriaşa ei sacoşă cafenie Tod şi zăngănindu-şi cheile maşinii. Miercuri, înainte de şcoală. Îţi aduc ei şi un stilist. Sunt convinsă c-o să vină şi Uri, să-ţi aranjeze o coafură de zile mari.

Spencer se temea să-i întâlnească privirea mamei, aşa că-şi lăsă ochii spre materialul pentru lectură din

sala de aşteptare: diverse numere din *New Yorker* şi *Economist,* şi o carte voluminoasă cu basme, bălăbănindu-se deasupra unui pachet de gumă Dubble Bubble. Nu putea să-i mărturisească mamei sale adevărul despre lucrarea furată; nu acum. Şi, oricum, doar nu era să *câştige* ea Orhideea de Aur. Erau sute de candidaţi propuşi, de la cele mai bune licee din toată ţara. Probabil că nu va trece nici măcar de prima fază.

— Sună grozav, bolborosi ea.

Mama ei se îndreptă ţanţoşă spre uşă. Spencer mai zăbovi o clipă, fascinată de lupul de pe coperta cărţii cu basme. Avusese şi ea un volum identic când fusese mică. Lupul purta cămaşă de noapte şi bonetă şi privea pofticios spre blonda şi naiva Scufiţă Roşie. Imaginea îi tot provocase coşmaruri lui Spencer.

Melissa îşi drese glasul. Când îşi ridică ochii, Spencer văzu că sora ei o fixa cu privirea.

— Felicitări, Spence, rosti Melissa, pe un ton impersonal. Orhideea de Aur. Asta-i ceva colosal.

— Mersi, răspunse Spencer, aproape fără voie. Pe chipul Melissei i se părea că zăreşte o expresie înfiorător de familiară. Şi atunci, Spencer îşi dădu seama. Melissa arăta exact ca lupul cel mare şi rău.

2
ÎNCĂ O ZI DE MARE ÎNCĂRCĂTURĂ SEXUALĂ LA ORA DE ENGLEZĂ AVANSAŢI

Aria Montgomery se aşeză în bancă pentru ora de engleză, luni dimineaţă, tocmai când afară, dincolo de fereastra deschisă, începea să miroasă a ploaie. Micul difuzor al staţiei de amplificare, montat în tavan, scoase câteva păcănituri, şi toţi cei prezenţi în clasă îşi ridicară capetele spre el.

— Bună dimineaţa, dragi colegi! Vă vorbeşte Spencer Hastings, vicepreşedinta claselor din anul al treilea!

Vocea lui Spencer răsuna limpede şi puternică. Părea arogantă şi sigură pe sine, ca şi cum ar fi absolvit cursul de Anunţuri publice pentru începători.

— Vreau să vă reamintesc tuturor că Rechinii din Rosewood Day se întrec mâine la înot cu Ţiparii de la Drury Academy. Este cea mai importantă întrecere a sezonului, aşa că haideţi să demonstrăm toţi spirit de solidaritate şi să ne încurajăm echipa!

Şi, după câteva secunde de pauză, adăugă:

— Ura!

Câţiva chicotiră pe înfundate. Aria simţi un fior rece de tulburare. În ciuda tuturor celor întâmplate – asasinarea lui Alison, sinuciderea lui Toby, povestea cu A –, Spencer era în continuare preşedinta sau vicepreşedinta tuturor organizaţiilor existente. Însă, pentru Aria, însufleţirea lui Spencer părea… falsă. Ea văzuse o faţă a lui Spencer pe care alţii n o cunoşteau. Spencer ştiuse timp de atâţia ani că Ali îl şantajase pe Toby Cavanaugh, obligându-l să păstreze tăcerea cu privire la accidentul Jennei, şi Aria nu putea s-o ierte pentru că ţinuse o informaţie atât de periculoasă în secret faţă de ele.

— OK, copii, zise Ezra Fitz, profesorul de engleză pentru avansaţi al Ariei. Reîncepu să scrie pe tablă, cu majusculele lui colţuroase, titlul *Litera stacojie,* pe care apoi îl sublinie cu patru linii. În capodopera lui Nathaniel Hawthorne, rosti el, Hester Prynne îşi înşală

soţul, iar comunitatea o obligă să poarte un ruşinos *A* mare şi roşu pe piept, ca simbol al faptei sale.

Domnul Fitz se întoarse spre ei şi-şi ridică ochelarii cu rame pătrăţoase spre rădăcina nasului său ascuţit.

— Poate cineva să mai dea alte exemple de lucrări literare cu aceeaşi temă, a căderii în dizgraţie? Despre personaje batjocorite, sau proscrise pentru greşelile lor?

Noel Kahn ridică mâna, şi ceasul Rolex cu brăţară îi alunecă în jos pe braţ.

— Ce ziceţi despre episodul din *Lumea reală*[3] în care colocatarii au hotărât prin vot ca fata aia psihopată să plece?

Întreaga clasă izbucni în râs, iar domnul Fitz făcu o figură perplexă.

— Oameni buni, aici suntem la ora de engleză pentru avansaţi, nu…

Se întoarse spre rândul pe care stătea şi Aria.

— Aria? Tu ce zici? Vreo idee?

Aria şovăi. Propria ei viaţă ar fi fost un bun exemplu. Nu demult, trăia în armonie, împreună cu întreaga ei familie, în Islanda, Alison nu era oficial decedată, iar A nu exista. Dar apoi, într-o oribilă succesiune de evenimente, care debutase cu şase săptămâni în urmă, Aria se mutase înapoi în fiţosul Rosewood, cadavrul lui Ali fusese descoperit sub o placă din beton în spatele fostei sale case, iar A dezvăluise cel mai mare secret al familiei Montgomery: acela că tatăl Ariei, Byron, o înşela pe mama ei, Ella, cu una dintre studentele sale, Meredith. Vestea însemnase o grea lovitură pentru Ella, care-l aruncase cu promptitudine afară din casă pe Byron. Aflând că Aria păstrase faţă de ea secretul lui Byron timp de trei ani, nu se simţise deloc bine. Relaţiile mamă-fiică nu mai fuseseră prea cordiale şi senine de atunci.

Desigur, se putea şi mai rău. Aria nu mai primise vreun SMS din partea lui A în ultimele trei săptămâni. Cu toate că Byron, din câte se ştia, locuia acum împreună cu Meredith, măcar Ella vorbea din nou cu Aria. Iar Rosewood nu fusese încă invadat de extratereştri, deşi, după câte bizarerii se petrecuseră în oraşul acesta, pe Aria n-ar fi surprins-o să se întâmple şi aşa ceva.

— Aria? o îmboldi domnul Fitz. Vreo idee?

Mason Byers îi sări Ariei în ajutor.

— Dar povestea cu Adam şi Eva şi şarpele?

— Grozavă, aprecie, distrat, domnul Fitz. Mai zăbovi o secundă cu privirea asupra Ariei, după care şi-o abătu în altă parte. Aria simţi un val de căldură, înţepător. Se lăsase agăţată de domnul Fitz – de Ezra – la Snooker's, un bar studenţesc, înainte ca vreunul dintre ei să afle că el îi va fi profesor la engleză pentru avansaţi. El fusese cel care pusese capăt relaţiei, iar ulterior, Aria aflase că avea o iubită în New York. Dar nu-i purta pică. Îi mergea bine cu noul ei iubit, Sean Ackard, un tip cumsecade şi cald şi, din întâmplare, superb.

În plus, Ezra era cel mai bun profesor de engleză din câţi avusese Aria vreodată. În luna trecută de la începerea anului şcolar, el le dăduse ca temă patru cărţi minunate şi alcătuise o scenetă pornind de la piesa *Lada cu nisip,* a lui Edward Albee. Foarte curând, clasa avea să joace într-o variantă în stil *Neveste disperate* după *Medeea,* tragedia greacă în care o mamă îşi omoară propriii copii. Ezra voia ca ei să gândească neconvenţional, iar neconvenţionalul era punctul forte al Ariei. Acum, în loc s-o mai strige Finlanda, colegul ei de clasă Noel Kahn îi găsise Ariei o nouă poreclă: Linguşitoarea. Se simţea bine aşteptând din nou cu entuziasm să meargă la şcoală totuşi, iar uneori aproape că şi uita de cât de complicată fusese la un moment dat relaţia ei cu Ezra.

Până când Ezra i-a adresat un zâmbet pe furiş, desigur. Atunci, nu şi-a putut stăpâni un sentiment de emoţie. Unul mic.

Hanna Marin, care stătea chiar în faţa Ariei, ridică mâna.

— Sau cartea în care două fete sunt cele mai bune prietene, dar deodată, din senin, una dintre ele devine *rea* şi-i fură iubitul celeilalte?

Ezra se scărpină în creştet.

— Îmi pare rău… nu cred că am citit aşa ceva.

Aria îşi strânse pumnii. *Ea* ştia ce voia să spună Hanna.

— Pentru ultima *oară,* Hanna, nu ţi l-am furat eu pe Sean. Voi. Deja. Eraţi. Despărţiţi!

Întreaga clasă fu străbătută de un val de râsete. Umerii Hannei înţepeniră.

— Cineva cam suferă de egocentrism, murmură ea spre Aria, fără să se întoarcă. Cine ţi-a spus că vorbeam despre tine?

Însă Aria ştia că la ea se referise. Când se întorsese din Islanda, fusese uimită să constate că Hanna se transformase din dolofana şi stângacea umbră a lui Ali într-o zeiţă suplă, frumoasă, îmbrăcată în haine de firmă. După toate aparenţele, Hanna avea tot ce-şi putuse dori vreodată: ea şi cu cea mai bună prietenă a ei, Mona Vanderwaal – la rândul ei, o fostă penibilitate, acum transformată –, făceau legea prin şcoală, iar Hanna chiar pusese mâna pe Sean Ackard, băiatul după care tânjea încă din clasa a şasea. Aria nu se uitase la Sean decât după ce auzise că Hanna i-ar fi dat papucii. Însă foarte repede aflase că fusese invers.

Aria sperase că ea şi vechile ei prietene ar fi putut să-şi reia legătura, mai ales după ce primiseră toate mesaje de la A. Şi totuşi, nici măcar nu vorbeau între ele: totul revenise la acea stare de stinghereală din săptămânile de nelinişte de după dispariţia lui Ali. Aria nici măcar nu le spusese despre ce dezastru provocase A în familia ei. Singura dintre fostele prietene cu care Aria păstrase relaţii oarecum amicale era Emily Fields, însă conversaţiile dintre ele se mărginiseră în general la smiorcăielile lui Emily despre cât de vinovată se simţea ea de moartea lui Toby, până când Aria insistase, în sfârşit, s-o convingă că nu fusese vina ei.

— Bun, în fine, zise Ezra, aşezând pe fiecare rând mai multe exemplare din *Litera stacojie,* care să fie date din mână în mână. Vreau ca toată lumea să citească săptămâna aceasta până la capitolul cinci inclusiv, şi să scrie câte o lucrare de trei pagini pe oricare dintre temele pe care le găsiţi la începutul romanului, termenul fiind vineri. OK?

Toată lumea începu să se văicărească şi să comenteze. Aria îşi strecură cartea în geanta ei din blană de iac. Hanna se aplecă să-şi ridice poşeta de pe podea. Aria o prinse de braţul ei subţire şi palid.

— Uite ce e, Hanna, îmi pare rău. Crede-mă.

Hanna îşi smuci braţul şi, cu buzele strânse, fără să scoată o vorbă, îşi îndesă *Litera stacojie* în poşetă.

Cartea se tot împiedica, şi Hanna scoase un mormăit iritat.

Acordurile muzicii clasice începură să răsune în difuzor, semnalând sfârşitul orei. Hanna ţâşni de pe scaunul ei de parcă ar fi fost cuprins de flăcări. Aria se ridică încet, îndesându-şi stiloul şi caietul în geantă şi porni spre ieşire.

— Aria!

Se întoarse. Ezra stătea rezemat de catedra din lemn de stejar, cu servieta lui ponosită din piele, în nuanţa caramelului, lipită de şold.

— Ceva probleme? o întrebă.

— Scuze pentru fazele alea, răspunse ea. Eu şi cu Hanna avem ceva de împărţit. N-o să se mai întâmple.

— Nu-i problemă, o asigură Ezra, lăsându-şi jos cana de ceai negru cu lapte şi mirodenii. În rest, e totul bine?

Aria îşi muşcă buza, gândindu-se dacă să-i spună ce se întâmpla în viaţa ei. Dar ce rost ar fi avut? Din câte ştia, Ezra era la fel de imoral ca şi tatăl ei. Dacă într-adevăr avea o iubită în New York, atunci însemna c-o înşelase când se cuplase cu Aria.

— Totul e perfect, izbuti să răspundă.

— Bine. Te descurci grozav la ore, îi zise el, zâmbind şi dezvăluindu-şi cei doi adorabili dinţi încălecaţi de jos.

— Mda, îmi place, zise ea, făcând un pas spre uşă. Dar se împiedică în cizmele ei cu tocuri exagerat de înalte şi se înclină spre catedra lui Ezra. El o prinse de mijloc şi-o trase la verticală… şi spre el. Îi simţea căldura şi siguranţa trupului, şi mirosea frumos, a praf de chili, a fum de ţigară şi a cărţi vechi.

Aria se îndepărtă în grabă.

— Te simţi bine? se interesă Ezra.

— Mda. Îşi făcu de lucru cu sacoul de uniformă, aranjându-l. Scuze, zise.

— Nu-i nimic, răspunse Ezra, înfundându-şi mâinile în buzunarele hainei. Aşadar… la revedere.

— Mda. La revedere.

Aria ieşi din clasă, respirând precipitat şi superficial. Poate că era ea nebună, dar se simţea destul de convinsă că Ezra o ţinuse în braţe cu o secundă mai

mult decât fusese necesar. Şi era întru totul convinsă că ei îi plăcuse.

3
NIMIC NU E MAI RĂU DECÂT O PRESĂ NEFAVORABILĂ

În timpul pauzei lor de prânz din ziua de luni, Hanna Marin şi cea mai bună prietenă a ei, Mona Vanderwaal, stăteau într-un separeu din colţ al cafenelei de la Rosewood Day, Steam, făcând ce ştiau ele mai bine: bârfindu-i pe cei care nu erau la fel de fabuloşi ca ele.

Mona o împunse pe Hanna cu un capăt al pişcotului ei înmuiat în ciocolată. Pentru Mona, alimentele însemnau mai degrabă o formă de subzistenţă, decât mâncare propriu-zisă.

— Jennifer Feldman cam are butuci, este?

— Biata fată, replică Hanna, ţuguindu-şi buzele cu o compasiune prefăcută. *Butuci* era termenul prescurtat folosit de Mona pentru picioare ca trunchiurile de copac: solide, cu coapse dizgraţioase şi pulpe care nu scădeau în diametru de la genunchi până la glezne.

— Iar de la gleznă în jos, parcă ar avea cârnaţi exagerat de umpluţi, în pantofii ăia! croncăni Mona.

Hanna chicoti, privind-o pe Jennifer, componentă a lotului de nataţie, cum atârnă pe peretele din partea opusă un afiş pe care scria: MÂINE, ÎNTRECERE DE NATAŢIE! RECHINII DIN ROSEWOOD DAY CONTRA ŢIPARII DIN DRURY ACADEMY! Gleznele îi erau *hidos* de groase.

— Aşa se-ntâmplă când fetele cu glezne groase încearcă să poarte Louboutin, oftă Hanna. Ea şi Mona erau silfidele cu glezne subţiri pentru care-şi crease Christian Louboutin pantofii, evident.

Mona luă o înghiţitură zdravănă din cafeaua ei Americano[4] şi-şi scoase jurnalul de buzunar Gucci din geanta ei vineţie Botkier. Hanna clătină aprobator din cap. Aveau lucruri mai bune de făcut pe ziua de azi decât să-i critice pe alţii, cum ar fi să pună la cale nu una, ci două petreceri: una numai pentru ele două, iar cealaltă, pentru restul elitei de la Rosewood Day.

— Să începem cu începutul, zise Mona, scoţând capacul stiloului. Cu Amicversarea. Ce-ar trebui să

facem diseară? Mergem la cumpărături? La masaj? La cină?

— Toate, răspunse Hanna. Şi categoric trebuie să dăm pe la Otter.

Otter era un nou magazin de lux deschis în mall.

— *Ador* Otter, o aprobă Mona.

— Unde-ar trebui să cinăm? se interesă Hanna.

— La Rive Gauche, normal, răspunse cu voce tare Mona, încercând să acopere zgomotul aparatului care măcina cafeaua.

— Corect. Acolo categoric ne dau şi vin.

— O fi cazul să invităm şi băieţi? Ochii albaştri ai Monei sclipiră. Eric Kahn mă tot sună, explică ea. Poate dac-ar veni şi Noel, pentru tine?

Hanna se încruntă. Chiar dacă era drăguţ, incredibil de bogat şi făcea parte din clanul ultra-sexy al fraţilor Kahn, Noel zău că nu era genul ei.

— Fără băieţi, hotărî ea. Deşi cu Eric n-am absolut deloc probleme.

— O să fie o Amicversare fantastică, zise Mona, zâmbind atât de larg, încât i se iviră gropiţele. Îţi vine să crezi că e a *treia?*

Hanna surâse. Amicversarea lor marca ziua în care Hanna şi Mona vorbiseră la telefon timp de trei ore şi jumătate: indiciu evident că erau cele mai bune prietene. Cu toate că se ştiau încă din grădiniţă, nu vorbiseră cu adevărat între ele până la selecţiile pentru echipa de majorete, desfăşurate cu câteva săptămâni înainte de prima zi a clasei a opta. Pe atunci, Ali era deja dispărută de două luni, iar vechile prietene ale Hannei deveniseră de-a dreptul distante, aşa că ea se hotărâse să-i dea o şansă Monei. Şi a meritat: Mona era amuzantă, sarcastică şi, în ciuda pasiunii ei pentru rucsacuri din blănuri de animale şi scutere marca Razor, devora în taină *Vogue* şi *Teen Vogue* cu la fel de multă aviditate ca şi Hanna. În decurs de câteva săptămâni, ajunseseră la concluzia că e cazul să fie cele mai bune prietene şi să se transforme în cele mai populare fete din şcoală. Şi, iată: acum asta şi erau.

— Aşa. Să trecem la planurile mai măreţe, zise Mona, întorcând o filă din carneţelul ei. *Sweet seventeen,* fredonă ea, pe melodia de la MTV, *My Super Sweet Sixteen*[5].

— O să fie trăsnet, izbucni Hanna. Ziua de naştere a Monei era sâmbăta aceasta, şi aproape toate amănuntele petrecerii fuseseră puse la punct. Avea s-o organizeze la Planetariul Hollis, unde se găseau telescoape în toate încăperile: până şi în toalete. Angajase un DJ, ospătari şi o echipă de acrobaţi la trapez – astfel încât invitaţii să se poată balansa pe deasupra ringului de dans –, plus un operator video, care să filmeze petrecerea şi s-o proiecteze în timp real pe un ecran Jumbotron. Mona avusese grijă să-i instruiască pe oaspeţii ei să se îmbrace de gală, dar numai prin invitaţiile tipărite. Dacă se întâmpla să apară cineva în blugi, sau în trening Juicy, angajaţii firmei de pază aveau să-i facă vânt, nu tocmai cu politeţe, respectivei persoane.

— Aşa, mă gândeam, zise Mona, îndesând un şerveţel în paharul ei din carton, în care fusese cafeaua; e un pic cam în pripă, dar m-am hotărât să-mi alcătuiesc o Curte.

— O Curte? se miră Hanna, înălţându-şi o sprânceană perfect pensată.

— E un pretext ea să-ţi iei rochia aia fabuloasă Zac Posen, după care-ţi tot lasă gura apă la Saks: proba e mâine. Şi o să purtăm diademe şi-i punem pe băieţi să se încline în faţa noastră.

Hanna îşi înăbuşi un chicotit.

— N-o să facem şi un număr de dans în deschidere, nu-i aşa?

Ea şi Mona fuseseră anul trecut la petrecerea Juliei Rubinstein, care le pusese să participe la un intermezzo de bal, cu o gaşcă de modele masculine de mâna a patra. Partenerul de dans al Hannei mirosea a usturoi şi o întrebase imediat dacă nu vrea să meargă cu el la garderobă. Ea îşi petrecuse restul serii fugind de el.

Mona pufni batjocoritoare, sfărâmându-şi pişcotul în bucăţele.

— Aş face eu o gugumănie ca asta?

— Normal că nu, răspunse Hanna, rezemându-şi bărbia în palme. Aşadar, eu sunt singura fată de la Curte, nu?

Mona îşi dădu ochii peste cap.

— *Evident.*

Hanna ridică din umeri.

— Adică, nici nu ştiu pe cine altcineva ai putea să alegi.

— Nu trebuie decât să-ţi găsim un partener, continuă Mona, vârându-şi în gură cea mai mititică dintre bucăţelele de pişcot.

— Nu vreau să iau pe nimeni de la Rosewood Day, se grăbi să spună Hanna. Poate c-o să invit pe cineva de la Hollis. Şi o să-mi aduc mai mulţi parteneri, adăugă, cu ochii sclipindu-i. Aş putea să iau o grămadă de tipi, care să mă poarte pe braţe toată seara, ca pe Cleopatra.

Mona bătu palma cu ea.

— *Aşa* te vreau.

Hanna îşi ronţăi capătul paiului.

— Mă întreb dac-o să vină şi Sean.

— Nu ştiu, zise Mona, înălţându-şi o sprânceană. Dar ai terminat cu el, aşa-i?

— Normal!

Hanna îşi aruncă pe spate părul castaniu. Amărăciunea încă-i pâlpâia în suflet ori de câte ori se gândea cum o lăsase Sean pentru mult-prea-înalta şi pentru îl-pup-în-fund-pe-profesorul-de- engleză-şi-mă-cred-mare-rahat-în-ploaie-pentru-că-am-stat-în-Europa de Aria Montgomery, dar fie! Sean pierdea. Acum, că băieţii o ştiau liberă, căsuţa de mesaje a telefonului ei BlackBerry piuia la fiecare câteva minute de SMS-uri de la posibili parteneri.

— Bun, zise Mona. Pentru că eşti *mult* prea sexy pentru el, Han.

— Ştiu, replică sarcastic Hanna, după care bătură din nou uşor palma. Hanna se lăsă pe spate, simţind un cald şi liniştitor val de bine. Îi venea greu să creadă că relaţia dintre ea şi Mona se clătinase cu o lună în urmă. Închipuie-ţi, Mona să creadă că ea ar fi vrut să fie prietenă cu Aria, Emily şi Spencer, nu cu ea!

OK, e *drept* că Hanna ascunsese unele lucruri de Mona, cu toate că, până la urmă, i le mărturisise în majoritate: vomatul sporadic, necazurile cu tatăl ei, cele două arestări, faptul că se dezbrăcase în faţa lui Sean la petrecerea lui Noel Kahn, iar el o respinsese. Minimalizase totul, îngrijorată că Mona ar fi putut s-o renege pentru astfel de secrete oribile, însă Mona primise totul cu uşurinţă. Zisese că oricare divă mai dă de necazuri din când în când, iar Hanna ajunsese la

concluzia că-şi exagerase problemele. Şi ce dacă nu mai era cu Sean? Şi ce dacă nu mai vorbise cu tatăl ei după Foxy? Şi ce dacă făcea încă muncă voluntară la clinica pentru arşi a doctorului Ackard, ca ispăşire a faptului că-i distrusese maşina? Şi ce dacă duşmancele ei cele mai înverşunate, Naomi Zeigler şi Riley Wolfe, ştiau despre problemele ei cu bulimia şi împrăştiaseră zvonuri despre ea prin toată şcoala? Ea şi Mona aveau în continuare o relaţie strânsă, iar A încetase s-o mai hărţuiască.

Elevii începură să iasă din cafenea, ceea ce însemna că pauza era pe cale să se sfârşească. În timp ce păşea, ţanţoşă, împreună cu Mona, spre ieşire, Hanna îşi dădu seama că se apropiau de Naomi şi de Riley, care stătuseră ascunse pe după uriaşul aparat rotitor pentru Frappuccino. Hanna strânse din dinţi şi încercă să-şi ţină capul sus.

— *Bleeeeaaaa,* murmură Naomi în urechea Hannei, în timp ce trecea pe lângă ea.

— *Iaaaaac,* o zeflemisi Riley, chiar din spatele ei.

— Nu le da atenţie, Han, rosti Mona cu voce tare. Sunt ofticate că pe tine te încap blugii ăia Rich and Skinny de la Otter, şi pe ele, nu.

— Mişto, replică Hanna, pe un ton degajat, cu nasul în vânt. Asta, plus că eu măcar nu am sfârcurile băgate înăuntru.

Gura lui Naomi se făcu extrem de mică şi se încordă.

— Asta a fost din cauza *sutienului* de atunci, replică ea, printre dinţi. Hanna îi zărise lui Naomi sfârcurile vârâte înăuntru, cu o săptămână în urmă, când se schimbau pentru ora de sport. Poate *chiar* fusese doar din cauza bizarului sutien pe care-l purtase, dar, ia stai: în dragoste şi în războiul pentru popularitate, totul e permis!

Hanna le privi peste umăr pe Naomi şi pe Riley şi le aruncă o căutătură semeaţă, superioară. Se simţea ca o regină umilind două ţărăncuţe zdrenţăroase. Şi, spre marea ei satisfacţie, observă că Mona le privea exact la fel. În definitiv, pentru asta sunt prietenii, nu?

4
NU-I DE MIRARE CĂ MAMA LUI EMILY ESTE ATÂT DE SEVERĂ

Emily Fields nu avea niciodată antrenament în preziua unui concurs, aşa că se duse direct acasă după şcoală şi observă trei noi obiecte pe blatul din calcar al mesei de lucru din bucătărie. Era vorba despre două prosoape Sammy noi, albastre, pentru Emily şi pentru sora ei, Carolyn, tocmai la ţanc pentru confruntarea de mâine cu cei de la Drury… dar şi despre o carte broşată, cu titlul *Nu e corect: Ce să faci când îţi pierzi iubitul.* Pe copertă era lipit un bileţel: *Emily, m-am gândit că poate îţi va fi de folos. Mă întorc la ora 6. Mama.*

Emily frunzări distrată cartea. Nu la mult timp după ce fusese descoperit cadavrul lui Alison, mama lui Emily începuse s-o surprindă cu tot felul de stimulente pentru moral, de genul unei cărţi intitulate *1001 de lucruri care te fac să zâmbeşti,* al unei truse voluminoase de creioane colorate Prismacolor şi al unei păpuşi înfăţişând o morsă, fiindcă Emily fusese obsedată de morse când era mai mică. După sinuciderea lui Toby, mama ei se mărginise totuşi să-i ofere lui Emily numai câteva cărţi pentru autoajutorare. Doamna Fields părea să creadă că moartea lui Toby reprezentase pentru Emily o lovitură mai grea decât moartea lui Ali; probabil, deoarece ea crezuse că Toby ar fi fost iubitul lui Emily.

Emily se lăsă să cadă pe un scaun alb din bucătărie şi închise ochii. Iubit sau nu, moartea lui Toby o bântuia *într-adevăr.* În flecare seară, când se privea în oglindă în timp ce se spăla pe dinţi, avea impresia că-l vede pe Toby, stând chiar în spatele ei. Nu se putea împiedica să rememoreze seara aceea fatidică, în care el o dusese la Foxy. Emily îi spusese lui Toby că fusese îndrăgostită de Alison, iar Toby mărturisise că se bucura de moartea lui Alison. Emily presupusese imediat că Toby ar fi fost asasinul lui Ali şi-l ameninţase că anunţă poliţia. Dar, până să-şi dea ea seama exact cât de mult se înşelase, fusese prea târziu.

Ascultă micile zgomote obişnuite din casa ei goală. Se ridică apoi, luă telefonul fără fir de pe masă şi formă un număr. Maya îi răspunse de la prima sonerie.

— Carolyn e acasă la Topher, îi zise Emily, cu voce scăzută. Mama e la şedinţa cu părinţii. Avem o oră întreagă la dispoziţie.

— La pârâu? întrebă în şoaptă Maya.

— Mhî.

— În şase minute, declară Maya. Cronometrează-mă.

Emily avu nevoie de două minute până să se strecoare afară pe uşa din spate, să sprinteze de-a curmezişul întinsei şi alunecoasei sale peluze şi să se avânte în pădure, spre micul pârâu retras. Pe malul apei era o stâncă netedă, plată, perfectă ca să stea două fete pe ea. Descoperiseră, ea şi Maya, locul acesta secret în urmă cu două săptămâni, şi se ascundeau acolo cât de mult timp puteau.

După cinci minute şi patruzeci şi cinci de secunde, Maya îşi făcu apariţia printre copaci. Arăta, ca de obicei, adorabil, cu tricoul ei alb, simplu, cu fusta mini de un roz pal şi tenişii Puma din velur roşu. Chiar dacă era octombrie, afară erau aproape douăzeci şi şapte de grade. Îşi legase părul la spate, lăsându-şi la vedere tenul impecabil, în nuanţa caramelului.

— Salut, strigă ea, un pic cam cu răsuflarea tăiată. Sub şase minute?

— La mustaţă, o tachină Emily.

Se trântiră amândouă pe piatră. Pentru câteva clipe, nu vorbiră. Era atâta linişte aici, în pădure, faţă de străzile oraşului… Emily se strădui să nu se mai gândească la cum fugise de Toby, chiar prin pădurea aceasta, cu câteva săptămâni în urmă. În loc de aşa ceva, se concentră asupra felului în care sclipea apa pe deasupra pietrelor, şi la cum începeau vârfurile copacilor să prindă o culoare portocalie. Avea ea o superstiţie legată de copacul cel mare, pe care abia îl puteau distinge la marginea curţii din spatele casei ei: dacă frunzele lui se îngălbeneau toamna, anul şcolar avea să fie bun pentru ea. Dacă se înroşeau, dimpotrivă. Anul acesta însă, erau portocalii… asta să însemne aşa şi aşa? Emily avea lot felul de superstiţii. I se părea că

întreaga lume ar fi încărcată de semne. Nimic nu era întâmplător.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti Maya la ureche. Nu te-am văzut azi la şcoală.

Un fior o străbătu, când buzele Mayei îi atinseră lobul urechii. Îşi schimbă poziţia pe piatră, mutându-se mai aproape de Maya.

— Ştiu. Şi eu te-am tot căutat.

— Ai scăpat teafără din laboratorul de biologie? se interesă Maya, cuprinzându-i degetul mic cu al ei.

— Mhî. Emily îşi plimbă degetele pe braţul Mayei, spre umăr. Cum a fost testul la istorie?

Maya strâmbă din nas şi scutură din cap.

— Asta te face să te simţi mai bine? o întrebă Emily, sărutând-o uşor pe buze.

— Trebuie să te străduieşti mai mult, dacă vrei să-mi fie mai bine, replică Maya, seducătoare, coborându-şi ochii ei verzi-gălbui, de pisică, şi întinzându-se spre Emily.

Se hotărâseră să încerce aşa: să rămână împreună, să-şi petreacă timpul împreună ori de câte ori le stătea în puteri, mângâindu-se, sărutându-se. Oricât ar fi încercat Emily s-o elimine pe Maya din viaţa ei, nu putea. Maya era minunată, cu nimic asemănătoare fostului partener al lui Emily, Ben: cu absolut nimic, de fapt, asemănătoare oricărui băiat cu care mai ieşise ea vreodată. I se părea atât de liniştitor să fie aici, lângă pârâu, alături de ea. Nu erau doar *împreună:* erau şi cele mai bune prietene. Aşa ar trebui să te simţi într-un cuplu.

După ce se desprinseră, Maya îşi descălţă un pantof şi-şi înmuie picioarele în apa pârâului.

— Aşa. Şi… ieri ne-am mutat înapoi acasă.

Emily inspiră brusc. După ce muncitorii găsiseră cadavrul lui Ali în curtea din spatele noii case a Mayei, familia St. Germain se mutase la hotel, ca să scape de sâcâiala presei.

— Şi, e… ciudat?

— E OK, răspunse Maya, ridicând din umeri. A, stai să vezi. Cică umblă un hărţuitor prin zonă.

Emily simţi un junghi în stomac. Şi asta îi amintea de Toby: mai demult, pe când erau în clasa a şasea, el

era puştiul sinistru care se zgâia pe ferestrele tuturor, mai ales în casa lui Ali.

— Tip? Tipă? întrebă.

Maya scutură din cap.

— Nu ştiu, zise, suflându-şi în sus zulufii de pe frunte. Oraşul ăsta, să mă bată Dumnezeu… E cel mai ciudat de pe Pământ.

— Probabil că ţi-o fi dor de California, zise încetişor Emily, privind un stol de păsări înălţându-se dintr-un stejar din apropiere.

— De fapt, absolut deloc, replică Maya, prinzând-o de încheietură. În California nu era nicio Emily.

Emily se aplecă spre Maya şi-o sărută uşor pe gură. Buzele lor rămaseră împreunate timp de cinci lungi secunde. Apoi, îi sărută lobul urechii. Pe urmă, Maya îi sărută buza de jos. Se desprinseră şi-şi zâmbiră, soarele după-amiezii împodobindu-le obrajii cu desene atrăgătoare. Maya îi sărută nasul lui Emily, apoi tâmplele, pe urmă gâtul. Emily închise ochii, şi Maya îi sărută pleoapele. Inspiră adânc. Maya îşi plimbă degetele delicate peste contururile maxilarului lui Emily; se simţi de parcă un milion de fluturi şi ar fi fâlfâit aripioarele pe pielea ei. Oricât ar fi încercat să se convingă pe sine că era anormal să fie cu Maya, în realitate era singurul lucru care i se părea normal.

Maya se trase înapoi.

— Ei, am o propunere pentru tine.

Emily se destinse într-un zâmbet superior.

— O propunere. Sună a ceva *serios.*

Maya îşi vârî mâinile în mâneci.

— Ce-ai zice dacă ar fi totul mai deschis?

— Mai deschis? repetă Emily.

— Mda, confirmă Maya, plimbându-şi degetul în sus şi-n jos pe braţul lui Emily şi făcându-i pielea ca de găină. Emily îi simţea aroma de banane a gumei de mestecat, miros care de-acum i se părea îmbătător. Adică, să stăm împreună şi *în casă* la tine. Să stăm împreună la şcoală. Să… nu ştiu. Înţeleg că nu eşti pregătită ca toată treaba să fie, cum să zic, *publică,* Em, dar e greu să ne petrecem tot timpul doar pe piatra asta. Ce-o să se-ntâmple când s-o lăsa frigul?

— Venim îmbrăcate de iarnă, glumi Emily.

— Eu vorbeam serios.

Emily privi cum o pală de vânt mai zdravănă face crengile copacilor să se ciocnească între ele. Dintr-odată, prin aer se simţi miros de frunze arse. N-avea cum s-o invite pe Maya în casa ei, fiindcă maică-sa îi pusese deja clar în vedere că nu vrea ca Emily să fie prietenă cu Maya… din motive îngrozitoare, aproape total rasiste. Dar Emily n-avea de gând să-i spună *Mayei* aşa ceva. Cât despre cealaltă parte, cu umblatul împreună în public… nu. Închise ochii şi se gândi la fotografia pe care i-o trimisese A pe telefon, nu demult: cea cu Emily şi Maya, sărutându-se în cabina foto, la petrecerea lui Noel Kahn. Tresări. Nu era pregătită pentru momentul în care avea să afle toată lumea.

— Îmi pare rău dacă ţi se pare că tergiversez, zise. Dar în clipa de faţă, aşa mă simt eu mai în largul meu.

Maya oftă.

— OK, rosti, pe un ton plângăcios, ca de Eeyore. Va trebui să mă împac cu situaţia.

Emily fixă apa cu privirea. Doi peşti argintii înotau, aproape lipiţi. Ori de câte ori cotea câte unul, cotea şi celălalt. Erau precum acele biete cupluri care se tot giugiuleau pe coridoare şi practic încetau să mai respire dacă le separai. O întrista oarecum gândul că ea şi Maya n-ar putea fi *niciodată* un astfel de cuplu.

— Şi, o întrebă Maya, ai emoţii pentru concursul de mâine?

— Emoţii? se miră Emily, încreţindu-şi fruntea.

— O să fie toată lumea acolo.

Emily ridică din umeri. Participase la competiţii cu mult mai importante decât cea de mâine: de exemplu, la campionatele naţionale de anul trecut fuseseră şi echipe de filmare.

— Nu-mi fac eu probleme, zise.

— Eşti mai curajoasă ca mine, declară Maya, îndesându-şi piciorul la loc în pantoful sport.

Însă Emily nu era la fel de convinsă. Maya părea curajoasă în toate: ignora regulile care impuneau să porţi uniforma de la Rosewood Day şi apărea zi de zi cu jacheta ei albă din denim. Fuma iarbă la fereastra dormitorului ei, când părinţii îi erau plecaţi la magazin. Îi saluta pe băieţii pe care nici măcar nu-i cunoştea. Într-un fel, era exact ca Ali: total neînfricată. Ceea ce,

probabil, reprezenta şi motivul pentru care se îndrăgostise Emily de amândouă.

Şi Maya se arăta curajoasă şi aici: cu privire la ce era, la ce-şi dorea, şi la persoana cu care-şi dorea să fie împreună. Nu-i păsa dacă afla lumea. Maya îşi dorea să fie cu Emily, şi nimic nu putea s-o împiedice. Poate că, într-o zi, Emily avea să fie şi ea la fel de curajoasă ca Maya. Dar, dacă era după ea, ziua aceea avea să fie una foarte, foarte îndepărtată.

5
ARIA E CU TOTUL DE PARTEA TRANSPUNERILOR LITERARE

Aria se cocoţă pe bara de protecţie din spatele maşinii lui Sean, frunzărind piesa ei preferată de Jean-Paul Sartre, *Cu uşile închise.* Era luni, după şcoală, şi Sean îi promisese c-o duce el acasă după ce ia ceva din biroul antrenorului de fotbal… numai că zăbovea îngrozitor de mult. În timp ce ajungea la Actul II, un grup de Fete Tipice pentru Rosewood, aproape identice, blonde, cu picioare lungi, cu genţi Coach enorme, traversă eu paşi apăsaţi parcarea elevilor, cercetând-o cu priviri bănuitoare. După toate aparenţele, cizmele cu tălpi groase şi căciuliţa gri, tricotată, cu clape pentru urechi erau semne indicând că Aria *sigur* punea la cale o infamie.

Aria oftă. Se străduia din răsputeri să se adapteze din nou la Rosewood, dar nu era deloc uşor. Încă se simţea ca o păpuşă Bratz ieftină, îmbrăcată în imitaţie de piele şi liber-cugetătoare, într-un ocean de Frumoase Prinţese Barbie din Ţara Fiţelor.

— Nu e bine să stai aşa, pe bara de protecţie, auzi o voce din spate, care o făcu să sară ca arsă. Se strică suspensiile.

Aria se răsuci iute. Ezra era la doar câţiva paşi. Părul şaten îi stătea zbârlit în smocuri dezordonate, iar sacoul îi era şi mai şifonat decât fusese de dimineaţă.

— Eu crezusem că genul tău literar e total pe dinafară când vine vorba despre maşini, glumi ea.

— Sunt plin de surprize, replică Ezra, aruncându-i un zâmbet seducător. Apoi, începu să se scotocească prin servieta lui ponosită din piele. De fapt, îi zise, aş avea ceva pentru tine. Un eseu despre *Litera stacojie,* în care se discută dacă adulterul ar putea fi, uneori, îngăduit.

Aria luă filele xeroxate din mâna lui.

— Eu cred că adulterul n-ar putea fi îngăduit, sau iertat, replică încet. *Niciodată.*

— Niciodată înseamnă un timp cam îndelungat, murmură Ezra. Stătea atât de aproape, încât Aria îi putea

distinge micile pete de un albastru-închis în ochii lui bleu-ciel.

— Aria?

Sean apăruse chiar lângă ea.

— Hei! ţipă Aria, luată prin surprindere. Sări într-o parte de lângă Ezra, ca şi cum el ar fi fost încărcat cu electricitate. Ai… ai terminat?

— Mhî, confirmă Sean.

Ezra făcu un pas înainte.

— Salut. Sean, nu? Eu sunt Ez… adică, domnul Fitz, noul profesor pentru engleză avansaţi.

Sean îi strânse mâna.

— Eu sunt doar la cursul obişnuit. Sunt iubitul Ariei.

O umbră de ceva – de dezamăgire, poate – îi traversă chipul lui Ezra.

— Mişto, bolborosi el, poticnit. Joci fotbal, aşa-i? Felicitări pentru victoria de săptămâna trecută.

— Mulţumesc, răspunse, modest, Sean. Avem echipă bună anul ăsta.

Aria simţi nevoia să-i explice lui Ezra de ce era ea împreună cu Sean. Sigur, el era un Băiat Tipic pentru Rosewood, dar în realitate era mult mai profund. Se opri la timp. Nu-i datora explicaţii lui Ezra. El îi era *profesor.*

— Hai să mergem, rosti brusc, luându-l de braţ pe Sean. Voia să plece mai repede de-acolo, înainte ca vreunul dintre ei s-o pună într-o situaţie jenantă. Dacă Sean comitea vreo greşeală gramaticală? Dacă pe Ezra îl lua gura pe dinainte şi divulga că fuseseră cuplaţi? Nimeni de la Rosewood nu ştia despre asta. Nimeni, adică, în afara lui *A.*

Aria se strecură pe scaunul din dreapta al îngrijitului Audi, cu miros de pin, simţind furnicături prin tot corpul. Tare mult şi-ar fi dorit câteva minute de singurătate, cât să-şi revină; totuşi, Sean se trânti pe scaunul de lângă ea şi o sărută pe obraz.

— Ţi-am simţit lipsa azi, declară el.

— Şi eu, îi răspunse maşinal Aria, cu o voce care i se cam oprea în gât. Zgâindu-se prin geamul din lateral, îl zări pe Ezra, ajuns în parcarea profesorilor, urcându-se în prăpăditul şi demodatul lui Volkswagen broscuţă. Îşi lipise un nou abţibild pe bara de protecţie –

ECOLOGIA EXISTĂ – şi, din câte se părea, îşi spălase maşina în weekend. Nu că ar fi fost obsedată să-l verifice, sau cine mai ştie ce.

În timp ce Sean aştepta ca alţi elevi să treacă prin faţa maşinii, îşi tot freca bărbia perfect rasă şi-şi fâţâia degetele sub gulerul bluzei lui polo, marca Penguin. Dacă ar fi fost să-i identifice cu genuri poetice, Sean ar fi fost un haiku: elegant, simplu şi frumos. Ezra, în schimb, semăna cu unul dintre încurcatele vise febrile ale lui William Burroughs.

— Vrei să ieşim mai târziu? îi propuse Sean. Să cinăm împreună? Sau să stăm cu Ella?

— Să ieşim, hotărî Aria. Scumpul de Sean, cum îi plăcea lui să-şi petreacă timpul cu Ella şi cu Aria! Ei trei chiar vizionaseră împreună întreaga colecţie de DVD-uri a Ellei cu filmele lui Truffaut… chiar dacă Sean afirmase că el, în realitate, nu prea înţelege filmele franţuzeşti.

— Zilele astea trebuie să-ţi fac cunoştinţă cu familia mea, zise Sean, reuşind în sfârşit să iasă din parcarea şcolii Rosewood, în urma unui SUV Acura.

— Ştiu, ştiu, zise Aria. Era emoţionată la gândul că avea să-i cunoască părinţii lui Sean: auzise că erau îngrozitor de bogaţi şi exagerat de perfecţi. Cât de curând, adăugă.

— Păi, antrenorul nostru vrea ca toată echipa de fotbal să meargă la concursul ăla mare de înot, de mâine, în galeria şcolii. Vii şi tu s-o vezi pe Emily, nu?

— Sigur, răspunse Aria.

— Atunci, poate miercuri? La cină?

— Poate.

Imediat cum intrară pe drumul prin pădure, care se întindea paralel cu Rosewood Day, telefonul Treo al Ariei începu să cânte. Îl scoase din geantă, neliniştită: zvâcnetul reflex al genunchiului, manifestat de fiecare dată când primea câte un SMS, îi dădea de înţeles că ar putea să fie de la A, chiar dacă A părea să fi dispărut. Cu toate acestea, noul mesaj era din partea unui număr necunoscut, începând cu 484[6]. Cele din partea lui A aveau mereu afişat „privat”. Apăsă pe CITEŞTE.

Aria: trebuie să discutăm. Am putea să ne întâlnim azi, în faţa clădirii pentru arte din Hollis, la 16:30? Eu

o să fiu în campus, aşteptând-o pe Meredith să-şi termine de predat orele. Tare mult mi-ar plăcea să stăm la o tacla. Tatăl tău, Byron.

Aria privi dezgustată ecranul. Era un mesaj deranjant din toate punctele de vedere. Mai întâi, ce, tatăl ei avea acum telefon mobil? Ani de-a rândul, se ferise de aşa ceva, susţinând că pot să provoace cancer cerebral. Pe urmă, îi dăduse un *SMS;* ce avea să urmeze, o pagină de MySpace?

Şi, în al treilea rând… mesajul în sine. Mai ales precizarea *tatăl tău,* de la sfârşit. Ce, credea că uitase cine e?

— Te simţi bine? o întrebă Sean, luându-şi ochii pentru o clipă de la drumul şerpuit şi îngust din faţă.

Aria îi citi mesajul lui Byron.

— Îţi vine să crezi una ca asta? îl întrebă, după ce termină de citit. Sună de parcă ar avea nevoie de cineva care să-i dea o ocupaţie, cât timp îşi aşteaptă putoarea să-şi termine de predat orele.

— Şi, ce ai de gând să faci?

— *Să nu mă duc,* replică Aria, cutremurându-se cu gândul la toate momentele în care-i surprinsese pe Meredith şi pe tatăl ei împreună.

În clasa a şaptea, ea şi Ali îi prinseseră sărutându-se în maşina tatălui ei, după care, acum câteva săptămâni, când era cu fratele ei mai mic, Mike, dăduse peste ei la berăria Victory. Meredith îi spusese Ariei că ea şi Byron erau îndrăgostiţi, dar cum ar fi fost *posibil?*

— Meredith e o distrugătoare de familii, vociferă ea. E mai rea decât Hester Prynne!

— Decât cine?

— Hester Prynne. E personajul principal din *Litera stacojie…* trebuie să citim romanul, pentru engleză. E cu femeia aia care comite un adulter şi oraşul o repudiază. Eu cred că Rosewood-ul ar trebui s-o repudieze pe Meredith. În Rosewood ar fi nevoie de un eşafod public… ca s-o umilească.

— Ce-ai zice despre stâlpul infamiei, de la bâlci? Propuse Sean, încetinind în timp ce trecea pe lângă un biciclist. Ştii chestia aia din lemn, cu găuri, prin care poţi să-ţi vâri capul şi braţele? se încuie şi rămâi pur şi simplu acolo. Noi ne tot făceam poze cu aiureala aia.

— *Perfect,* aprobă Aria, practic strigând. Şi Meredith merită să i se întipărească pe frunte „hoaţă de bărbaţi”. Ar fi prea subtil doar să-i coasă o literă *A* pe rochie.

Sean izbucni în râs.

— Am impresia că ai intrat *de-a binelea* în *Litera stacojie.*

— Nu ştiu. N-am citit decât opt pagini.

Aria tăcu deodată, fiindcă-i venise o idee.

— De fapt, ia stai. Poţi să mă laşi la Hollis?

Sean îi aruncă o privire piezişă.

— Te duci să te întâlneşti cu el?

— Nu tocmai, îi răspunse ea, cu un zâmbet diavolesc.

— Ooo-kay…

Sean parcurse câteva cvartale din cartierul Hollis, pline de case din cărămidă şi din piatră, de statui din bronz înfăţişându-i pe ctitorii facultăţii, şi de grămezi de studenţi pe biciclete, în vestimentaţii şic-neîngrijite. În Hollis, parcă era mereu toamnă: multicolora revărsare de frunze se potrivea perfect aici.

Dar în timp ce pătrundea în parcarea pentru două ore a campusului, pe faţa lui Sean apăru îngrijorarea.

— Sper că nu faci nimic ilegal, nu-i aşa?

— Noo, îl linişti Aria, sărutându-l la repezeală. Nu mă aştepta. Pot să mă duc pe jos acasă de-aici.

Şi, îndreptându-şi umerii, porni spre intrarea principală a clădirii pentru arte. SMS-ul tatălui ei îi clipea în faţa ochilor. *Eu o să fiu în campus, aşteptând-o pe Meredith să-şi termine de predat orele.* Meredith însăşi îi spusese Ariei că ţine ore de artă la Hollis. Se strecură pe lângă un paznic, care ar fi trebuit să verifice legitimaţiile, însă acesta urmărea mult prea atent un meci al celor de la Yankees, pe televizorul lui portabil. Îşi simţea nervii zbârnâindu-i, încordaţi, ca şi cum ar fi fost cabluri îngropate.

Nu erau decât trei studiouri în clădire îndeajuns de spaţioase pentru orele de pictură, Aria ştiind asta deoarece frecventase ani de-a rândul cursurile de arte din Hollis, în zilele de sâmbătă. Astăzi, unul singur era utilizat, aşa că trebuia să fie cel cu pricina. Aria năvăli cu zgomot în sală şi fu imediat asaltată de mirosul de terebentină şi de haine nespălate. Doisprezece studenţi

cu şevalete în faţă, plasaţi în cerc, întoarseră capetele să se holbeze la ea. Singura persoană care nu se clinti era zbârcitul bătrân model, complet gol şi lipsit de păr, din centrul încăperii. Stătea cu pieptul lui prăpădit şi sfrijit scos în afară şi cu mâinile în şolduri, şi nici măcar nu clipea. Aria se simţi nevoită să-i dea nota zece pentru străduanie.

O descoperi pe Meredith, căţărată pe o masă, lângă fereastra din cealaltă parte a încăperii. Iată-i părul lung, bogat, castaniu. Iată şi pânza roz de păianjen tatuată la încheietura mâinii. Meredith părea sigură pe sine, puternică, şi în obraji avea o îmbujorare enervantă, sănătoasă.

— Aria? strigă Meredith, prin încăperea cavernoasă, plină de curenţi. Ce surpriză!

Aria îşi roti privirea înjur. Toţi studenţii îşi aveau pensulele şi vopselele la îndemână, lângă şevaletele lor. Se duse spre cel aflat mai aproape de ea, înhăţă o pensulă mare, cu perii răspândiţi în evantai, o trânti într-o mocirlă de vopsea roşie, după care se îndreptă eu paşi apăsaţi spre Meredith, cu vopseaua picurând în urma ei. Şi, înainte ca oricine dintre cei prezenţi să poată reacţiona cumva, Aria desenă un *A* mare şi strâmb în dreptul sânului stâng al delicatei rochii de plajă, din bumbac, cu găurele, a lui Meredith.

— Acum o să ştie toată lumea ce-ai făcut, mârâi Aria.

Fără să-i dea lui Meredith vreo şansă de ripostă, se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari din sală. Când ajunse din nou afară, pe gazonul verde al campusului Hollis, izbucni într-un râs vesel, nebunesc. Nu fusese un stigmat de genul „hoaţă de bărbaţi” întipărit pe frunte, dar tot pe-acolo era. *Aşa, Meredith. Ia de-aici!*

6
RIVALITATEA DINTRE SURORI E UN NĂRAV GREU DE DEZVĂŢAT

Luni după-amiază, la antrenamentul de hochei, Spencer se desprinse de colegele de echipă, care făceau turul de încălzire în jurul terenului. Era o zi anormal de caldă, şi fetele se mişcau mai încet decât de obicei. Kirsten Cullen îşi agită braţele, încercând s-o prindă din urmă.

— Am auzit despre Orhideea de Aur, îi zise, cu răsuflarea tăiată, potrivindu-şi codiţa blondă. E formidabil!

— Mersi, răspunse Spencer, vârându-şi capul între umeri. Era uimitor cât de iute se răspândeau veştile la Rosewood Day: mama ei o anunţase abia acum şase ore. De atunci, pe puţin zece persoane veniseră să discute cu ea pe tema asta.

— Am auzit că John Mayer a câştigat o Orhidee de Aur, când a fost în liceu, continuă Kirsten. A fost, am impresia, un eseu la teoria muzicală pentru avansaţi.

— Hm, mormăi Spencer, destul de convinsă că John Mayer nu câştigase premiul: doar îi ştia pe toţi laureaţii din ultimii cincisprezece ani.

— Pun pariu c-o să câştigi, zise Kirsten. După care o să apari la televizor! Pot să vin cu tine, când o să debutezi în *Today Show*[7]*?*

Spencer ridică din umeri.

— E o concurenţă de-a dreptul pe viaţă şi pe moarte.

— Hai, taci, exclamă Kirsten, bătând-o pe umăr. Eşti totdeauna prea modestă.

Spencer scrâşni din dinţi. Oricât ar fi încercat ea să minimalizeze întreaga poveste cu Orhideea de Aur, reacţia tuturor fusese aceeaşi – *Sigur o să câştigi. Pregăteşte-te pentru prim-planuri!* – şi asta o înnebunea. Ca să-şi calmeze nervii, îşi aranjase şi rearanjase banii din portofel de atâtea ori pe ziua de azi, încât una dintre bancnotele ei de douăzeci de dolari se rupsese exact la jumătate.

Antrenoarea McCready suflă în fluier şi urlă:

— Încrucişări!

Echipa făcu imediat stânga-mprejur şi începu să alerge pieziş. Parc-ar fi fost concurenţi în proba de dresaj la concursul hipic Devon.

— Ai auzit de hărţuitorul din Rosewood? o întrebă Kirsten, gâfâind un pic: încrucişările erau mai dificile decât păreau. Aseară s-a vorbit despre el la toate emisiunile de ştiri.

— Mda, mormăi Spencer.

— E prin cartierul tău. Umblă prin pădure.

Spencer ocoli un bulgăre de pământ din iarba uscată.

— Probabil c-o fi vreun fraier, gâfâi ea.

Şi totuşi, Spencer nu se putea împiedica să se gândească la A. Câte mesaje primise ea de la A, referitoare la lucruri care păreau cu neputinţă să fi fost văzute de *cineva*? Acum, îşi îndreptă privirea spre stradă, aproape convinsă că va zări o siluetă întunecată. Dar nu era nimeni.

Începură din nou să alerge normal, trecând de iazul raţelor de la Rosewood Day, de grădina cu sculpturi şi, apoi, de lanurile de porumb. În timp ce ocoleau, întorcându-se spre tribune, Kirsten miji ochii şi-i arătă spre băncile metalice de jos, pe care-şi lăsaseră fetele echipamentul pentru hochei.

— Aia nu e *sora ta?*

Spencer tresări. Melissa stătea lângă Ian, noul lor antrenor secund. Era acelaşi Ian Thomas cu care umbla Melissa când era Spencer într-a şaptea… *şi* acelaşi Ian Thomas care o sărutase pe Spencer pe aleea din faţa casei, cu ani în urmă.

Îşi terminară turul şi Spencer se opri în faţa Melissei şi a lui Ian. Sora ei se schimbase, având acum o vestimentaţie aproape identică cu cea de mai devreme a mamei lor: blugi burlan, tricou alb şi un costisitor ceas Dior. Ba chiar îşi dăduse cu Chanel No. 5, exact ca mama. Ce *mai clonă mică,* Îşi zise Spencer.

— Ce cauţi aici? o întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Melissa îşi sprijini cotul de una dintre dozele de Gatorade care aşteptau pe bancă, făcând ca străvechea ei brăţară cu amuletă din aur să-i scânteieze la încheietură.

— Ce, o soră mai mare nu are voie să-şi vadă sora mai mică jucând?

Apoi însă, zaharina din zâmbet i se topi, şi braţul celălalt îi şerpui pe după mijlocul lui Ian.

— Cu atât mai mult cu cât antrenorul e tocmai iubitul meu.

Spencer strâmbă din nas. Mereu bănuise că Melissa nu-l uitase niciodată pe Ian. Se despărţiseră la scurt timp după absolvire. Ian era încă la fel de drăguţ ca altădată, cu părul lui blond, vălurit, cu corpul frumos proporţionat şi zâmbetul leneş, arogant.

— Ei bine, bravo ţie, răspunse Spencer, vrând să scape de conversaţie. Cu cât vorbea mai puţin cu Melissa, cu atât era mai bine… cel puţin, până se sfârşea povestea cu Orhideea de Aur. Măcar dacă juriul s-ar grăbi naibii şi ar azvârli lucrarea plagiată a lui Spencer afară din concurs…

Îşi luă geanta cu echipament, îşi scoase apărătorile pentru tibii şi-şi prinse una la stângul. Apoi, şi-o fixă şi pe cealaltă, la dreptul. Apoi, le desfăcu pe amândouă, legându-le la loc, dar mult mai strâns. Îşi ridică jambierele, după care le lăsă în jos la loc. Repetă mişcarea, şi iar o repetă, şi iar o repetă.

— Cineva are grave tulburări obsesiv-compulsive pe ziua de azi, o tachină Melissa, care apoi se întoarse spre Ian. A, ai auzit marea veste în legătură cu Spencer? A câştigat Orhideea de Aur. Or să vină cei de la *Philadelphia Sentinel* săptămâna asta, să-i ia un interviu.

— N-am câştigat nimic, se grăbi Spencer să se răstească. Doar am fost propusă.

— O, dar sunt sigură că *tu* o să câştigi, replică Melissa, pe un ton fandosit pe care Spencer nu prea reuşi să-l descifreze. Iar când sora ei îi făcu cu ochiul, Spencer simţi pişcăturile groazei. *Oare ştia?*

Ian fluieră de mirare.

— Orhideea de Aur? Naiba să mă ia! Voi, surorile Hastings – inteligente, frumoase *şi* sportive. A, ar trebui să vezi cum mănâncă Spence terenul, Mel. E un centru afurisit de bun.

Melissa îşi ţugui buzele sclipitoare, stând pe gânduri.

— Ţi-aduci aminte când m-a pus pe mine antrenoarea să joc centru, din cauză că Zoe avea

mononucleoză? Ciripi ea spre Ian. Am dat două goluri. Într-o *singură* repriză.

Spencer scrâşni din dinţi. Ştia ea că pe Melissa mărinimia n-o ţine mult. Încă o dată, Melissa transformase un subiect total nevinovat într-o competiţie. Îşi scormoni prin lunga listă din minte după o insultă corespunzător deghizată într-o drăgălăşenie, dar apoi se hotărî s-o lase naibii. Nu era momentul să se ia la harţă cu Melissa.

— Sunt sigură c-ai fost trăsnet, Mel, încuviinţă ea. Pun pariu c-ai fost un centru cu mult mai bun decât sunt eu.

Sora ei încremeni. Micul spiriduş despre care Spencer era convinsă că vieţuia în capul Melissei trecea printr-un moment de derută. Era limpede că nu se aşteptase ca Spencer să-i spună ceva drăguţ.

Spencer îi zâmbi surorii sale, şi apoi lui Ian. El îi susţinu pentru o clipă privirea, după care clipi, complice.

Spencer îşi simţi măruntaiele învolburându-se. Ea *încă* se înmuia toată când o privea Ian. Chiar şi după trei ani, îşi amintea şi cel mai mic amănunt despre sărutul lor. Ian avusese pe el un tricou Nike gri, moale, pantaloni kaki şi pantofi Merrill maro. Mirosea a iarbă cosită şi a gumă de mestecat cu scorţişoară. La un moment, dat, Spencer îl pupa pe obraz de la revedere: era doar din flirt, nimic mai mult. Şi, în clipa imediat următoare, el o înghesuia în portiera automobilului. Spencer fusese într-atât de surprinsă, încât rămăsese cu ochii deschişi.

Ian suflă în fluier, smulgând-o pe Spencer din gândurile ei. Se întoarse în pas alergător la colegele ei de echipă, şi Ian o urmă.

— Gata, fetelor, zise Ian, bătând din palme. Echipa îl înconjură, privindu-i cu jind faţa aurie. Vă rog să nu mă urâţi, dar o să facem azi sprinturi indiene, mers din ghemuit şi alergare la deal. Ordinele antrenoarei.

Toate fetele, inclusiv Spencer, începură să geamă.

— V-am zis să nu mă urâţi pe mine! strigă Ian.

— Nu s-ar putea să facem altceva? se plânse Kirsten.

— Doar să vă gândiţi cum o să le faceţi praf pe cele de la Pritchard, în meciul viitor, replică Ian. Şi, ce

ziceţi de o chestie? Dacă rezistaţi la toate exerciţiile, vă iau pe toate mâine, după antrenament, la Merlin.

Întreaga echipă de hochei pe iarbă începu să chiuie. Merlin era o cofetărie faimoasă pentru îngheţata ei de ciocolată hipocalorică, mai gustoasă decât cea încărcată de grăsimi.

În timp ce se apleca spre bancă, potrivindu-şi – *din nou* – apărătorile, Spencer îl simţi pe Ian lângă ea. Când îşi ridică privirea spre el, îl văzu că-i zâmbeşte.

— Aşa, ca fapt divers, zise Ian, cu voce scăzută, camuflându-şi faţa de ochii celorlalte din echipă, tu joci mult mai bine pe post de centru decât sora ta. Nici nu începe discuţie.

— Mersi, zise Spencer, zâmbind la rândul ei. Simţea c-o mănâncă nasul de la mirosul gazonului tuns şi al loţiunii de protecţie solară Neutrogena folosite de Ian. Iar inima îi palpita. Asta înseamnă mult pentru mine, adăugă.

— Şi am vorbit serios şi cu restul, continuă Ian, în timp ce colţul stâng al gurii i se înălţa într-o jumătate de zâmbet.

Spencer simţi un mic fior, vibrant. Adică, era vorba despre partea cu „inteligentă” şi „frumoasă”? Aruncă o privire peste teren, spre locul în care stătea Melissa. Sora ei era aplecată peste ecranul telefonului ei BlackBerry, câtuşi de puţin atentă.

Bun.

7
NIMIC NU SE COMPARĂ CU UN INTEROGATORIU CLASIC

Luni seară, Hanna îşi parcă automobilul Toyota Prius pe aleea ei laterală şi sări din el. Tot ce trebuia să facă era să-şi schimbe veşmintele şi să plece la întâlnirea cu Mona, pentru cina lor. Dacă s-ar arăta în sacoul şi fusta plisată de uniformă de la Rosewood Day, ar însemna o insultă la adresa cutumelor Amicversărilor. Şi trebuia să scape de mânecile astea lungi: transpirase toată ziua. Hanna se stropise de o sută de ori cu apă minerală Evian din sticluţa ei cu pulverizator, dar tot se simţea supraîncălzită.

Când trecu de colţ, observă Lexusul de culoarea şampaniei al mamei sale lângă garaj şi se opri brusc. Ce căuta mama ei acasă? De obicei, domnişoara Marin avea un program de lucru super-prelungit la McManus & Tate, firma ei de publicitate din Philadelphia. Deseori nu ajungea acasă înainte de 10 seara.

Apoi, Hanna observă celelalte patru maşini, înghesuite una lângă alta în faţa garajului: argintiul Mercedes coupé îi aparţinea categoric lui Spencer, Volvo-ul alb, lui Emily, iar butucănosul Subaru verde, Ariei. Cel din urmă automobil era un Ford alb, având inscripţionate pe o latură cuvintele POLIŢIA ROSEWOOD.

Ce naiba?

— Hanna.

Mama Hannei o aştepta pe veranda dintr-o parte laterală a casei. Era îmbrăcată încă în costumul ei negru, lucios, cu pantaloni, şi avea în picioare pantofii cu toc înalt, din piele de şarpe.

— Ce se-ntâmplă? Vru să ştie Hanna, iritată. Ce caută aici fostele mele prietene?

— Am încercat să te sun, dar n-ai răspuns, se justifică mama ei. Ofiţerul Wilden vrea să vă pună tuturor câteva întrebări despre Alison. Sunt afară, în spate.

Hanna îşi scoase telefonul BlackBerry din buzunar. Cum era de aşteptat, avea trei apeluri pierdute, toate de

la mama ei.

Domnişoara Marin intră în casă. Hanna o urmă, trecând prin bucătărie şi oprindu-se lângă măsuţa pentru telefon, cu placa ei din granit.

— Am primit vreun mesaj?

— Da, unul.

Hanna simţi că-i sare inima din loc, însă mama ei adăugă:

— De la domnul Ackard. Fac unele reorganizări la clinică, şi nu mai au nevoie de ajutorul tău.

Hanna clipi mărunt. Iată o surpriză plăcută.

— Şi… altcineva?

Colţurile gurii domnişoarei Marin se lăsară în jos, înţelegând.

— Nu, răspunse, apucând-o cu blândeţe de braţ. Îmi pare rău, Han. El n-a sunat.

Cu toate că viaţa Hannei revenise, altfel, la perfecţiunea ei obişnuită, tăcerea tatălui său o făcea să sufere. Cum de putea s-o izgonească atât de uşor din viaţa lui? Chiar nu-şi dădea seama că ea avusese un motiv întemeiat când plecase de la cina lor, ca să se ducă la Foxy? Nu înţelegea că n-ar fi trebuit să-şi invite logodnica, pe Isabel, şi pe perfecta ei fiică, pe Kate, la weekendul *lor* special? Dar, în definitiv, tatăl Hannei avea să se însoare foarte curând cu banala Isabel, cu mutra ei de veveriţă, iar Kate urma să-i fie, în mod oficial, fiică vitregă. Poate că n-o mai sunase pe Hanna din cauză că Hanna ar fi fost fiica în plus.

Treaba lui, îşi zise Hanna, scoţându-şi sacoul şi potrivindu-şi bluza transparentă Rebecca Taylor, de un roz pur. Kate era o căţea fiţoasă: dacă tatăl ei o alegea pe Kate în detrimentul ei, atunci înseamnă că se meritau unul pe celălalt.

Privind prin uşile glisante din sticlă spre veranda din spatele casei, observă că Spencer, Aria şi Emily stăteau, într-adevăr, în jurul uriaşei mese din lemn de tec din patio, lumina filtrată de geamurile vitrate împrăştiindu-le scântei pe obraji. Ofiţerul Wilden, cel mai nou recrut al secţiei de poliţie din Rosewood *şi* cel mai recent iubit al domnişoarei Marin, stătea lângă grătarul Weber.

I se părea ceva ireal, să-şi vadă cele trei foste bune prietene acolo. Ultima dată când mai stătuseră pe

veranda din spate a casei Hannei fusese la sfârşitul clasei a şaptea… iar Hanna era cea mai penibilă şi mai urâtă din grup. Acum însă, Emily avea umerii mai laţi, iar părul îi prinsese o uşoară nuanţă verzuie. Spencer arăta stresată şi constipată. Iar Aria parc-ar fi fost zombi, cu părul ei negru şi chipul palid. Dacă Hanna se putea compara cu o Proenza Schouler unicat, atunci Aria era o insipidă şi nepotrivită rochie mulată din colecţia Target.

Hanna inspiră adânc şi trecu pe uşile glisante. Wilden se întoarse spre ea. Pe faţă avea o expresie sobră. O minusculă părticică a unui tatuaj negru i se iţea de sub gulerul uniformei de poliţist. Hannei încă îi stârnea uimire faptul că Wilden, în trecut unul dintre bătăuşii notorii de la Rosewood Day, era acum în slujba legii.

— Hanna, o întâmpină el. Stai jos.

Hanna îşi trase cu zgomot un scaun de la masă şi se trânti pe el, lângă Spencer.

— Durează mult? se interesă, examinându-şi ceasul Dior, roz, incrustat cu diamante. Întârzii undeva, explică apoi.

Nu, dacă trecem imediat la subiect, zise Wilden, privindu-le pe rând. Spencer îşi examina manichiura, Aria îşi clefăia guma cu ochii sinistru de închişi, iar Emily fixa cu plivirea lumânarea cu miros de lămâiţă din centrul mesei, părând gata să izbucnească în plâns. Primul lucru, începu Wilden. A ajuns în mâinile presei o filmare de amatori cu voi, fetelor, le informă, privind-o pe Aria. Unul dintre materialele video pe care le-aţi predat acum câţiva ani poliţiei Rosewood. Aşa că e posibil să-l vedeţi la televizor: toate canalele de ştiri l-au primit. Suntem în căutarea persoanei care ar fi putut să-l transmită… şi fiţi sigure c-o să-şi primească pedeapsa. Dar am vrut ca voi să aflaţi înainte.

— Despre ce filmare e vorba? se interesă Aria.

— Ceva cu SMS-uri, răspunse Wilden.

Hanna se lăsă pe spate, încercând să-şi aducă aminte care filmare putea să fie; fuseseră atâtea. Ea se străduise mereu să iasă din cadru, fiindcă, în ceea ce-o privea, camera nu-i adăuga doar cinci kilograme, ci zece.

Wilden îşi trosni articulaţiile degetelor şi începu să se joace cu o râşniţă pentru piper semănând a falus, din mijlocul mesei. Un praf de piper se vărsă pe faţa de masă, şi aerul căpătă imediat un miros picant.

— Celălalt subiect despre care voiam să discut cu voi este chiar Alison. Avem motive să credem că persoana care a asasinat-o pe Alison ar putea să fie cineva *din* Rosewood. Cineva care, poate, locuieşte şi în prezent aici… şi poate, încă, să reprezinte un pericol.

Fetele icniră simultan.

— Privim totul cu alţi ochi, continuă Wilden, ridicându-se de la masă şi începând să se plimbe cu mâinile la spate. Văzuse, probabil, în *CSI* pe cineva mergând astfel, şi i se păruse interesant. Încercăm să reconstituim viaţa lui Alison din ultimele momente de dinaintea dispariţiei, explică el. Şi vrem să începem cu persoanele care o cunoşteau cel mai bine.

Tocmai atunci, bâzâi telefonul BlackBerry al Hannei. Şi-l scoase din geantă. Era Mona.

— Mon, răspunse ea încet, ridicându-se de pe scaunul ei şi îndreptându-se spre capătul celălalt al verandei, lângă tufele de trandafiri ale mamei ei. O să întârzii câteva minute.

— Ce javră eşti, glumi Mona. E naşpa. Eu deja sunt la masa noastră de la Rive Gauche.

— Hanna, o strigă, aspru, Wilden. Nu s-ar putea, te rog, să spui că suni tu mai târziu?

În acelaşi timp, Aria strănută.

— Noroc, îi ură Emily.

— Unde eşti? se interesă Mona, bănuitoare. Eşti cu cineva?

— Sunt acasă, îi răspunse Hanna. Cu Emily, Aria, Spencer şi ofi…

— Eşti cu *fostele tale prietene*? o întrerupse Mona.

— Erau aici când am ajuns eu acasă, protestă Hanna.

— Dă-mi voie să clarific situaţia, zise Mona, ridicând tonul. Ţi-ai invitat fostele prietene la *tine* acasă. În seara aniversării noastre.

— Nu le-am *invitat* eu. Hanna izbucni în râs. Încă-i venea greu să creadă că Mona se putea simţi ameninţată de fostele ei prietene. Eu doar…

— Ştii ce? îi tăie vorba Mona. Las-o baltă. Amicversarea s-a contramandat.

— Mona, nu fi…

Dar se opri brusc. Ofiţerul Wilden era exact lângă ea. Îi smulse telefonul din mână şi i-l închise cu violenţă.

— Noi discutăm aici despre o crimă, îi zise, cu o voce joasă. Viaţa ta mondenă poate să mai aştepte.

Hanna privi furioasă în urma lui. Cum îndrăznea Wilden să-i închidă ei telefonul? Doar pentru că se cuplase cu mama ei nu însemna că putea să facă pe tăticul cu ea. Se întoarse ca vijelia la masă, străduindu-se să se calmeze. Mona era regina exagerărilor, dar n-avea cum să ţină mult timp supărarea faţă de Hanna. Cele mai multe dintre certurile lor nu ţineau decât vreo câteva ore, maximum.

— OK, zise Wilden, după ce Hanna se aşeză la loc. Am primit ceva interesant acum câteva săptămâni, un lucru despre care cred că ar fi cazul să stăm de vorbă, explică, scoţându-şi carneţelul. Prietenul vostru, Toby Cavanaugh, a scris un mesaj înainte să se sinucidă.

— Ş-ştim, se bâlbâi Spencer. Sora lui ne-a lăsat să citim o parte din el.

— Aşadar, ştiţi că a menţionat-o pe Alison, conchise Wilden, dând câteva file înapoi. Toby scria: *„I-am jurat lui Alison DiLaurentis c-o să-i păstrez un secret, dacă-mi păstrează şi ea unul.”*

Ochii lui măslinii scrutară chipurile fiecăreia dintre fete.

— Care era secretul lui Alison?

Hanna se lăsă moale pe scaunul ei. *Noi am fost cele care au orbit-o pe Jenna.* Acesta fusese secretul lui Ali, pe care Toby îl păstrase. Hanna şi prietenele sale nu avuseseră habar că Toby ştia… până acum trei săptămâni, când Spencer deşertase sacul.

— Nu ştim, se repezi Spencer. Ali n-a vrut să ne spună niciuneia dintre noi.

Wilden îşi încreţi fruntea. Se aplecă peste masa din patio.

— Hanna, acum ceva vreme credeai că Toby a *asasinat-o* pe Alison.

Hanna ridică din umeri, impasibilă. Se dusese să-i spună lui Wilden în perioada în care crezuseră că Toby

era şi A, şi asasinul lui Ali.

— Păi… lui Toby nu-i plăcea de Ali.

— Mai bine zis, lui îi *plăcea* de Ali, însă lui Ali nu-i plăcea de el, precizează Spencer. El obişnuia s-o spioneze tot timpul. Dar nu sunt sigură că asta ar avea vreo legătură cu secretul lui.

Emily scoase un mic scâncet. Hanna îi aruncă o privire bănuitoare. În ultima vreme, Emily nu vorbea despre cât se simţea ea de vinovată de ceea ce i se întâmplase lui Toby. Dar dacă-i trecea prin cap să-i spună lui Wilden că ele erau răspunzătoare pentru moartea lui… *şi* pentru accidentul – suferit de Jenna? Hanna ar fi putut îndura papara pentru *Chestia cu Jenna* acum câteva săptămâni, când credea că nu mai are pentru ce să trăiască, dar nici prin gând nu-i trecea să mai mărturisească în clipa de faţă. Viaţa ei revenise, în sfârşit, la normal, şi nu avea chef să fie cunoscută ca una dintre Psihopatele Orbitoare, sau cine ştie cum ar fi fost, inevitabil, numite de televiziuni.

Wilden mai întoarse câteva file din carnetul lui.

— Bine, atunci vă mai gândiţi fiecare la problema asta. S-ă mergem mai departe… să vorbim despre seara în care a dispărut Ali. Spencer, aici se afirmă că, imediat înaintea dispariţiei, Ali ar fi încercat să te hipnotizeze. Voi două v-aţi certat, ea a ieşit în fugă din hambar, tu ai fugit după ea, dar n-ai reuşit s-o mai găseşti. Corect?

Spencer încremeni.

— Hm. Mda. Aşa a fost.

— Ai *vreo* idee unde s-ar fi putut duce?

Spencer ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

Hanna încercă să-şi amintească seara dispariţiei lui Ali. Acum, Ali era acolo, hipnotizându-le; în secunda următoare, dispăruse. Hanna chiar simţise că Ali îi indusese o stare de transă, cu numărătoarea ei inversă de la o sută; în fumul înţepător al lumânării cu vanilie, plutind prin hambar, Hanna se simţise greoaie şi somnoroasă, cu toate acele popcorn şi Doritos înfulecate mai devreme învolburându-i-se stânjenitor în stomac. Imagini fantomatice începuseră să-i pâlpâie prin faţa ochilor: Ali şi celelalte, alergând printr-o junglă deasă. Plante mari, carnivore, le înconjurau. Una dintre plante şi-a închis cu pocnet fălcile şi i-a prins piciorul lui Ali.

Când reuşise să se smulgă din transă, Hanna o văzuse pe Spencer stând în pragul hambarului, cu o înfăţişare îngrijorată… iar Ali nu mai era.

Wilden continua să patruleze pe verandă. La un moment dat, ridică un vas din ceramică în stil Southwest şi-l întoarse cu fundul în sus, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă are eticheta cu preţul. Ce băgăcios afurisit!

— Am nevoie, fetelor, să vă amintiţi tot ce puteţi. Gândiţi-vă la ce s-a întâmplat la vremea dispariţiei lui Alison. Avea vreun iubit? Vreun prieten nou?

— Avea un iubit, sări Aria. Pe Matt Doolittle. S-a mutat de-aici.

Când se aşeză la loc, tricoul îi alunecă de pe umăr, lăsând la iveală breteaua roşie ca focul, din dantelă, a sutienului. Paraşuta.

— Îşi petrecea timpul cu fetele mai mari, colegele din echipa de hochei, declară Emily.

Wilden îşi verifică însemnările.

— Corect. Cu Katy Houghton şi Violet Reyes. Le am numele. Dar despre comportamentul lui Alison? Se purta ciudat?

Tăcură. *Da, se purta,* răspunse în gând Hanna. Imediat îi reveni în minte o întâmplare. Într-o furtunoasă zi de primăvară, cu câteva săptămâni înaintea dispariţiei lui Ali, tatăl ei le dusese pe amândouă la un meci jucat de Phillies. Toată seara, Ali fusese cuprinsă de neastâmpăr, ca şi cum ar fi înfulecat pachet după pachet de Skittles. Îşi tot verifica telefonul mobil, să vadă dacă nu primise vreun SMS, şi părea îngrozită constatând că avea cutia poştală la fel de goală. Când se ajunsese la al şaptelea tur de serviciu, se strecuraseră pe terasă, să le facă ochi dulci unor băieţi dintr-o lojă de sus; atunci, Hanna remarcase că lui Ali îi tremurau mâinile. „Te simţi bine?” o întrebase. Ali îi zâmbise. „Mi-e doar frig”, îi explicase.

Dar era asta o întâmplare îndeajuns de suspectă, încât s-o aducă în discuţie? Părea o nimica toată, dar era greu să-ţi dai seama ce anume căuta poliţia.

— Părea să fie OK, rosti tărăgănat Spencer.

Wilden îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Spencer.

— Ştiţi ceva, sora mea mai mare semăna foarte mult cu Alison. Şi ea era lidera găştii ei. Orice-ar fi spus soră-mea, celelalte fete se executau. *Orice.* Şi ele îi păstrau tot felul de secrete. Aşa se-ntâmpla şi la voi?

Hanna îşi încovrigă degetele de la picioare, iritată brusc de direcţia spre care se îndrepta conversaţia.

— Nu ştiu, bâigui Emily. Poate.

Wilden îşi cobori privirea spre telefonul mobil care vibra în tocul lui.

— Mă scuzaţi, zise, repezindu-se spre garaj şi scoţându-şi din mers telefonul.

De îndată ce ajunse suficient de departe încât să nu le mai poată auzi, Emily răsuflă adânc.

— Fetelor, trebuie să-i spunem.

Hanna miji ochii spre ea.

— Să-i spunem ce?

Emily îşi ridică braţele.

— Jenna e oarbă. Noi suntem de vină.

Hanna scutură din cap.

— Pe mine nu te baza. Şi, în orice caz, Jenna e bine. Serios. N-aţi observat ce ochelari de soare Gucci purta? Trebuie să te treci, din câte ştiu, pe o listă de aşteptare de un an întreg pentru o pereche de-asta… e mai greu de pus mâna pe aşa ceva şi decât pe o geantă Birkin.

Aria o privi cu gura căscată.

— Tu din ce *sistem solar* ai mai căzut? Pe cine interesează ochelarii Gucci?

— Ei bine, e clar că nu pe cineva ca *tine,* se stropşi Hanna.

Aria îşi încordă maxilarul şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— *Asta* ce-a mai vrut să însemne?

— Cred că ştii, mârâi Hanna.

— Fetelor, le preveni Spencer.

Aria oftă şi se întoarse cu faţa spre curtea laterală. Hanna îi privi chiorâş bărbia ascuţită şi nasul ca o pantă pentru schi. Nici măcar din profil Aria nu era atât de drăguţă ca ea.

Ar trebui să-i spunem despre Jenna, insistă Emily. Şi despre A. Poliţia trebuie să se ocupe de toate astea. Suntem vârâte până peste cap.

— Nu-i spunem nimic, şi cu asta am terminat, şuieră Hanna.

— Mda, nu ştiu, Emily, rosti încetişor Spencer, scoţându-şi cheile maşinii printr-una dintre largile despicături ale tăbliei mesei. Asta ar fi o hotărâre importantă. Ne-ar afecta vieţile tuturor.

— Am mai discutat şi altă dată despre asta, o aprobă Aria. În plus, A a dispărut, nu?

— Nu vă implic pe vreuna dintre voi, protestă Emily, încrucişându-şi braţele pe piept. Dar eu tot îi spun. Cred că e cel mai potrivit lucru.

Telefonul Ariei ţârâi, şi toate săriră ca arse. Apoi, vibră Sidekick-ul lui Spencer, şerpuind spre marginea mesei. BlackBerry-ul Hannei, pe care şi-l îndesase la loc în poşetă, cântă înfundat. Iar micul Nokia al lui Emily scoase acel sunet al telefoanelor de altădată.

Ultima oară când telefoanele fetelor sunaseră toate în acelaşi timp fusese când ieşiseră din biserică, după slujba de înmormântare pentru Ali. Hanna avusese aceeaşi senzaţie din ziua în care tatăl ei o dusese pentru prima dată la montagne-russe, în bâlciul din Rosewood, pe când avea cinci ani: de greaţă şi de ameţeală. Aria îşi deschise telefonul. Apoi Emily, apoi şi Spencer.

— O, Doamne, şopti Emily.

Hanna nici nu se mai obosi să-şi scoată BlackBerry-ul; în loc de asta, se aplecă spre Sidekick-ul lui Spencer.

Chiar aţi crezut c-am dispărut? Haida-ha! Am fost cu ochii pe voi tot timpul. De fapt, s-ar putea să fiu cu ochii pe voi chiar acum. Şi, fetelor… dacă pomeniţi CUIVA despre mine, o să vă pară rău. – A

Inima Hannei zvâcni cu putere. Auzi zgomot de paşi şi se întoarse. Wilden revenise lângă ele.

Poliţistul îşi îndesă telefonul la loc în tocul lui. Apoi, îşi ridică privirea spre fete, înălţând o sprânceană.

— Am pierdut ceva?

Ba. Bine. Că. Nu.

8
TOTDEAUNA E BINE SĂ CITEŞTI CARTEA ÎNAINTE DE A FURA DIN EA

După aproximativ o jumătate de oră, Aria opri în faţa cutiei maronii, după moda anilor cincizeci, care era casa ei. Îşi propti Treo-ul în bărbie, aşteptând să se sfârşească mesajul de întâmpinare al cutiei vocale a lui Emily. După semnalul sonor, spuse:

— Em, sunt Aria. Dacă tu chiar te gândeşti să-i spui lui Wilden, te rog, sună-mă. A e în stare de… de mai multe decât ai crede.

Apăsă pe TERMINAT, cu o senzaţie de nelinişte. Nu putea să-şi imagineze ce secret întunecat de-al lui Emily ar putea să iasă la lumină dacă ea le făcea mărturisiri poliţiştilor, însă Aria ştia, din propria experienţă, că A l-ar dezvălui.

Suspinând, descuie uşa de la intrare şi urcă tropăind treptele, trecând pe lângă dormitorul părinţilor ei. Uşa era întredeschisă. Înăuntru, patul părinţilor era frumos aranjat… sau acum era doar patul Ellei? Ella aşternuse pe el cuvertura vopsită într-un roz-somon aprins, în stil batic[8], cea pe care ea o adora, iar Byron nu putea s-o sufere. Stivuise toate pernele pe partea ei. Patul parcă era o metaforă a divorţului.

Aria îşi lăsă cărţile să cadă şi porni la întâmplare, întorcându-se în micul birou de la parter, cu ameninţarea lui A învârtindu-i-se în minte precum centrifuga pe care-o folosiseră astăzi în laboratorul de biologie. A era *încă aici.* Şi, după spusele lui Wilden, la fel şi cine-o asasinase pe Ali. Era posibil ca *A* s-o fi asasinat pe Ali, după care să-şi fi croit drum prin vieţile tuturor. Dar dacă Wilden avea dreptate… dacă A voia să-i facă rău şi altcuiva? Dacă persoana care o asasinase pe Ali n-o considerase duşman doar pe Ali, ci şi pe Aria, pe Hanna, pe Emily şi pe Spencer, de asemenea? Să însemne că una dintre ele avea să fie… următoarea?

În cameră era întuneric, cu excepţia televizorului, al cărui ecran pâlpâia. Când Aria văzu o mână

încovrigată pe spătarul fotoliului dublu din tweed, sări în sus. Apoi însă, apăru chipul familiar al lui Mike.

— Ai picat la ţanc, zise el, arătându-i spre ecran. *În continuare, în premieră absolută, o filmare de amatori cu Alison DiLaurentis, realizată în săptămâna de dinaintea asasinării sale,* declamă el, cu cea mai bună imitaţie a unui crainic Moviefone.

Aria simţi că i se strânge stomacul. Iată şi filmarea aceea furată, despre care vorbise Wilden. Cu ani în urmă, Aria se avântase în domeniul filmului, imortalizând tot ce putea, de la melcii găsiţi prin curtea din spatele casei şi până la cele mai bune prietene ale ei. Filmele erau, în general, scurte, şi Aria încerca frecvent să le facă artistice şi subtile, focalizând obiectivul asupra nărilor Hannei, sau a fermoarului hanoracului cu glugă purtat de Ali, sau asupra degetelor neastâmpărate ale lui Spencer. După dispariţia lui Ali, Aria îşi predase poliţiei colecţia de filme. Poliţiştii o cercetaseră de-a fir a păr, însă nu găsiseră nici cel mai mic indiciu privitor la locul în care ar fi putut să dispară Ali. Aria mai avea şi acum originalele pe laptop, cu toate că nu le mai vizionase de foarte, foarte multă vreme.

Se trânti şi ea pe fotoliul dublu. Când se termină o reclamă pentru Mercedes şi reîncepură ştirile, Aria şi fratele ei îşi îndreptară spinările.

— *Ieri, o sursă anonimă ne-a trimis filmarea aceasta cu Alison DiLaurentis,* anunţă prezentatorul ştirilor. *Avem aici o imagine care ne arăta cât de cutremurător de inocentă îi era viaţa cu doar câteva zile înainte de a fi asasinată. Haideţi s-o urmărim.*

Filmarea debută cu o imagine tremurată a canapelei din piele aflate în livingul casei lui Spencer.

— *Şi pentru că poartă măsura zero,* se auzi vocea Hannei, din afara cadrului. Camera panoramă spre o Spencer mai tânără, îmbrăcată într-o bluză polo roz şi o pereche de pantaloni de pijama trei-sferturi. Părul ei blond i se revărsa peste umeri, iar pe cap purta o scânteietoare diademă cu ştrasuri.

— Arată super cu coroana aia, exclamă entuziasmat Mike, sfâşiind o pungă mare de Doritos.

— *Şşşt,* şuieră Aria.

Spencer arătă spre telefonul LG al lui Ali, de pe canapea.

— *N-aţi vrea să-i citim SMS-urile?*

— *Eu, da!* şopti Hanna, aplecându-se să iasă din cadru. Apoi, camera se roti spre Emily, care arăta aproape la fel ca în prezent: acelaşi păr blond-roşcat, acelaşi tricou prea larg de la înot, aceeaşi expresie agreabilă-dar-neliniştită. Aria îşi aminti deodată de seara aceea: înainte să pornească aparatul de filmat, Ali primise un SMS şi refuzase să le spună de la cine era. Toate se enervaseră.

Camera se opri asupra lui Spencer, care ţinea în mână telefonul lui Ali.

— *E blocat.*

Urmă o imagine neclară a ecranului telefonului.

— *Îi ştiţi parola?* îşi auzi Aria propria voce întrebând.

— Ce naiba! Asta tu eşti! Chiui Mike.

— *Să încercăm ziua de naştere,* propuse Hanna.

În imagine apărură mâinile durdulii ale Hannei, întinzându-se şi luând telefonul de la Spencer.

Mike strâmbă din nas şi se întoarse spre Aria.

— Asta faceţi voi, fetele, când sunteţi singure? Credeam c-o să văd bătăi cu perne. Fete în chiloţei. *Pupându-se.*

— Eram într-a şaptea, îl repezi Aria. Eşti chiar scârbos.

— Dar nu-i nimic rău la fetele dintr-a şaptea în chiloţei, protestă Mike, cu un firicel de voce.

— *Ce faceţi acolo?* strigă Ali.

Apoi, chipul îi apăru pe ecran, şi ochii Ariei se umplură de lacrimi. Faţa aceea în formă de inimă, ochii luminoşi, de un albastru-închis, gura aceea mare… erau *obsedante.*

— *Ce făceaţi, îmi umblaţi la telefon?* le luă la rost Ali, cu mâinile în şolduri.

— *Sigur că nu!* strigă Aria. Spencer făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi, ducându-şi mâinile la cap ca să-şi ţină coroana la locul ei.

Mike îşi îndesă un pumn de Doritos în gură.

— Pot să-ţi fiu sclavul iubirii, prinţesă Spencer? rosti el, în falset.

— Nu cred că umblă ea cu băieţei prepubescenţi care încă dorm cu păturica în braţe, se răsti Aria.

— Hei! ţipă Mike. Nu e păturică! E tricoul de lacrosse care-mi poartă noroc.

— Mai rău, replică Aria.

Imaginea lui Ali pluti din nou pe ecran, atât de vie şi de fremătătoare şi de lipsită de griji! Cum era posibil ca Ali să fie moartă? *Asasinată?*

Apoi, prin faţa camerei trecură Melissa, sora mai mare a lui Spencer, şi Ian, iubitul ei.

— *Salut, fetelor,* zise Ian.

— *Bună,* îl salută Spencer, cu o voce puternică.

Aria zâmbi cu superioritate spre televizor. Uitase cât de mult râvneau toate la Ian. Se număra printre persoanele pe care le sunau ca să le facă farse uneori, alături de Jenna Cavanaugh, înainte să-i provoace accidentul, de Noel Kahn, fiindcă era drăguţ, şi de Andrew Campbell, pentru că lui Spencer i se părea enervant. În cazul lui Ian, sunau pe rând, prefăcându-se că sunt fete de la Linia Fierbinte.

Camera o surprinse pe Ali dându-şi ochii peste cap spre Spencer, apoi pe Spencer încruntându-se la Ali prin spatele ei. *Tipic,* se gândi Aria. În seara dispariţiei lui Ali, Aria nu fusese hipnotizată, aşa că le ascultase pe Ali şi pe Spencer certându-se. Când fugiseră afară din hambar, Aria mai aşteptase un minut, două, după care le urmase. Le strigase, însă nu reuşise să le ajungă din urmă. Se întorsese înăuntru, întrebându-se dacă nu cumva Ali şi Spencer le lăsaseră baltă, înscenând toată cearta astfel încât s-o poată rupe la fugă la o petrecere mai grozavă. Însă, în cele din urmă, Spencer năvălise înapoi. Arăta extrem de *rătăcită,* ca şi cum ar fi fost în transă.

Pe ecran, Ian se trânti pe canapea lângă Ali.

— *Şi, ce faceţi voi, fetelor?*

— *A, nu cine ştie ce,* îi răspunse Aria, din spatele camerei. *Facem un film.*

— *Un film? se* miră Ian. *Pot să joc şi eu în el?*

— *Sigur,* zise Spencer, aşezându-se lângă el. *E un talk-show. Eu sunt moderatoarea. Tu şi Ali sunteţi invitaţii mei. Te iau pe tine întâi.*

Camera panoramă, îndepărtându-se de canapea şi focalizând asupra telefonului închis al lui Ali, aşezat aproape de mâna fetei, printre perne. Se apropie, şi se tot apropie, până când minusculul ecran LED ajunse să

umple întreaga imagine. Până în ziua de azi, Aria tot nu aflase cine-i trimisese mesajul lui Ali în seara aceea.

— *Întreabă-l cine e profesorul lui preferat de la Rosewood,* auzi vocea mai tânără şi puţin mai subţire a Ariei, stricând din spatele camerei.

Ali chicoti şi privi drept în obiectiv.

— *Asta ar fi o întrebare bună pentru tine, Aria. Tu ar trebui să-l întrebi dacă vrea să se* cupleze *cu vreuna dintre profesoarele lui. Prin vreo parcare pustie.*

Aria icni, şi-şi auzi ipostaza mai tânără, de pe ecran, icnind şi ea. Ali *chiar* spusese aşa ceva? În faţa *tuturor?*

Şi atunci, filmarea se încheie.

Mike îşi întoarse faţa spre ea. În jurul gurii avea fărâme portocalii-neon de Doritos.

— Ce-a vrut să spună prin cuplatul cu profesoarele? Parcă vorbea numai cu tine.

Un hârâit uscat îi scăpă Ariei din gât. A îi destăinuise Ellei că Aria ştiuse despre relaţia amoroasă a lui Byron în toţi aceşti ani, însă Mike nu ştia. O să fie foarte dezamăgit de ea.

Mike se ridică.

— Oricum, nu contează…

Aria îşi dădea seama că el se forţa să pară total neafectat şi indiferent, însă băiatul ieşi ca vântul din încăpere, doborând din mers o fotografie înrămată, cu autograf, a lui Lou Reed, idolul rock al lui Byron, una dintre puţinele reminiscenţe legate de Byron pe care Ella nu le înlăturase. Îl auzi tropăind spre camera lui şi, apoi, trântind uşa cu putere.

Aria îşi lăsă capul în mâini. Era a trei mia oară când îşi dorea să fi fost înapoi în Reykjavik, plimbându-se pe un gheţar, călărindu-şi poneiul islandez, pe nume Gilda, de-a lungul vetrei unui vulcan stins, sau chiar mâncând untură de balenă, chestie pe care toată lumea din Islanda părea s-o adore.

Stinse televizorul, şi casa se cufundă într-o tăcere sinistră. Când auzi un foşnet la uşă, sări cât colo. Îşi zări mama pe hol, cărând câteva sacoşe din pânză pline de cumpărături din piaţa cu produse organice din Rosewood.

Ella o observă pe Aria şi-i zâmbi, obosită.

— Bună, scumpo.

De când îl azvârlise afară din casă pe Byron, Ella părea mai dezordonată decât în mod obişnuit. Tunica ei

neagră şi vaporoasă era mai lăbărţată ca oricând, pantalonii largi din mătase aveau o pată de tahini[9] în dreptul coapsei, iar părul ei lung, şaten spre negru, era prins într-un coc încâlcit, în creştet.

— Lasă-mă să te ajut, zise Aria, luându-i Ellei din mâini o grămadă de sacoşe. Intrară împreună în bucătărie, săltară plasele pe blatul de lucru şi începură să scoată cumpărăturile din ele.

— Cum ţi-a mers pe ziua de azi? murmură Ella.

Atunci, Aria îşi aminti.

— O, Doamne, n-o să ghiceşti ce-am făcut, exclamă ea, simţindu-se cuprinsă de un val de veselie. Ella îi aruncă o privire, înainte de a pune la locul lui untul organic din arahide. M-am dus până în Hollis. Ca s-o caut pe… ştii tu. Pe *ea,* adăugă Aria, nevrând să-i pronunţe numele lui Meredith. Preda un curs de artă, aşa că m-am dus fuga înăuntru, am înşfăcat o pensulă şi i-am pictat un *A* stacojiu pe piept. Ştii, ca a femeii ăleia din *Litera stacojie*? A fost minunat!

Ella se opri, cu o pungă cu paste din grâu integral în aer. Avea o figură îngreţoşată.

— Nici n-a ştiut ce-a dat peste ea, continuă Aria. Şi pe urmă, i-am zis: *Acum o să ştie toată lumea ce-ai făcut.*

Zâmbi cu gura până la urechi şi-şi desfăcu larg braţele.

— *Ta-daa!*

Ella săgetă cu privirea în toate părţile, analizând cele auzite.

— Tu îţi dai seama că Hester Prynne ar trebui să fie personajul *compătimit?*

Aria se încruntă. Ea nu ajunsese decât la pagina a opta.

— Am făcut-o pentru tine, explică ea încetişor. Ca răzbunare.

— Răzbunare? Vocea Ellei tremura. Mersi. Asta mă face să par în deplină sănătate mintală. Ca şi cum chiar m-aş împăca bine cu situaţia. Şi-aşa mi-e destul de greu. Chiar nu-ţi dai seama că ai făcut-o să pară… martiră?

Aria făcu un pas spre Ella. Ea nu se gândise la o astfel de posibilitate.

— Îmi pare rău…

Atunci, Ella se prăbuşi peste masă şi începu să hohotească de plâns. Aria rămase nemişcată. Îşi simţea membrele ca dintr-un lut Sculpey proaspăt scos din cuptor, întărite şi inutile. Nu reuşise să înţeleagă prin ce trecea mama ei, şi nu făcuse decât să-i înrăutăţească starea.

Afară, dincolo de fereastra bucătăriei, o pasăre colibri ateriză pe statueta înfăţişând un penis de balenă, cumpărată de Mike din Muzeul falie din Reykjavik. În oricare altă situaţie, Aria ar fi remarcat întâmplarea – păsările colibri erau rare pe-aici, mai ales cele care să aterizeze pe imitaţia unui penis de balenă – dar nu şi astăzi.

— Nici măcar nu mai pot să te văd în ochi, în clipa asta, bâigui în cele din urmă Ella.

Aria îşi duse mâna la piept, de parcă mama ei tocmai ar fi străpuns-o cu unul dintre cuţitele ei Wüsthof.

— Îmi pare *rău.* N-am vrut decât ca Meredith să plătească pentru ce-a făcut.

Când Ella nu-i răspunse, senzaţia de uscăciune, de aciditate din stomacul Ariei deveni şi mai puternică.

— Atunci, poate c-ar trebui să plec de-aici pentru o vreme, dacă nu poţi suporta să mă vezi.

Se opri, aşteptând ca Ella să sară şi să zică: *Nu, nu asta vreau.* Însă Ella rămase tăcută.

— Da, poate c-ar fi o idee bună, o aprobă apoi, încet.

— A! exclamă Aria. Umerii i se cocârjară şi bărbia începu să-i tremure. Atunci, o să… N-o să mai vin acasă mâine, după şcoală.

Habar n-avea unde s-ar fi putut duce, dar asta nu mai avea acum importanţă. Singurul lucru important era să-şi facă mama fericită.

9
TOATĂ LUMEA, APLAUZE FURTUNOASE PENTRU SPENCER HASTINGS!

Marţi după-amiază, în timp ce pentru majoritatea elevilor din anul al treilea era ora mesei de prânz, Spencer stătea în capul mesei pentru şedinţe din camera de redactare a anuarului. Opt sclipitoare computere Mac G5, o întreagă armată de camere foto Nikon cu teleobiective, şase zeloase fete din anii întâi şi al doilea şi un boboc cu înfăţişare de tocilar şi uşor efeminată o înconjurau.

Ciocăni cu degetele copertele anuarelor de la Rosewood Day din ultimii câţiva ani. În fiecare an, volumele erau intitulate *Catârul,* din cauza cine ştie cărei glume apocrife, secrete, de prin anii ’20, şi pe care până şi cei mai vechi profesori ai şcolii o uitaseră de multă vreme.

— În *Catârul* de anul acesta, cred că ar trebui încercat să captăm o frântură din ceea ce reprezintă elevii de la Rosewood Day.

Echipa de redactare a anuarului notă cu sârguinţă *frântură de viaţă* în caietele legate cu spirale.

— Cum ar fi… poate ar merge să luăm câteva scurte interviuri unor elevi aleşi la întâmplare, continuă Spencer. Sau să-i întrebăm pe câte unii care ar fi playlistul lor preferat pentru iPod, după care să-l publicăm, în casete, alături de fotografiile lor. Şi cum stăm cu naturile moarte?

La ultima întrunire, stabiliseră să-i roage pe vreo câţiva copii să-şi golească genţile, ca să studieze ce poartă asupra lor fetele şi băieţii de la Rosewood Day.

— Am câteva poze grozave cu lucrurile din geanta pentru fotbal a lui Brett Weaver şi din poşeta Monei Vanderwaal, zise Brenna Richardson.

— Fantastic, o lăudă Spencer. Ţineţi-o tot aşa.

Îşi închise registrul legat în piele verde şi le zise celor din echipa redacţională că pot să plece. De îndată ce-i văzu plecaţi, îşi luă geanta Kate Spade din pânză neagră şi-şi scoase Sidekick-ul.

Iată-l acolo. Mesajul din partea lui A. Tot sperase că n-o să-l mai găsească.

În timp ce-şi strecura telefonul înapoi în geantă, degetele îi atinseră în treacăt ceva din buzunarul interior: cartea de vizită a ofiţerului Wilden. Wilden nu era primul poliţist care-i pusese întrebări despre seara dispariţiei lui Ali, însă era singurul care păruse vreodată atât de… bănuitor.

Amintirea acelei seri era, în acelaşi timp, limpede precum cristalul, dar şi incredibil de estompată. Îşi amintea un potop de senzaţii: entuziasm, fiindcă obţinuse hambarul pentru noaptea lor petrecută împreună; iritare din cauza prezenţei Melissei; veselie datorită prezenţei lui Ian. Sărutul dintre ei se întâmplase cu vreo două săptămâni înainte. Dar apoi, Ali începuse să vorbească despre cum considera ea că Melissa şi Ian alcătuiau cel mai drăguţ cuplu, şi emoţiile lui Spencer fuseseră din nou stârnite. Ali deja o ameninţase c-o să-i spună Melissei despre sărut. Imediat după plecarea lui Ian şi a Melissei, Ali încercase să le hipnotizeze, şi între ea şi Spencer izbucnise cearta. Ali plecase, Spencer fugise după ea, şi apoi… *nimic.* Dar ceea ce nu le spusese ea niciodată poliţiştilor – şi nici familiei, prietenelor ei – era că uneori, când se gândea la seara aceea, simţea că parcă ar fi fost o gaură neagră, chiar în mijlocul amintirilor. Că se petrecuse un lucru pe care ea nu putea să şi-l amintească.

Deodată, o viziune îi fulgeră lui Spencer prin faţa ochilor: *Ali, râzând răutăcioasă şi întorcându-i spatele.*

Spencer se opri brusc în mijlocul coridorului aglomerat, şi cineva se ciocni de spatele ei.

— Nu vrei să te mişti odată? se plânse fata din urma ei. Unii dintre noi mai trebuie să ajungem şi la ore.

Spencer făcu un pas şovăitor înainte. Tot ce tocmai îşi amintise dispăruse la fel de repede, însă se simţea ca trecută printr-un cutremur. Îşi roti privirea înjur, căutând să vadă geamuri sparte şi elevi fugind care încotro, convinsă că şi restul lumii îl simţise, de asemenea, însă totul i se păru că arată absolut normal. La câţiva paşi mai încolo, Naomi Zeigler îşi examina imaginea reflectată în mica oglindă a dulăpiorului ei. Două boboace oprite lângă tăbliţa cu Profesorul Anului râdeau de ciocul ascuţit şi coarnele satanice desenate pe

fotografia zâmbitoare a domnului Craft. Ferestrele care dădeau spre spaţiile comune nu aveau nici cea mai neînsemnată crăpătură, şi nici măcar unul dintre vazele din vitrina cu produse de olărit a anului al treilea nu căzuse. Şi-atunci, ce fusese cu viziunea lui Spencer de adineauri? De ce se simţise atât de… alunecoasă?

Se strecură în sala în care avea ora de economie pentru avansaţi şi se prelinse în banca ei, situată exact lângă un foarte mare portret al încruntatului J.P. Morgan. De îndată ce şi ceilalţi elevi intrară şi se aşezară la locurile lor, apăru şi Squidward, ducându-se cu paşi mari în faţa clasei.

— Înainte de a începe prezentarea video de astăzi, am un anunţ de făcut, zise el, căutând-o cu privirea pe Spencer, care-şi simţi stomacul învolburându-se. În clipa de faţă, nu-şi dorea privirile nimănui asupra ei. La primul său eseu din tema primită, Spencer Hastings a reuşit o foarte elocventă şi convingătoare argumentare a teoriei mâinii invizibile, declară Squidward, mângâindu-şi cravata, care avea imprimată peste tot bancnota de o sută de dolari cu chipul lui Benjamin Franklin. Şi, după cum poate aţi aflat, am propus-o pentru premiul Orhideea de Aur.

Squidward începu să aplaude, şi tot restul clasei îi urmă exemplul. Hărmălaia dură timp de cincisprezece interminabile secunde.

— Dar mai am şi o altă surpriză, continuă Squidward. Tocmai am vorbit la telefon cu un membru al juriului şi, Spencer, să ştii că ai intrat în finală.

Clasa izbucni din nou în aplauze. Cineva din spate chiar fluieră admirativ. Spencer rămase extrem de nemişcată. Pentru o clipă totul i se întunecă în faţa ochilor. Se strădui să-şi lipească un zâmbet pe buze.

Andrew Campbell, care stătea lângă ea, o bătu uşurel pe umăr.

— Bună treabă!

Spencer îşi întoarse ochii spre el. Ea şi Andrew nu prea mai vorbiseră de când ea se dovedise cea mai proastă parteneră pentru Foxy din lume, şi-l lăsase cu buza umflată la bal. În general, el îi arunca priviri supărate.

— Mersi, rosti răguşită, de îndată ce-şi recăpătă glasul.

— Sigur ai lucrat chiar din greu la ea, hm? Ai folosit şi surse suplimentare?

— Mhî.

Spencer îşi scoase cu mişcări frenetice toate conspectele din dosarul ei pentru economie şi începu să le aranjeze. Netezi toate colţurile şi îndoiturile, apoi încercă să le organizeze după dată. Lucrarea Melissei fusese, în realitate, unica sursă exterioară folosită de Spencer. Când încercase să facă cercetările necesare pentru eseu, până şi simpla definiţie din Wikipedia a *mâinii invizibile* o lăsase total perplexă. Primele câteva fraze din eseul surorii ei erau destul de clare: *Conceptul de mână invizibilă enunţat de marele economist scoţian Adam Smith poate fi rezumat foarte simplu, fie că descrie pieţele secolului al nouăsprezecelea, fie pe cele din al douăzeci şi unulea: ai putea crede că lumea face anumite lucruri ca să te ajute, dar în realitate, fiecare îşi urmăreşte propriul interes.* Dar, când citise şi restul eseului, creierul îi devenise la fel de ceţos ca şi sauna din eucalipt a familiei.

— Ce fel de surse? insistă Andrew. Cărţi? Articole din reviste?

Când îşi ridică din nou privirea, i se păru că el are pe chip un zâmbet de superioritate, care-i provocă ameţeală. El *ştia?*

— Păi… păi, cărţile pe care ni le-a indicat McAdam pe lista lui.

— A! Ei bine, felicitări. Sper să câştigi.

— Mersi, îi răspunse, trăgând concluzia că Andrew n-avea de unde să ştie. Era doar gelos. Spencer şi Andrew erau clasificaţi ca numărul unu şi, respectiv, doi, în clasă, şi-şi schimbau în permanenţă poziţiile între ei. Andrew probabil că urmărea oricare dintre realizările lui Spencer la fel cum urmăreşte un broker de bursă indicele mediu Dow Jones pentru industrie. Spencer se întoarse la aranjarea dosarului ei, cu toate că n-o făcea deloc să se simtă mai bine.

După ce Squidward mai stinse din lumini şi prezentarea video – *Microeconomia şi consumatorul,* cu o coloană sonoră veselă, optimistă – începu să se deruleze, Sidekick-ul lui Spencer îi vibră în geantă. Întinse încet mâna şi-l scoase. Avea un mesaj text nou.

Spence: ştiu ce-ai făcut. Dar nu te spun, dacă faci EXACT ce-ţi cer. Vrei să ştii ce ţi s-ar întâmpla dacă nu? Du-te la concursul de înot al lui Emily… şi-o să vezi. – A

Cineva din apropierea lui Spencer tuşi, dregându-şi glasul. Privi într-acolo, şi iată-l pe Andrew holbându-se drept la ea. Ochii îi licăreau în lumina pâlpâitoare a filmului. Spencer se întoarse cu faţa înainte, dar tot îl putea simţi pe Andrew urmărind-o prin întuneric.

10
CINEVA N-A ASCULTAT

În timpul pauzei competiţiei de nataţie dintre Rosewood Day şi Drury Academy, Emily se duse în vestiarul echipei sale, îşi deschise dulăpiorul şi-şi lăsă în jos bretelele costumului ei Speedo Fastskin pentru competiţii. Anul acesta, lotul de nataţie de la Rosewood Day îşi permisese luxul unor costume complete, acoperind întregul corp, aerodinamice, de calibru olimpic. Fusese nevoie să facă o comandă specială, şi costumele sosiseră tocmai la timp pentru confruntarea de azi. Costumele căpătau formă conică la glezne, lipindu-se de fiecare centimetru al pielii şi scoţând în evidenţă şi cele mai neînsemnate forme, ceea ce-i amintea lui Emily de fotografia din manualul ei de biologie, cu un boa constrictor care digera un şoarece. Zâmbi spre Lanie Iler, colega ei de echipă.

— Nici nu ştii cât mă bucur că scap de chestia asta.

Se bucura şi pentru că se hotărâse să-i spună lui Wilden despre A. Aseară, după ce se întorsese acasă de la Hanna, îl sunase pe Wilden şi aranjase o întâlnire cu el pentru seara aceasta, mai târziu, la secţia de poliţie din Rosewood. Nu-i păsa de ce spuneau sau credeau celelalte referitor la ameninţările lui A: dacă se implicau poliţiştii, puteau să pună capăt acestei drame pentru totdeauna.

— Eşti norocoasă că ai terminat, replică Lanie. Emily înotase – şi câştigase – deja în toate probele la care fusese înscrisă; acum, singura misiune care-i mai rămânea era să facă galerie împreună cu ceilalţi – nenumăraţi – elevi de la Rosewood care-şi făcuseră apariţia la competiţie. Auzi încă din vestiar ţipetele majoretelor şi speră ca ele să nu alunece cumva pe plăcile umede ale sălii; Tracey Reid se alesese cu o căzătură zdravănă înainte de prima probă.

— Salut, fetelor, se auzi vocea lui Lauren, antrenoarea lor, care venea spre vestiarul echipei.

Astăzi, ca de obicei, Lauren purta unul dintre proverbialele ei tricouri motivaţionale pentru înot: TOP ZECE AL MOTI PENTRU CARE ÎNOT. (Numărul

cinci: PENTRU CĂ POT SĂ MĂNÂNC 5000 DE CALORII ŞI SĂ NU MĂ SIMT VINOVATĂ.)

Îi puse o mână pe umăr lui Emily.

— Bună treabă, Em. Să le-o iei aşa înainte la ştafeta mixt? Fantastic!

— Mulţumesc, zise Emily, înroşindu-se.

Lauren se aplecă peste banca roşie ciobită din mijlocul culoarului.

— E aici un recrutor local de la Universitatea din Arizona, zise ea cu voce scăzută, astfel încât s-o audă numai Emily. M-a întrebat dacă poate să stea de vorbă cu tine în partea a doua a concursului. Eşti de acord?

Emily făcu ochii mari.

— Normal!

Universitatea din Arizona era una dintre cele mai tari şcoli din ţară la capitolul înot.

— Grozav. Puteţi să vorbiţi în biroul meu, dacă vreţi, zise Lauren, dăruindu-i încă un zâmbet lui Emily, după care dispăru pe culoarul care ducea spre sală. Emily o urmă. Trecu pe lângă sora ei, Carolyn, care venea din direcţia opusă.

— Carolyn, ghici ce! strigă Emily, ţopăind de bucurie. Un recrutor al Universităţii din Arizona vrea să stea de vorbă cu mine! Dacă m-aş duce eu acolo, şi tu la Stanford, am fi aproape!

Carolyn absolvea liceul anul acesta, şi fusese deja recrutată pentru lotul de natație al Universităţii Stanford.

Carolyn îi aruncă o privire lui Emily, după care dispăru într-o cabină de toaletă, trântind cu zgomot uşa în urma ei. Emily făcu câţiva paşi înapoi, năucită. Asta ce mai fusese? E drept că ea şi sora ei nu erau grozav de apropiate, dar se aşteptase la *un pic* mai mult entuziasm decât atât.

În timp ce parcurgea holul care ducea la bazin, văzu chipul colegei ei, Gemma Curran, care se zgâia la ea de la duşuri. Când întâlni privirea lui Emily, Gemma smuci degrabă perdeaua. Iar când trecu pe lângă chiuvete, Amanda Williamson şuşotea cu Jade Smythe. Văzând-o în oglindă că le priveşte, fetele descriseră cu buzele două mici litere *O* uluite. Emily simţi că începe să i se facă pielea ca de găină. Ce se-ntâmpla acolo?

— Doamne, parcă sunt şi mai mulţi oameni înăuntru acum! murmură Lanie, intrând în sală în urma lui Emily. Şi avea dreptate: tribunele păreau şi mai ticsite decât înainte de pauză. Orchestra, amplasată în apropierea bazinului pentru sărituri, intona un imn de luptă, iar spumoasa mascotă cenuşie înfăţişând un rechin cap-de-ciocan ajunsese acum printre majorete, în faţa gradenelor. În tribune era toată lumea: elevii populari, fotbaliştii, fetele de la cercul de teatru, până şi profesorii ei. Spencer Hastings stătea lângă Kirsten Cullen. Maya era şi ea sus, tastând cu furie ceva pe telefonul mobil, iar Hanna Marin se aşezase aproape de ea, şi stătea singură, cu privirea pierdută prin mulţime. Şi iată-i şi pe părinţii lui Emily, îmbrăcaţi festiv în treningurile lor alb-albastre ale echipei de natație de la Rosewood Day, împodobite cu insigne pe care scria HAI EMILY şi HAI CAROLYN. Emily încercă să le facă semne cu mâna, însă ei erau prea atenţi la examinarea unei foi de hârtie, probabil cu programul competiţiei. Domnul Shay, excentricul bătrân profesor de biologie, care le urmărea mereu antrenamentele pe motiv că fusese şi el înotător acum cam o mie de ani, ţinea şi el o foaie, cam la opt centimetri de faţă. Dar programul concursului nu era chiar *atât* de interesant: nu făcea decât să înşiruie ordinea probelor.

James Freed îi ieşi în cale lui Emily. Buzele i se întinseră într-un zâmbet larg.

— *Salut,* Emily, zise, pe un ton şmecheresc. Habar n-am avut.

Emily se încruntă.

— Habar n-ai avut… despre ce?

Fratele Ariei, Mike, apăru şi el, ţopăind, lângă James.

— Bună, Emily.

Mona Vanderwaal îşi făcu apariţia din spatele celor doi băieţi.

— N-o mai deranjaţi, voi doi.

Se întoarse spre Emily.

— Nu-i lua în seamă. Vreau să te invit la ceva.

Îşi scormoni prin uriaşul ei ghiozdan din velur în nuanţa caramelei cu lapte şi-i înmână lui Emily un plic alb. Emily îl întoarse pe-o parte şi pe alta. Indiferent ce-

o fi fost, era clar că Mona îl parfumase cu ceva scump. Emily îşi ridică privirea, nedumerită.

— Dau o petrecere de ziua mea, sâmbătă, îi explică Mona, răsucindu-şi o şuviţă lungă de păr blond-alburiu în jurul degetelor. Crezi că poţi să vii?

— *Pe bune* că trebuie să vii, aprobă Mike, făcând ochii mari.

— Păi… bâigui Emily. Dar, până să mai poată spune ceva, orchestra atacă un nou cântec de luptă, şi Mona o şterse.

Emily privi din nou invitaţia. Ce Dumnezeu era cu toate *astea*? Ea nu era genul de fată care să primească invitaţii livrate personal de la Mona Vanderwaal. Şi categoric nu era genul care să atragă privirile lascive ale băieţilor.

Deodată, ceva aflat de cealaltă parte a bazinului îi atrase privirea. Era o bucată de hârtie, lipită de perete. Înainte de pauză nu fusese acolo. Şi avea un aspect familiar. Ca o fotografie.

Îşi încordă privirea. Inima i se prăbuşi în stomac. *Era* o fotografie… cu două persoane sărutându-se într-o cabină foto. În cabina foto a lui *Noel Kahn.*

— O, Doamne! exclamă Emily, pornind în fugă prin sală, alunecând de două ori pe podeaua udă.

— Emily! Aria se repezi spre ea printr-o intrare laterală, cu cizmele ei din catifea cu talpa groasă bocănind pe lespezi şi părul negru-albăstrui fâlfâindu-i sălbatic peste toată faţa. Îmi pare rău c-am întârziat, dar putem să vorbim?

Emily nu-i răspunse. Cineva plasase o copie xerox a fotografiei cu sărutul lângă uriaşa tabelă de marcaj care înşira numele cui înota şi în care probă. Toată echipa avea s-o vadă. Dar îşi vor da ei seama că e ea?

Rupse copia xerox de pe perete. Pe partea de jos, cu litere mari şi negre, scria: IATĂ LA CE SE ANTRENEAZĂ EMILY FIELDS CÂND NU E ÎN BAZIN!

Ei bine, asta lămurea totul.

Aria se aplecă şi examină fotografia.

— Asta eşti… tu?

Lui Emily începu să-i tremure bărbia. Mototoli foaia de hârtie în mâini, dar când privi înjur, zări o altă copie zăcând deasupra genţii cu echipament a cuiva,

deja îndoită la mijloc. O înhăţă şi-o mototoli şi pe aceasta.

După care văzu o altă copie, pe jos, lângă bazinul cu plute. Şi o alta… în mâinile antrenoarei Lauren. Lauren îşi plimba privirea de la fotografie la Emily, de la Emily la fotografie.

— Emily? rosti ea, încetişor.

— Asta nu poate fi adevărat! şopti Emily, trecându-şi degetele prin părul ud. Aruncă o privire spre coşul pentru gunoi, din plasă de sârmă, de lângă biroul lui Lauren. Erau acolo pe puţin zece fotografii aruncate pe fundul lui, cu ea şi Maya sărutându-se. Cineva aruncase deasupra o cutie de Sunkist, pe jumătate golită. Lichidul se scursese, colorându-le feţele în portocaliu. Mai erau şi altele, lângă ţâşnitori. Şi lipite cu bandă adezivă de locul în care se depozitau balizele pentru delimitarea culoarelor. Colegele ei de echipă, care ieşeau toate din vestiar, o priveau stânjenite. Fostul ei iubit, Ben, rânjea cu superioritate, parcă spunându-i: *Micul tău experiment lesbi nu mai e chiar atât de amuzant acum, hî?*

Aria culese o foaie care părea să fi plutit în jos dinspre tavan. Miji ochii spre ea şi-şi strânse buzele lucioase, căpşunii.

— Şi, ce-i cu asta? Te săruţi cu cineva.

Deodată, făcu ochii mari.

— *Au!*

Emily scoase un scâncet neajutorat.

— A ţi-a făcut-o? întrebă în şoaptă Aria.

Emily privi disperată în jur.

— Ai văzut cine le împărţea?

Însă Aria scutură din cap a negaţie. Emily desfăcu fermoarul buzunarului de la geanta ei cu echipament şi-şi găsi acolo telefonul mobil. Avea un SMS. Evident că avea un SMS.

Emily, dulceaţă, ştiu că eşti adepta zicalei dinte pentru dinte, aşa că atunci când ţi-ai făcut planul să mă dai în vileag, m-am hotărât să te dau şi eu pe tine. Pupici! – A

— Fir-ar să fie, şopti Aria, citind mesajul peste umărul lui Emily.

Un gând revoltător o izbi deodată pe Emily. Părinţii ei! Foaia pe care o studiau… nu era programul concursului. *Era fotografia.* Îşi ridică privirea spre tribune. Aşa cum se aştepta, părinţii se holbau la ea. Arătau gata să izbucnească în plâns, roşii la faţă şi cu nările fremătând.

— Trebuie să plec de-aici, exclamă Emily, căutând cea mai apropiată ieşire.

— Nici gând! Aria o prinse de încheietură şi o făcu să se întoarcă spre ea. N-ai de ce să te ruşinezi! Dacă zice cineva ceva, dă-l în mă-sa!

Emily se smiorcăi. Lumea poate c-o *numea* pe Aria ciudată, însă ea era normală. Avea un iubit. Niciodată nu va şti cum se simte ea.

— Emily, e şansa noastră! insistă Aria. A este, probabil, *aici,* zise, aruncând o privire ameninţătoare spre gradene.

Emily privi şi ea din nou tribunele. Părinţii ei aveau aceleaşi expresii supărate şi ofensate. Locul Mayei era acum gol. Emily scrută tribunele în lung şi-n lat, însă Maya dispăruse.

În schimb, probabil că A *era* acolo. Iar Emily îşi dori să fi fost îndeajuns de curajoasă, încât să se urce printre gradene şi să-i zgâlţâie pe toţi, până când mărturiseşte cineva. Dar nu putea.

— Eu… îmi pare rău, îngăimă ea, şi se repezi brusc spre vestiar. Trecu pe lângă vreo sută de persoane care ştiau acum ce era în realitate, călcând în drum peste alte şi alte copii ale fotografiei cu ea şi cu Maya.

11
NICI MĂCAR SISTEMELE DE SECURITATE ULTIMUL RĂCNET NU TE APĂRĂ DE TOATE

Câteva clipe mai târziu, Aria îşi făcea loc printre aburitele uşi duble ale sălii pentru nataţie de la Rosewood Day, ajungând la Spencer şi Hanna, care discutau încet între ele lângă automatele cu vânzare.

— Biata Emily, tocmai îi şoptea Hanna lui Spencer. Tu ai ştiut despre… asta?

Spencer clătină din cap.

— Habar n-am avut.

— Ţi-aminteşti când ne furişam în piscina familiei Kahn când ei erau plecaţi cu toţii în vacanţă, şi ne bălăceam în pielea goală? Murmură Hanna. Ţi-aminteşti de câte ori ne am schimbat hainele laolaltă? Niciodată nu m-am simţit aiurea.

— Nici eu, se amestecă Aria, ferindu-se din cale, astfel încât un băiat din anul întâi să-şi poată scoate cutia cu răcoritoare din automatul cu Coca.

— Credeţi că vreuna dintre noi i s-o fi părut drăguţă? întrebă Hanna, făcând ochii mari. Dar eu eram grasă rău pe-atunci, adăugă, pe un ton uşor dezamăgit.

— A este cea care a distribuit fluturaşii ăştia, le zise Aria Hannei şi lui Spencer. Apoi, arătă spre bazin. A s-ar putea să fie aici.

Priviră toate spre sală. Concurenţii erau pe blocstarturi, aşteptând. Rechinul cap-de-ciocan, mascota echipei, defila în sus şi-n jos, de-a lungul bazinului. Tribunele erau încă ticsite.

— Şi ce-ar trebui să facem? întrebă Hanna, mijindu-şi ochii. Să oprim concursul?

— Ar trebui să nu facem nimic, replică Spencer, trăgându-şi fermoarul hanoracului ei Burberry kaki până la bărbie. Dacă umblăm după A, e posibil ca A să se enerveze… Şi să iasă şi mai rău.

— A. E. Aici! repetă Aria. Asta ar putea să fie marea noastră şansă!

Spencer privi spre mulţimea de copii din hol.

— Eu… trebuie să plec.

Şi, cu asta, ţâşni pe uşile turnante şi traversă în goană parcarea.

Aria se întoarse spre Hanna.

— Spencer a fugit de-aici de parcă *ea* ar fi fost A, glumi pe jumătate.

— Am auzit că e în finală la nu ştiu ce mare concurs de eseuri, zise Hanna, scoţându-şi pudra compactă Chanel şi începând să-şi tamponeze bărbia. Ştii că devine maniacă atunci când e vorba despre concursuri. Probabil s-a dus acasă, să înveţe.

— Corect, aprobă încet Aria.

Poate că Spencer avea dreptate: poate că A *chiar* ar fi făcut ceva mai rău, dacă începeau să cerceteze tribunele.

Deodată, cineva din spate îi trase gluga de pe cap. Aria se răsuci ca un titirez.

— Mike, icni ea. *Dumnezeule.*

Fratele ei zâmbi cu gura până la urechi.

— Ai pus şi tu mâna pe vreo poză cu acţiunea lesbi? întrebă el, prefăcându-se că linge fotografia cu Emily şi Maya. Poţi să-mi faci rost de numărul de telefon al lui Emily?

— Categoric, nu, îl repezi ea, măsurându-l din privire. Şapca STX de lacrosse îi turtea părul negru-albăstrui, şi avea pe el vindiacul alb-albastru al echipei de juniori de la Rosewood Day. Aria nu-l mai văzuse de aseară.

— Aşa, zise Mike, punându-şi mâinile în şolduri. Am auzit c-ai fost aruncată afară din casă.

— N-am fost aruncată afară, se apără Aria. Doar am crezut c-ar fi mai bine dacă stau în altă parte, pentru o vreme.

— Şi te-ai mutat la Sean?

— Mda, răspunse Aria. După ce Ella îi ceruse să plece, Aria îl sunase pe Sean, total isterică. Nu căutase o invitaţie… Însă Sean i-o oferise, spunându-i că nu-i va deranja, pe el ţi pe părinţii lui, absolut deloc.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Te *muţi* la Sean? Vrei să spui, la el acasă?

— Hanna, nu de bunăvoie, se grăbi Aria să-i explice. E caz de forţă majoră.

Hanna îşi abătu privirea.

— Cum crezi. Nu mă mai interesează. Oricum, n-o să-ţi placă. Toată lumea ştie că să stai cu părinţii iubitului înseamnă sinucidere pentru o relaţie.

Şi se răsuci pe călcâie, croindu-şi drum prin mulţime către ieşire.

— Hanna! protestă Aria, însă Hanna nu se mai întoarse din drum. Îi aruncă o privire fioroasă lui Mike. Chiar *trebuia* să pomeneşti despre asta când ai văzut-o acolo? Chiar nu ai nici pic de tact?

Mike ridică din umeri.

— Scuze, la mine nu vorbeşte sindromul premenstrual.

Îşi scoase un baton PowerBar din buzunar şi începu să mănânce, fără să se deranjeze să-i ofere şi Ariei.

— Te duci la petrecerea Monei? o întrebă.

Aria îşi răsfrânse buza.

— Nu ştiu sigur. Încă nu m-am gândit la asta.

— Eşti *deprimată,* sau ce? se interesă Mike, cu gura plină.

Aria nu avu nevoie să se gândească prea intens.

— Cam, zise. Adică… Tata a plecat de-acasă. *Tu* cum te simţi?

Expresia feţei lui Mike se schimbă, de la una deschisă şi glumeaţă, la una împietrită şi prudentă. Lăsă foaia de hârtie să-i cadă pe lângă corp.

— Uite, aseară i-am pus mamei câteva întrebări. Ea mi-a zis că tata se vedea cu fata aia dinainte să plecăm noi în Islanda. Şi că tu ai ştiut.

Aria îşi vârî în gură vârfurile mai multor şuviţe de păr şi fixă cu privirea pubela albastră din colţ. Cineva îi desenase caricatural o pereche de sâni pe capac.

— Mda, recunoscu.

— Şi-atunci, de ce nu mi-ai spus şi mie?

Aria îi aruncă o privire.

— Byron m-a rugat să nu spun.

Mike muşcă violent din PowerBar.

— Cu toate astea, n-ai avut probleme să-i spui lui Alison DiLaurentis. Şi nici ea n-a avut probleme să spună asta într-o filmare care e *peste tot la ştiri.*

— Mike… începu Aria. Ei nu i-am *spus.* Era cu mine când a întâmplat.

— Aşa o fi, mormăi Mike, ciocnindu-se de rechinul-mascotă în timp ce se repezea furios pe uşile duble ale sălii. Aria se gândi dacă să se ducă după el, dar renunţă. Îşi aminti, dintr-odată, de acea vreme din Reykjavik când era vorba să facă pe dădaca pentru Mike, însă în loc de asta, se dusese la izvorul geotermal Blue Lagoon cu iubitul ei, Hallbjorn. Când se întorsese, mirosind a sulf şi plină de săruri terapeutice, descoperise că Mike pusese pe foc jumătate din îngrăditura de nuiele a curţii din spate… şi, într-adevăr, fusese vina ei. Îl observase pe Mike că ochea nerăbdător chibriturile din bucătărie înainte ca ea să plece spre lagună. Ar fi putut să-l oprească. Probabil c-ar fi putut să-l oprească şi pe Byron.

— Aşa că asta e camera ta, zise Sean, conducând-o pe Aria prin coridorul pardosit cu mahon, de o curăţenie impecabilă, până într-un dormitor spaţios, alb. Avea o fereastră-balcon, cu băncuţă în faţă, cu perdele albe, diafane, şi un buchet de flori albe pe măsuţa de lângă pat.

— Îmi place mult, răspunse Aria. Camera semăna cu cea din hotelul-boutique parizian în care locuise familia ei, în vremea în care Byron era intervievat la televiziunea pariziană în calitate de expert în gnomi. Eşti sigur că nu-i o problemă să stau aici?

— Absolut, o asigură Sean, sărutând-o, cast, pe obraz. Acum te las să te instalezi.

Aria privi afară, pe fereastră, cerul trandafiriu al serii de marţi, şi nu se putu abţine să nu compare priveliştea cu cea de la ea de-acasă. Domeniul familiei Ackard era ascuns în adâncul pădurii şi înconjurat de cel puţin zece pogoane de teritoriu virgin. Cea mai apropiată proprietate, un monolit gen castel, cu turnuleţe în stil medieval, era la o distanţă mai mare decât trei terenuri de fotbal puse cap la cap. În timp ce casa Ariei era situată într-un cartier drăguţ, dar cam prăpădit, din apropierea centrului universitar. Singurul lucru pe care-l putea vedea din curtea vecinilor era nefericita lor colecţie de scăldători pentru păsări, animale din piatră şi jochei pentru peluză[10].

— E totul în regulă cu camera? se interesă doamna Ackard, mama vitregă a lui Sean, când Aria coborî în

bucătărie.

— E grozavă, răspunse Aria. Vă mulţumesc foarte mult.

Doamna Ackard îi dărui, ca răspuns, un zâmbet drăguţ. Era o femeie blondă, un pic cam durdulie, cu ochi albaştri cercetători şi o gură care dădea impresia că zâmbeşte, chiar şi atunci când nu era aşa. Dacă Aria închidea ochii i se gândea la imaginea unei mame, doamna Ackard se apropia foarte mult de ce-şi imagina ea. Sean îi povestise că, înainte să se mărite cu tatăl lui, ea lucrase ca redactor al unei reviste din Philadelphia, însă acum era gospodină cu program nonstop, menţinând în permanenţă monstruoasa casă a familiei Ackard bună de tras în poză. Merele aşezate în bolul din lemn de pe masa din bucătărie nu aveau nici cea mai mică pată, revistele de pe etajera din living erau toate aranjate în aceeaşi direcţie, iar ciucurii uriaşului covor persan erau perfect drepţi, ca şi cum tocmai ar fi fost periaţi.

— Pregătesc ravioli cu ciuperci, anunţă doamna Ackard, invitând-o pe Aria să se apropie şi să adulmece sosul din cratiţă. Mi-a spus Sean că eşti vegetariană.

— Sunt, răspunse timidă Aria. Dar nu trebuie să vă deranjaţi pentru mine.

— Nu-i niciun deranj, replică doamna Ackard, cu multă căldură în glas. Mai aveau la masă cartofi fierţi şi tăiaţi cu cuţitul zimţat, o salată de roşii, ca şi o franzelă-gurmet din şapte cereale, de la Fresh Fields, despre care Ella pufnea mereu în batjocură, declarând că oricine plăteşte 10,99 dolari pentru o mână de făină cu apă trebuie să se caute la căpăţână.

Doamna Ackard scoase lingura de lemn din cratiţă şi-o aşează pe masă.

— Erai bună prietenă cu Alison DiLaurentis, nu-i aşa? Am văzut filmarea cu voi la ştiri.

Aria îşi ascunse capul între umeri.

— Aşa e, încuviinţă, cu un nod în gât. Faptul c-o văzuse pe Ali, atât de plină de viaţă, în filmuleţul acela, îi readusese toată mâhnirea la suprafaţă.

Spre surprinderea Ariei, doamna Ackard o cuprinse cu braţul pe după umeri şi-o strânse uşor.

— Nici nu ştii cât regret, murmură ea. Nu pot să-mi imaginez cât e de greu.

Din cauza lacrimilor, pe Aria o usturau ochii. Se simţea bine să fie cuibărită în braţele unei mame, chiar dacă nu era mama ei.

Sean stătu lângă Aria la masă, şi *totul* fu în antiteză cu ce se-ntâmpla acasă la Aria. Toţi îşi aşternură şervetele în poală, nu se auzi vreun televizor bâzâind în fundal, iar domnul Ackard, un bărbat înalt şi musculos, cu chelie, dar cu un zâmbet carismatic, nu-şi citi ziarul la masă. Mai tinerii gemeni Ackard, Colin şi Aidan, nu stătură cu coatele pe masă şi nu se împunseră reciproc cu furculiţele; Aria nici nu-şi putea închipui de ce atrocităţi ar fi fost capabil Mike, în cazul în care ar fi avut un frate geamăn.

— Mulţumesc, zise ea, când doamna Ackard îi mai turnă lapte în pahar, chiar dacă Byron şi Ella afirmau mereu că laptele conţine hormoni sintetici şi poate să provoace cancer. Aria îi povestise lui Ezra despre faptul că laptele era tabu pentru părinţii ei, în seara petrecută în apartamentul lui cu câteva săptămâni în urmă. Ezra râsese, zicând că şi familia lui avea o manie asemănătoare, dar cu privire la müsli.

Aria îşi lăsă jos furculiţa. Cum de se strecurase *Ezra* în paşnicele ei gânduri de la masă? Aruncă o privire rapidă spre Sean, care ducea la gură o furculiţă plină de cartofi. Se aplecă spre el şi-l atinse uşurel pe încheietura mâinii. El îi zâmbi.

— Sean ne-a zis că urmezi şi cursuri pentru avansaţi, Aria, zise domnul Ackard, înfigându-şi furculiţa într-un morcov.

Aria ridică din umeri.

— Doar la engleză şi la arte plastice.

— Literatura engleză a fost specializarea mea în facultate, interveni, entuziastă, doamna Ackard. Acum, ce citeşti?

— *Litera stacojie.*

— Ador romanul acesta! strigă doamna Ackard, sorbind puţin vin roşu. Arată foarte bine cât de restrictivă era societatea puritană. Biata Hester Prynne!

Aria îşi muşcă obrazul pe dinăuntru. Măcar dac-ar fi vorbit cu doamna Ackard *înainte* s-o fi însemnat pe Meredith!

— *Litera stacojie,* murmură domnul Ackard, ducându-şi un deget la buze. Au făcut şi film din cartea

asta, nu?

— Mhî, confirmă Sean. Cu Demi Moore.

— Cel în care tipul se îndrăgosteşte de o fată mult mai tânără, nu? insistă domnul Ackard. Foarte scandalos!

Aria inspiră scurt. Avea impresia că toată lumea e eu ochii pe ea, însă în realitate numai Sean o privea. Făcuse ochii mari şi se pleoştise la faţă, ruşinat. *Scuze,* grăia expresia lui.

— Nu, David, îl corectă, încetişor, doamna Ackard, pe un ton care dădea de înţeles că avea ea ceva idee despre situaţia Ariei. Tu vorbeşti despre *Lolita.*

— A! Aşa e, zise domnul Ackard, ridicând din umeri şi părând să nu-şi fi dat seama de gafă. Le tot încurc, se justifică el.

După masă, Sean şi gemenii urcară să-şi facă temele, aşa că Aria le urmă exemplul. Camera ei de oaspeţi era liniştită şi primitoare. La un moment dat, doamna Ackard intrase să-i pună o cutie de Kleenex şi un vas cu levănţică pe noptieră. Mirosul bătrânesc al florilor umplea aerul din cameră. Aria se trânti pe pat, porni televizorul, alegând canalul local de ştiri, ca să aibă companie, şi-şi deschise laptopul, intrând pe Gmail. Avea un mesaj nou. Numele expeditorului nu era altceva decât un şir de litere şi cifre învălmăşite. Simţind că i se opreşte inima din bătaie, Aria îl deschise cu dublu-click.

Aria: nu crezi că Sean ar trebui să afle despre orele suplimentare pe care le-ai făcut cu un anumit profesor de engleză? În definitiv, adevăratele relaţii se clădesc pe adevăr. – A

Tocmai atunci, încălzirea centrală se opri, determinând-o pe Aria să se ridice în capul oaselor, îndreptându-şi spinarea. Afară, o creangă trosni. Apoi, o alta. *Cineva o urmărea.*

Se strecură până la fereastră şi privi cu atenţie afară. Pinii aruncau umbre zgrunţuroase peste terenul de tenis. O cameră de supraveghere, cocoţată pe marginea casei, se iuţea încetişor de la dreapta la stânga. Un licăr de lumină, apoi… nimic.

Când privi din nou prin cameră, ceva de la ştiri îi atrase atenţia. *O nouă semnalare a hărţuitorului,* scria pe banda din josul ecranului.

— Am primit informaţii conform cărora câteva persoane ar fi zărit pe Hărţuitorul din Rosewood, se auzi vocea unui reporter, atunci când Aria dădu volumul mai tare. Rămâneţi cu noi pentru amănunte.

Apăru imaginea unei maşini de poliţie în faţa unui colos de casă, cu turnuleţe ca ale unui castel. Aria se întoarse din nou spre fereastră: iată-le. Şi, după cum se aştepta, zări acum şi lumina albastră a girofarului poliţiei fulgerând în depărtare, printre pini.

Ieşi pe coridor. Uşa camerei lui Sean era închisă; dincolo de ea se auzea muzica formaţiei Bloc Party.

— Sean? strigă ea încetişor. Împinse uşurel uşa, deschizând-o. Cărţile lui erau împrăştiate pe tot biroul, însă scaunul era gol. Pe patul perfect aranjat era o urmă, în locul în care se aflase trupul lui. Fereastra rămăsese deschisă, şi prin ea pătrundea un vânt rece, care mişca perdelele într-un dans fantomatic.

Aria nu ştia ce-ar mai putea să facă, aşa că se întoarse la computerul ei. Chiar în momentul în care primea un nou e-mail:

P.S. Poate că sunt eu o pacoste, dar nu merg până la crimă. Iată o ştire pentru neştiutori: cineva voia ceva care-i aparţinea lui Ali. Criminalul e *mai aproape decât crezi. – A*

12
O, VIAŢA DE LA CURTE!

Marţi seara, Hanna se plimba agale prin îmbulzeala din King James Mall, privindu-şi dezorientată telefonul BlackBerry. Îi expediase Monei un SMS, întrebând-o: *N mai întâlnim pt proba mea d rochie?,* însă nu primise răspuns.

Probabil că Mona era încă supărată pe ea din cauza chestiei cu Amicversarea, dar ce să-i faci? Hanna încercase să-i explice motivul prezenţei fostelor ei prietene la ea acasă, însă Mona o întrerupsese înainte ca măcar să-şi poată începe argumentaţia, declarându-i pe cel mai glacial ton cu putinţă: „V-am văzut, pe tine şi pe drăguţele tale, la ştiri, felicitări pentru marele tău debut la TV.” După care închisese. Categoric, era enervată, însă Hanna ştia că Mona nu putea să ţină supărarea multă vreme. Dac-ar fi ţinut-o, atunci cine i-ar mai fi fost cea mai bună prietenă?

Hanna trecu de Rive Gauche, braseria din mall în care ar fi trebuit să-şi petreacă aseară cina festivă de Amicversare. Era o imitaţie după localul Balthazar, din New York, care la rândul lui copia miliarde de cafenele din Paris. Zări un grup de fete aşezate pe băncuţa preferată a ei şi a Monei. Una dintre acestea era Naomi. Alături de ea era Riley. Iar fata de lângă ea era… Mona.

Hanna se opri, descumpănită. Ce căuta Mona cu… *ele*?

Chiar dacă luminile din Rive Gauche erau estompate, pentru o atmosferă romantică, Mona îşi purta ochelarii ei de aviator, cu lentile roz. Naomi, Riley, Kelly Hamilton şi Nicole Hudson – căţeluşele lui Naomi şi Riley, eleve în anul al doilea – o înconjurau, iar în centrul mesei zăcea un platou mare, neatins, cu cartofi prăjiţi. Mona părea să se fi lansat într-o istorisire, agitându-şi braţele cu vioiciune şi căscându-şi ochii ei albaştri. Ajunse la poantă, şi celelalte începură să chiăie.

Hanna îşi îndreptă umerii. Pătrunse cu paşi apăsaţi printre uşile maronii, cu aspect de vechi, ale cafenelei.

Naomi fu cea dintâi care o remarcă. O înghionti pe Kelly, după care şuşotiră ceva între ele.

— Ce faceţi voi aici? se răsti Hanna, profilându-se peste Naomi şi Riley.

Mona se rezemă pe coate.

— Ei, ca să vezi, ce surpriză! Nu ştiam că mai vrei să faci parte din Curte, din moment ce eşti atât de ocupată cu prietenele tale de altădată, replică, azvârlindu-şi părul peste umeri şi sorbind din Diet Coke.

Hanna îşi dădu ochii peste cap şi se aşeză în capătul băncuţei tapiţate în roşu-închis.

— Normal că mai vreau să fac parte din Curte, căţea de operetă!

Mona îi adresă un zâmbet blajin.

— Culcat, potaie dolofană!

— Javră, ripostă Hanna.

— Paraşută, replică Mona. Hanna izbucni în râs… şi exemplul îi fu urmat de Naomi, de Riley şi de celelalte. Uneori, ea şi Mona se avântau în certuri simulate de genul acesta, chiar dacă în mod normal nu aveau şi spectatori.

Mona îşi răsuci o şuviţă de păr blond-pal pe deget.

— În orice caz, am hotărât că, cu cât suntem mai multe nebune, cu atât o să fie mai distractiv. Curţile mărunte sunt plicticoase. Vreau ca petrecerea asta să radă tot!

— Suntem nemaipomenit de emoţionate, izbucni Naomi. Abia aştept să probez rochiile Zac Posen alese de Mona pentru noi.

Hanna le fulgeră cu un zâmbet încordat. Toate astea chiar n-aveau logică. Toată lumea din Rosewood ştia că Naomi şi Riley o vorbeau pe Hanna pe la spate. Şi nu Mona fusese cea care jurase, nu mai departe de anul trecut, c-o s-o dispreţuiască toată viaţa pe Naomi, după ce Naomi răspândise bârfa că Mona şi-ar fi făcut grefe de piele? Atunci, Hanna se prefăcuse că se împrieteneşte cu Naomi: pretinse că se certase cu Mona, îi câştigase încrederea lui Naomi, după care şterpelise o simpatică scrisorică de amor către Mason Byers, din caietul lui Naomi. Apoi, chiar în ziua imediat următoare, Hanna postase, sub pavăza anonimatului, scrisoarea pe

reţeaua intranet de la Rosewood Day, toată lumea râsese şi totul revenise la normal.

Dintr-odată, Hanna avu o revelaţie. Evident! Mona se prefăcea prietenă cu celelalte! Asta avea *întru totul* logică. Se simţi un pic mai bine fiindcă-şi dăduse seama de ceea ce se petrecea, dar tot avea nevoie să i se confirme. Îşi îndreptă privirea spre Mona.

— Auzi, Mon, pot să vorbesc cu tine o clipă? Între patru ochi?

— Nu pot acum, Han, răspunse Mona, consultându-şi ceasul Movado. Întârziem la probă. Hai!

Şi, cu asta, Mona se ridică de la masă şi ieşi tacticoasă din restaurant, clămpănind cu tocurile ei de opt centimetri pe lucioasa podea din lemn de nuc. Celelalte o urmară. Hanna întinse mâna după enorma ei geantă Gucci, însă fermoarul acesteia rămăsese desfăcut, şi tot conţinutul i se revărsă pe masă. Toate accesoriile pentru machiaj, portofelul, vitaminele, pastilele de Hydroxycut[11] pe care le şterpelise acum o mie de ani de la o farmacie GNC[12], însă-i fusese cam frică să le ia… totul. Se repezi să le strângă, cu ochii pe Mona şi pe celelalte, care se îndepărtau, făcând slalom printre mese. Îngenunche, străduindu-se cu febrilitate să îndese totul în geantă cât mai repede cu putinţă.

— Hanna Marin?

Hanna tresări. Văzu deasupra ei o figură cunoscută, un tip înalt, cu părul lins, în uniformă de chelner.

— Sunt Lucas, îi aminti el, trăgându-şi stânjenit de manşetele sacoului alb de uniformă de la Rive Gauche. Probabil că nu mă recunoşti din cauză că semăn a francez, în echipamentul ăsta.

— A! exclamă Hanna, plictisită. Salut.

Îl cunoştea pe Lucas Beattie de-o viaţă. Într-a şaptea, se numărase printre băieţii populari… şi, amănunt bizar, pentru o clipă, îi plăcuse de Hanna. Se răspândise vorba că Lucas urma să-i trimită Hannei o cutiuţă roşie cu dulciuri, în formă de inimă, de Ziua Bomboanelor, sărbătorită în toate şcolile. Când un băiat îţi trimitea o cutie cu bomboane în formă de inimă, asta însemna *iubire,* aşa că Hanna aştepta cu multă emoţie.

Dar apoi, cu puţin timp înainte de Ziua Bomboanelor, ceva se schimbase. Lucas intrase, dintr-odată, în rândul penibililor. Prietenii lui începuseră să-l

ignore, fetele, să râdă de el, şi peste tot începu să se răspândească, năvalnic, zvonul cum că el ar fi hermafrodit. Hannei nu-i venea să creadă cât de ghinionistă putea să fie, însă se întreba în taină dacă nu cumva el fusese retrogradat de la elev popular la fraier tocmai pentru că se hotărâse să-i placă de *ea.* Chiar dacă era prietenă cu Ali D, tot o fraieră grasă, penibilă şi mototoală rămânea. Iar atunci când el îi trimisese bomboanele, Hanna şi le ascunsese în dulăpiorul din vestiarul de la şcoală, nici măcar nu-i mulţumise.

— Ce mai faci? îl întrebă, indiferentă. Lucas rămăsese, în destul de mare măsură, la categoria fraierilor.

— Nu cine ştie ce, îi răspunse Lucas, înflăcărat. Dar tu?

Hanna îşi dădu ochii peste cap. Nu avusese de gând să pornească o conversaţie.

— Trebuie să plec, zise, cu privirea îndreptată spre curtea interioară. Mă aşteaptă prietenele mele.

— De fapt… Lucas porni după ea spre ieşire. Prietenele tale au uitat să plătească nota, se justifică el, scoţând iute la iveală o copertă din piele. Doar dacă, hm, nu cumva vrei să plăteşti tu, de data asta.

— A! exclamă Hanna, încurcată. Îşi drese glasul. Drăguţ din partea Monei, s-o înştiinţeze. Da, nu e o problemă, zise.

Lucas îi trecu prin terminal cardul AmEx şi-i dădu chitanţa s-o semneze, după care Hanna ieşi grăbită din Rive Gauche, fără să-i mai dea vreun bacşiş… sau să-şi ia rămas-bun de la Lucas. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai stârnită de faptul că Naomi şi Riley făceau parte din Curtea Monei. În Rosewood, era obiceiul ca fetele de la Curte să se întreacă între ele, care izbuteşte să-i facă sărbătoritei cel mai frumos cadou. Un bilet pentru o zi la Blue Springs Spa sau un bon pentru cadouri de la Prada nu însemnau nici ele mare lucru: cadoul câştigător trebuia sa fie ceva ieşit din comun. Cea mai bună prietenă a Juliei Rubinstein îi angajase stripperi care să dea un spectacol după petrecere, într-un cerc restrâns… şi fuseseră stripperi *super,* nu doar pachete de muşchi fără creier. Iar Sarah Davies îşi convinsese tatăl s-o angajeze pe Beyonce ca să-i cânte „Mulţi ani trăiască” sărbătoritei. Din fericire

pentru ea, Naomi şi Riley erau tot atât de ingenioase ca puii nou-născuţi de panda de la grădina zoologică din Philadelphia, Hanna era capabilă să le surclaseze chiar şi în cele mai rele zile ale ei.

Îşi auzi BlackBerry-ul bâzâind în geantă, aşa că-l scoase de-acolo. Avea două mesaje noi. Primul, de la Mona, sosise şase minute în urmă.

Unde umbli, javră? Dacă mai întârzii mult, se enervează croitoreasa. – Mon

Însă cel de-al doilea SMS, sosit două minute mai târziu, era de la un număr neafişat. Şi expeditorul n-avea cum să fie altcineva.

Dragă Hanna, Chiar dacă n-om fi în relaţii de prietenie, avem inamici comuni. Aşa că iată două ponturi: una dintre vechile tale prietene îţi ascunde ceva. Ceva foarte important Cât despre Mona… Află că nici ea nu ţi-e prietenă. Aşa că păzeşte-ţi spatele. – A

13
BUNĂ ZIUA, MĂ NUMESC EMILY ŞI SUNT GAY

În seara aceea, la ora 7:17, Emily intra cu maşina pe aleea din faţa casei. După ce ieşise în fugă din sala pentru natație, se plimbase prin Muzeul Ornitologic din Rosewood ore întregi. Rândunelele ciripind de zor, răţuştele vesele şi papagalii domesticiţi o mai calmaseră. Era un loc bun în care să evadeze din realitate… şi să fugă de o anumită fotografie incriminantă.

Toate luminile din casă erau aprinse, inclusiv în dormitorul împărţit de Emily şi Carolyn. Cum putea ea să-i explice familiei fotografia? Ar fi vrut să spună că sărutul cu Maya din imaginea aceea fusese doar în glumă, că-i jucase cineva o farsă. *Ha, ha,* ce *scârbos, să se sărute fetele între ele!*

Dar nu era adevărat, şi-o durea inima din cauza asta.

Prin casă era un miros cald şi primitor, ca un amestec de cafea şi flori uscate. Mama ei pornise figurinele Hummel din vitrina de pe hol. Micile siluete, a unui băiat mulgând o vacă şi a unei fete în şpilhozen împingând o roabă, se roteau lent. Emily trecu prin holul cu tapet floral către living. Ambii ei părinţi stăteau pe canapeaua înflorată. Pe fotoliul dublu era o femeie mai în vârstă.

Mama ei o întâmpină cu un zâmbet înlăcrimat.

— Ei, bună, Emily.

Emily clipi de câteva ori.

— Ăăă… bună…

Îşi plimbă privirea de la părinţii ei la străina de pe fotoliu şi înapoi.

— Vrei să intri? o întrebă mama ei. E cineva aici care a venit să te vadă.

Femeia mai în vârstă, îmbrăcată în pantaloni negri largi, cu talie înaltă, şi un sacou verde-mentă, se ridică şi-i întinse mâna.

— Eu sunt Edith, se prezentă, zâmbind. Mă bucur să te cunosc, Emily. De ce nu stai jos?

Tatăl lui Emily se repezi în sufragerie şi-i aduse târâş un scaun şi lui Emily. Ea se aşeză şovăind, pradă neastâmpărului. Era aceeaşi senzaţie pe care o avea când vechile ei prietene se jucau de-a perna: una dintre ele se învârtea prin living, legată la ochi, iar la un moment dat, celelalte se apucau s-o bombardeze cu perne. Lui Emily nu-i plăcea jocul acesta – nu putea să sufere momentele acelea de încordare, imediat premergătoare celui în care începeau s-o pocnească – dar tot îl juca de fiecare dată, fiindcă-i plăcea tare mult lui Ali.

— Fac parte dintr-un program intitulat Vârfurile Copacilor, îi explică Edith. Părinţii tăi mi-au povestit despre problema pe care o ai.

Stând pe lemnul gol al scaunului din sufragerie, Emily se încordă şi mai mult.

— Problema? repetă ea. Simţi un gol în stomac. Avea senzaţia că ştia ce voia să spună cu *problema.*

— Sigur că este o problemă, rosti mama ei, cu vocea sugrumată. Fotografia aceea… cu fata cu care noi ţi-am *interzis* să te vezi… s-a întâmplat şi în alte situaţii?

Emily îşi pipăi nervoasă cicatricea din palma stângă, cu care se alesese atunci când Carolyn o străpunsese din greşeală cu foarfeca pentru grădinărit. Crescuse cu dorinţa arzătoare de a fi cât mai ascultătoare şi mai manierată cu putinţă, şi nu era capabilă să-şi mintă părinţii; sau, cel puţin, nu convingător.

— Da, s-a întâmplat şi în alte rânduri, cred, bâigui ea.

Mama ei lăsă să-i scape un mic scâncet îndurerat.

Edith îşi ţugui buzele zbârcite, conturate cu fucsină. Mirosea a babă, a naftalină.

— Ceea ce simţi tu nu e ceva permanent. E o boală, Emily. Însă noi, cei de la Vârfurile Copacilor, te putem vindeca. Am reabilitat multe ex-gay de la demararea programului.

Emily hohoti răguşit.

— Ex… *gay*? Lumea începu să se învârtească în jurul ei, apoi să se întoarcă la locul cuvenit. Părinţii ei o priveau cu o făţarnică siguranţă de sine, ţinându-şi strâns cu ambele mâini ceştile de cafea.

— Interesul tău faţă de femeile tinere nu este de natură genetică, şi nici ştiinţifică, ci ţine doar de anturaj. Prin intermediul consultaţiilor, te vom ajuta să alungi… ispitele, ca să spun aşa.

Emily strânse cu putere braţele scaunului.

— Sună cam… *bizar.*

— Emily! o mustră mama ei. Îşi educase copiii să nu dea niciodată dovadă de lipsă de respect faţă de adulţi. Însă Emily era prea năucită ca să mai simtă stânjeneala.

— Nu e deloc bizar, replică voioasă Edith. Nu-ţi face griji dacă nu înţelegi totul de la început. Mulţi dintre recruţii noştri nu înţeleg.

Îşi întoarse privirea spre părinţii lui Emily.

— Avem un *splendid* palmares în privinţa reabilitărilor, în zona metropolitană Philadelphia.

Emily simţi că-i vine să vomite. *Reabilitări?* Cercetă chipurile părinţilor ei, însă nu găsi nimic. Întoarse ochii spre stradă. *Dacă următoarea maşină care trece e albă, asta nu se-ntâmplă în realitate,* îşi zise. *Dacă e roşie, se-ntâmplă.* Un automobil trecu în viteză. Cum era de aşteptat, avea culoarea roşie.

Edith îşi puse ceaşca pe farfuriuţă.

— Vom trimite o îndrumătoare de vârsta ta, care să discute cu tine. Cineva care a trecut nemijlocit prin program. E elevă în ultimul an la liceul din Rosewood şi se numeşte Becka. E foarte drăguţă. Doar o să staţi de vorbă. Iar pe urmă, vom discuta despre includerea ta în program aşa cum se cuvine. OK?

Emily îşi privi părinţii.

— Nu am timp să stau de vorbă cu nimeni, insistă ea. Am antrenament la înot în fiecare dimineaţă şi după şcoală, iar în restul timpului, am teme de făcut.

Mama ei îi răspunse cu un zâmbet încordat.

— Îţi faci tu timp. Ce-aţi zice să fie mâine, la prânz?

Edith încuviinţă.

— Sunt sigură că ar fi foarte bine.

Emily îşi frecă tâmplele, care-i zvâcneau de durere. Deja o ura pe Becka, şi nici măcar nu ajunsese s-o cunoască.

— Foarte bine, cedă ea. Spuneţi-i să ne întâlnim la capela Lorence.

Nici prin gând nu-i trecea lui Emily să stea de vorbă cu Micuţa Domnişoară din Vârfurile Copacilor în autoservirea şcolii. Şi-aşa, mâine avea să fie groaznic la şcoală şi fără asta.

Frecându-şi mâinile, Edith se ridică.

— Aranjez eu tot ce trebuie.

Emily aşteptă, rezemată de peretele antreului, în timp ce părinţii ei îi întindeau pardesiul lui Edith şi-i mulţumeau pentru vizită. Apoi, Edith porni pe poteca betonată din faţa casei Fields, spre maşina ei. Când se întoarseră din nou la ea, părinţii lui Emily aveau pe chipuri expresii precaute, serioase.

— Mami, tati… începu Emily.

Mama ei se răsuci brusc.

— Fata aceea, Maya, se cam pricepe la şmecherii, hm?

Emily făcu un pas înapoi.

— Nu Maya a împrăştiat fotografia.

Doamna Fields o examină pe Emily cu atenţie, după care se aşeză pe canapea şi-şi sprijini capul în palme.

— Emily, ce-o să ne facem *noi* acum?

— Cum adică, *noi?*

Mama ei îşi ridică privirea.

— Chiar nu-ţi dai seama că se răsfrânge asupra noastră, a tuturor?

— Nu *eu* am bătut toba, protestă Emily.

— N-are importanţă cum s-a întâmplat, o întrerupse mama ei. Important e că totul a devenit public.

Se ridică şi privi canapeaua, după care luă o pernă ornamentală şi-o izbi cu pumnul, ca s-o înfoaie. O aşeză la loc, alese alta şi-şi reluă ritualul. *Buf.* Le izbea cu mai multă putere decât ar fi fost necesar.

— Nu-ţi dai seama ce şoc a fost să te vedem într-o astfel de fotografie, Emily, zise apoi doamna Fields. Un şoc *oribil.* Şi să mai aflăm pe urmă că s-a întâmplat *în mai multe rânduri…* ei bine…

— Îmi pare rău, scânci Emily. Dar poate că nu e…

— Ţi-a trecut măcar o dată prin gând cât de greu ne este nouă, tuturor celorlalţi? o întrerupse din nou doamna Fields. Suntem toţi… în fine, Carolyn a venit

acasă plângând. Iar fratele şi sora ta m-au sunat amândoi, oferindu-se să vină cu primul avion.

Luă altă pernă. *Buf, buf.* Câţiva fulgi săriră şi plutiră prin aer, aterizând până la urmă pe covor. Emily se întrebă cum ar fi văzut scena cineva care tocmai ar fi trecut prin dreptul ferestrei. Poate că, văzând cum zboară fulgii, şi-ar fi închipuit că se întâmplă ceva vesel şi copilăresc, în locul a ceea ce era, în realitate.

Emily îşi simţi limba ca o bucată de plumb în gură. O gheară îi râcâia în continuare fundul stomacului.

— Îmi pare rău, şopti.

În ochii mamei apăru un fulger. Făcu semn cu capul spre tatăl lui Emily.

— Du-te şi adu-o.

Tatăl ei dispăru în living, şi Emily îl auzi scotocind prin sertarele străvechiului lor birou. După câteva clipe, el se întoarse cu o foaie scoasă la imprimantă de pe Expedia[13].

— E pentru tine, îi zise domnul Fields.

Era o rută de călătorie, un zbor din Philadelphia până în Des Moines, în statul Iowa. Pe numele ei.

— Nu înţeleg.

Domnul Fields îşi drese glasul.

— Doar ca să fie cât mai clar: ori urmezi programul Vârfurile Copacilor – *cu succes* – ori te muţi să stai cu mătuşa ta, Helene.

Emily clipi, nevenindu-i să creadă.

— Cu mătuşa Helene… care locuieşte la o fermă?

— Mai ştii şi altă mătuşă Helene? replică el.

Emily simţi că ameţeşte. Îşi întoarse privirea spre mama ei.

— Vreţi să mă *alungaţi* de-acasă?

— Să sperăm că nu vom ajunge până acolo, răspunse doamna Fields.

Lacrimile îi năvăliră în ochi lui Emily. Un timp, nu putu să spună nimic. Era de parcă i s-ar fi pus pe piept un bloc de ciment.

— Vă rog, nu mă alungaţi de-acasă, şopti ea. O să… o să mă duc la Vârfurile Copacilor. Bine?

Îşi lăsă ochii în jos. Aşa se simţea când se întrecea la skanderbeg cu Ali: erau de forţe egale şi puteau să se încordeze ore în şir, însă până la urmă, Emily ceda,

lăsându-şi braţul moale. Poate că renunţa mult prea uşor, însă n-avea cum să se lupte cu aşa ceva.

Un mic zâmbet de uşurare se furişă pe chipul mamei ei. Îşi vârî foaia cu ruta de călătorie în buzunarul jachetei.

— Ei, n-a fost greu, nu-i aşa?

Dar, înainte ca Emily să poată răspunde, părinţii ei ieşiseră deja din cameră.

14
MARELE PRIM-PLAN AL LUI SPENCER

Miercuri dimineaţă, Spencer se studia cu atenţie în oglinda măsuţei ei pentru toaletă din mahon, o piesă Chippendale. Măsuţa aparţinea familiei Hastings de două secole, iar pata de apă de pe partea de sus se spunea că ar fi fost provocată de Ernest Hemingway: îşi pusese pe ea paharul brumat, plin cu whisky, în timpul unuia dintre balurile date de stră-stră-străbunica lui Spencer.

Spencer îşi luă peria ei rotundă, din păr de porc ţepos, şi începu să-şi pieptene părul cu ea, până o ustură pielea. Jordana, reporterul de la *Philadelphia Sentinel,* avea să apară curând, pentru marele ei interviu şi pentru şedinţa foto. Un stilist urma să aducă mai multe variante vestimentare, iar coaforul lui Spencer, Uri, trebuia să apară dintr-o clipă într-alta, să-i aranjeze părul. Tocmai îşi terminase singură machiajul, alegând o înfăţişare discretă, rafinată, de chip proaspăt, care spera s-o facă să arate inteligentă, stăpână pe sine… şi absolut *deloc* ca o plagiatoare.

Înghiţi în sec şi aruncă o privire spre o fotografie pe care o fixase într-un colţ al oglinzii. Era cu vechile ei prietene, pe iahtul unchiului lui Ali, în Newport, Rhode Island. Toate arătau trăsnet, purtând costume de baie bikini J. Crew asortate şi pălării din paie cu boruri largi, zâmbind de parcă ar fi fost zeiţe ale mării.

O să meargă perfect, zise Spencer către imaginea ei din oglindă, inspirând adânc. Articolul probabil că va ajunge să însemne o măruntă componentă a secţiunii Stil, şi nimeni n-o să-l ia în seamă vreodată. Jordana poate că-i va pune două, trei întrebări, maximum. Mesajul de ieri de la A – *ştiu ce ai făcut* – nu fusese decât ca s-o sperie, aşa că încercă să-şi ia gândul de la el, trimiţându-l într-un ungher dosnic al memoriei.

Deodată, Sidekick-ul îi piui. Spencer îl luă de pe măsuţă, apăsă câteva butoane ca să ajungă la SMS-urile primite, apoi îşi încordă privirea spre ecran.

Mai ai nevoie de avertismente, Spence? Persoana care a asasinat-o pe Ali e chiar în faţa ta. – A

Telefonul lui Spencer căzu cu zgomot pe podea. *Persoana care a asasinat-o pe Ali?* Se holbă la reflexia ei din oglindă. Apoi, la fotografia cu prietenele, din colţ. Ali ţinea cârma iahtului, iar celelalte zâmbeau din spatele ei.

Şi deodată, ceva la fereastră îi atrase privirea. Se răsuci împrejur, însă nu văzu nimic. Nu era nimeni în curtea ei, în afara unui răţoi sălbatic care părea să se fi rătăcit. Nimeni în curtea casei DiLaurentis, nici a familiei Cavanaugh. Spencer se întoarse la loc spre oglindă şi-şi trecu degetele reci peste toată lungimea feţei.

— Salut.

Spencer tresări. Melissa era în spatele ei, rezemată de patul cu baldachin al lui Spencer. Se întoarse brusc, vrând să se asigure că reflexia Melissei era reală. Prea se strecurase în camera lui Spencer… neauzită.

— Te simţi bine? se interesă Melissa, jucându-se cu gulerul plisat al bluzei ei din mătase verde. Arăţi de parc-ai fi văzut o fantomă.

— Tocmai am primit un SMS foarte ciudat, o luă gura pe dinainte pe Spencer.

— Chiar? Şi ce scria?

Spencer îşi privi pentru o clipă Sidekick-ul căzut pe covorul crem, după care, cu o lovitură de picior, îl împinse mai departe sub măsuţa pentru toaletă. Nu-i venea să creadă ca fusese cât pe ce să-i spună Melissei despre mesajul lui A. Dar ce voise să spună A? Cum era posibil ca persoana care o asasinase pe Ali să fie chiar în faţa ei, când ea se privea în oglindă?

O viziune îi fulgeră prin faţa ochilor. *Hai, mă laşi,* chicotise răutăcioasă Ali. *Ai citit despre asta în jurnalul meu, nu-i aşa?*

N-aş putea eu să-ţi citesc jurnalul, replicase Spencer. *Şi nici nu mă interesează.*

Urmară câteva pete de lumină şi străfulgerări, apoi un vârtej alb în mişcare. După care, *puf,* s-a dus! Spencer clipi furioasă de câteva ori, ameţită şi singură în mijlocul holului de la etaj. Părea să fi fost o

continuare a ciudatei, neclarei amintiri de alaltăieri. Dar ce anume?

Coborî încet treptele, ţinându-se de balustradă pentru sprijin. Părinţii ei şi Melissa se strânseseră în jurul canapelei din living. O femeie durdulie, brunetă, cu părul creţ şi ochelari negri din plastic tip ochi-de-pisică, un tip slăbănog cu o ţăcălie diformă şi cu o enormă cameră foto atârnată de gât, şi o fată minionă, de origine asiatică, având o şuviţă roz în păr, erau lângă uşa de la intrare.

— Spencer Hastings! ţipă femeia cu părul creţ, de îndată ce o depistă pe Spencer. Finalista noastră!

Îşi aruncă braţele în jurul lui Spencer, şi Spencer se pomeni cu nasul strivit în sacoul femeii, simţindu-i mirosul ca al cireşelor maraschino pe care obişnuia să le comande Spencer pentru cocteilurile ei Shirley Temple, la clubul local. Pe urmă, femeia se trase înapoi, ţinând-o pe Spencer la o lungime de braţ.

— Eu sunt Jordana Pratt, redactor la secţiunea stil din *Philadelphia Sentinel,* ţipă ea, după care făcu un semn spre celelalte două persoane necunoscute. Ea e Bridget, stilistul nostru, iar el, Matthew, fotograful. Cât ne bucurăm să te cunoaştem!

— Asemenea, bolborosi Spencer.

Jordana îi salută pe părinţii lui Spencer. Pe Melissa o trecu cu vederea, nici măcar n-o privi, iar Melissa îşi drese glasul.

— Hm, Jordana, cred că şi noi ne cunoaştem.

Jordana miji ochii şi strâmbă din nas, ca şi cum în aer tocmai ar fi pătruns un miros neplăcut. Se holbă timp de câteva secunde la Melissa.

— Ne cunoaştem?

— Mi-ai luat un interviu când am alergat în Maratonul Philadelphia, acum vreo doi ani, îi aminti Melissa, îndreptându-şi spinarea şi îndesându-şi părul pe după urechi. Mai ştii, la stadionul Eames, în faţa muzeului de artă?

Jordana încă arăta nedumerită.

— A, grozav, grozav! strigă ea, distrată. Ador maratonul!

Îşi întoarse din nou privirea spre Spencer, care observă că femeia purta la mână un ceas Cartier Tank

Americaine… şi nu unul dintre cele ieftine, din oţel inoxidabil.

— Aşa. Vreau să ştiu totul despre tine. Cum îţi place să te distrezi, mâncărurile preferate, cine crezi c-o să câştige la *American Idol,* totul. Probabil c-o să fii celebră într-o bună zi, ştii? Toţi câştigătorii Orhideei de Aur ajung vedete.

— Spencer nu urmăreşte *American Idol,* se amestecă doamna Hastings. E prea aglomerată cu toate activităţile ei şi cu învăţătura.

— A luat 2350 de puncte la testul de aptitudini preliminar, adăugă mândru domnul Hastings.

— Cred că fata aia, Fantasia, o să câştige, zise Melissa. Toţi tăcură, întorcându-se s-o privească. La *American Idol,* explică ea.

Jordana se încruntă.

— Ea a fost, practic, în primul sezon.

Se întoarse la loc spre Spencer, ţuguindu-şi buzele roşii, lucioase.

— Aşa. Domnişoară finalistă. Vrem să subliniem cât de fantastică şi de inteligentă şi de minunată eşti, dar vrem să fie şi distractiv, în acelaşi timp. Eşti propusă pentru un eseu de economie… asta-i o chestie care ţine de afaceri, corect? Mă gândeam că pictorialul ar putea fi o parodie la *Ucenicul.* O fotografie care să urle: *Spencer Hastings: Eşti angajat!* O să fii într-un costum negru, lucios, o să stai în spatele unui birou masiv, şi-o să-i spui unui tip că a primit postul. Sau că şi l-a pierdut. Sau că vrei ca el să-ţi prepare un Martini. Nu mă interesează ce.

Spencer clipi, nedumerită. Jordana vorbea foarte repede şi gesticula violent cu mâinile.

— Biroul din camera mea de lucru ar putea să meargă, propuse domnul Hastings. E mai încolo, pe coridor.

Jordana se întoarse spre Matthew.

— Te duci să vezi? Matthew încuviinţă.

— Şi am eu un costum negru să-i împrumut, trâmbiţă Melissa.

Jordana îşi scoase BlackBerry-ul din tocul de la şold şi începu să tasteze cu febrilitate ceva.

— Nu va fi necesar, murmură ea. Avem totul rezolvat.

Spencer se aşeză pe şezlongul în dungi din living. Mama ei se trânti pe băncuţa din faţa pianului. Melissa li se alătură, cocoţându-se lângă antica harpă.

— E cât se poate de emoţionant, gunguri doamna Hastings, aplecându-se să-i îndepărteze lui Spencer câteva şuviţe căzute în ochi.

Şi, trebuia s-o recunoască, Spencer adora când lumea se gudura în faţa ei. Se întâmpla atât de rar!

— Oare ce-o să mă întrebe? rosti ea, pe un ton meditativ.

— A, probabil despre domeniile de interes, despre educaţia ta, fredonă doamna Hastings. Ai grijă să-i spui despre taberele educaţionale în care te-am trimis. Şi-ţi aminteşti că am început să te învăţ franceza când aveai opt ani? În clasa a şasea, ai putut să treci deja la franceză avansaţi, datorită mie.

Spencer chicoti, acoperindu-şi gura cu palma.

— Or să mai fie şi alte articole în ediţia de sâmbătă din *Sentinel,* mamă. Nu doar cel cu mine.

— Poate c-o să te-ntrebe despre eseul tău, rosti Melissa, pe un ton neutru.

Spencer îi aruncă o privire tăioasă. Melissa frunzărea calmă o revistă *Town & Country,* expresia feţei ei netrădând nimic. Chiar, oare Jordana avea s-o întrebe despre eseu?

Bridget se întoarse, ducând cu graţie un cuier pe rotile, plin de costume în huse.

— Începe să le desfaci şi vezi dacă găseşti ceva care să-ţi placă, o instrui ea pe Spencer. Eu trebuie să dau fuga înapoi la maşină, să aduc geanta cu pantofi şi accesorii.

Spencer îşi plimbă mâinile peste husele din vinilin. Erau pe puţin douăzeci şi cinci.

— Toate astea sunt numai pentru mica mea şedinţă foto?

— Ce, nu ţi-a spus Jordana? se miră Bridget, cu ochii ei cenuşii făcându-se mari. Redactorul-şef e mort după povestea asta, cu atât mai mult cu cât eşti din părţile locului. Te punem pe prima pagină!

— A secţiunii de stil? întrebă Melissa, nevenindu-i să creadă.

— Nu, a întregului ziar! strigă Bridget.

— O, Doamne, Spencer! exclamă doamna Hastings, luând-o de mână.

— Exact! confirmă Bridget, în culmea fericirii. Obişnuieşte-te cu asta. Şi, dac-o să câştigi, o să ai de alergat, nu glumă! Am fost stilista laureatei din 2001, pentru Newsweek. A avut un program, o nebunie!

Bridget plecă grăbită înapoi spre ieşire, lăsând în urma ei în aer parfumul său de iasomie. Spencer încercă vreo câteva respiraţii yoga. Desfăcu fermoarul primei huse cu echipament, mângâind cu degetele un sacou din lână, de culoare închisă. Verifică eticheta. Calvin Klein. Următorul era Armani.

Mama ei şi Melissa începură s-o ajute la desfăcutul fermoarelor. Rămaseră tăcute câteva clipe, până când Melissa zise:

— Spence, pe husa asta e ceva lipit cu bandă adezivă.

Spencer privi într-acolo. O bucată împăturită de hârtie liniată era lipită cu bandă izolatoare de husa unui costum bleumarin. Pe partea din faţă a biletului era o singură iniţială, scrisă de mână: *S.*

Spencer simţi cum îi înţepenesc picioarele. Dezlipi încetişor biletul, întorcându-şi corpul într-o parte, astfel încât Melissa şi mama ei să nu poată vedea mesajul, după care îl despături.

— Ce e? se interesă Melissa, îndepărtându-se de cuier.

— Ce-ceva indicaţii din partea stilistei.

Vocea îi sunase deformată şi îngroşată.

Doamna Hastings continuă să desfacă husele în care erau costume, însă Melissa îi mai susţinu privirea lui Spencer timp de o secundă. Când, în sfârşit, sora ei mai mare întoarse capul, Spencer despături încetişor biletul încă o dată.

Dragă domnişoară finalistă, cum ţi-ar plăcea dacă ţi-aş divulga secretul CHIAR ACUM? Pot s-o fac, să ştii. Şi, dacă nu ai grijă, poate c-o s-o şi fac. – A

15
NICIODATĂ, ÎN VECII VECILOR, SĂ NU TE ÎNCREZI ÎN CEVA ATÂT DE DEMODAT CA UN FAX

Miercuri după-amiază, pe timpul pauzei de prânz, Hanna stătea la o masă ţărănească din lemn de tec, cu vedere de sus spre terenurile de antrenament de la Rosewood Day, ca şi spre iazul raţelor. Muntele Kale se înălţa în depărtare. Era o după-amiază perfectă. Cerul, de un albastru mătăsos, umiditate deloc, miros de frunze şi de aer curat pretutindeni în jurul lor. Decorul ideal pentru cadoul perfect pentru aniversarea Monei, din partea Hannei; acum, tot ce trebuia Mona să facă era să vină odată. Hanna nu reuşise să-i strecoare vreo vorbă pe timpul probelor de ieri, de la Saks, pentru rochiile lor de curte Zac Posen, în nuanţa şampaniei; era imposibil, cu Naomi şi Riley prin preajmă. Încercase şi aseară s-o sune pe Mona şi să-i spună despre asta, însă Mona o informase că era în toiul tocelii pentru un important test la germană. Dacă-l pica, adio petrecere de aniversare!

Dar, fie ce-o fi. Mona trebuia să apară dintr-un minut în altul, şi aveau să recupereze tot acel timp de intimitate Hanna-Mona pe care-l pierduseră. Iar mesajul de ieri, din partea lui A, referitor la Mona, ce, era demn de încredere? *Mare* cacialma. Exista posibilitatea ca Mona să mai fie un pic întoarsă pe dos din cauza neînţelegerii cu Amicversarea, dar nici gând ca asta să impieteze asupra prieteniei lor. Şi, în orice caz, cadoul-surpriză pregătit de Hanna avea să dreagă totul. Aşa că Mona ar face mai bine să se grăbească, dacă nu voia să rateze totul.

În timp ce aştepta, Hanna îşi cerceta telefonul BlackBerry. Îl programase să păstreze mesajele până când ea avea să le şteargă manual, aşa că toate fostele ei conversaţii prin SMS-uri cu Ali erau încă stocate în inbox. În general, Hannei nu-i făcea plăcere să treacă prin ele – era ceva prea trist – însă astăzi, dintr-un oarecare motiv, voia să le revadă. Găsi una din prima zi de iunie, cu câteva zile înainte de dispariţia lui Ali.

Încerc să învăţ pentru testul final de la igienă, scrisese Ali. Sunt plină de energie nervoasă.

Dc? fusese replica Hannei.

Ali: Nu ştiu. Poate sunt îndrăgostită. Ha ha.

Hanna: U îndrăgostită? D cine?

Ali: Glumeam. Au, pe naiba! Spencer e la uşă. Vrea să exersăm faze de hochei… IAR.

Zi k nu vrei, răspunsese Hanna. P cine iubeşti?

Lui Spencer nu poţi să-i spui nu, o contrazisese Ali. E în stare, cum să zic, să te rănească.

Hanna fixă cu privirea ecranul strălucitor al BlackBerry-ului. La vremea aceea, probabil că râsese. Însă acum îşi privea cu alţi ochi vechile SMS-uri. Mesajul lui A – în care afirma că una dintre prietenele Hannei ascunde ceva – o înspăimânta. Să fie posibil ca *Spencer* să ascundă ceva?

Dintr-odată, Hanna îşi aminti de o întâmplare la care nu se mai gândise de multă vreme: cu vreo câteva zile înainte ca Ali să dispară, ele cinci plecaseră într-o excursie până la People's Light Playhouse, să vadă *Romeo şi Julieta.* Nu fuseseră mulţi dintr-a şaptea care preferaseră să meargă: restul excursioniştilor fuseseră dintre liceeni. Practic, toţi cei din ultimul an de la Rosewood Day fuseseră acolo: fratele mai mare al lui Ali, Jason; sora lui Spencer, Melissa; Ian Thomas; Katy Houghton, prietena şi colega lui Ali din echipa de hochei pe iarbă; chiar şi Preston Kahn, unul dintre fraţii Kahn. După ce se terminase piesa, Aria şi Emily dispăruseră la toaletă, Hanna şi Ali se aşezaseră pe zidul din piatră şi începuseră să-şi mănânce sandvişurile, iar Spencer dăduse fuga să discute cu domnişoara Delancey, profesoara de engleză, care stătea lângă elevii ei.

— Ea nu s-a dus acolo decât pentru că vrea să stea pe lângă băieţii mai mari, bombănise Ali, privind-o cu dispreţ pe Spencer.

— Putem să mergem şi noi, dacă vrei, îi propusese Hanna, însă Ali refuzase.

— Sunt supărată pe Spencer, declarase ea.

— De ce? se mirase Hanna.

Ali îi răspunsese oftând:

— Poveste lungă şi plictisitoare.

Hanna renunţase la subiect: Ali şi Spencer se supărau frecvent una pe cealaltă fără motiv. În schimb, începuse să viseze cu ochii deschişi la cum se holbase drept la ea actorul acela sexy care-l jucase pe Tybalt, pe toată durata scenei cu moartea sa. Oare Tybalt o considera pe Hanna drăguţă… sau grasă? Sau poate că n-o privise câtuşi de puţin: poate că doar făcuse pe mortul cu ochii deschişi. Când îşi ridicase din nou capul, observase că Ali plângea.

— Ali, şoptise Hanna. N-o mai văzuse niciodată plângând. Ce-ai păţit?

Lacrimile se scurgeau în tăcere pe obrajii lui Ali. Ea nici măcar nu se sinchisea să le şteargă. Privea fix în direcţia lui Spencer şi a domnişoarei Delancey.

— Las-o baltă.

— Phii, mama mă-sii! Ia uite colo! strigă din răsputeri Mason Byers, smulgând-o pe Hanna din gândurile ei dintr-a şaptea. Sus, pe cer, un avion biplan tăia o potecă prin nori. Trecu pe deasupra şcolii Rosewood Day, coborî în picaj, după care se avântă iar într-acolo. Hanna începu să se fâţâie pe scaun şi să se sucească în toate părţile. Unde naiba era Mona?

— Ăsta nu-i un model vechi de Curtis? întrebă James Freed.

— Nu prea cred, răspunse Ridley Mayfield. Cred că-i un Travel Air D4D.

— A, da, aprobă James, ca şi cum ar fi ştiut de la început că aşa era.

Inima Hannei palpită de emoţie. Avionul mai descrise câteva lungi şi rapide bucle prin aer, emanând o dâră de norişori care alcătuiau un *F* perfect.

— Scrie ceva! strigă o fată de lângă uşă.

Avionul trecu mai departe la un I, apoi un T, încă un i, pe urmă, după un spaţiu, un *G.* Hanna era, practic, gata să explodeze. Iată cel mai tare cadou aniversar *din toate timpurile.*

Mason miji ochii spre avion, care tot plonja şi şerpuia pe cer.

— Fiţi… gata… să… descifră el.

Tocmai atunci, Mona se strecură pe scaunul de lângă ea, aruncându-şi geanta matlasată Louis Vuitton, gri-cărbune, pe spătar.

— Salut, Han, zise, desfăcându-şi cutia de *bento*[14] de la Fresh Fields şi sfâşiind ambalajul din hârtie al beţişoarelor din lemn. N-o să-ţi vină să crezi pe cine îmi aduc Naomi şi Kiley să-mi cânte la petrecere. E cel mai tare cadou *din toate timpurile!*

— Lasă asta, rosti piţigăiat Hanna. Am eu ceva mai tare.

Încercă să-i arate avionul de pe cer, însă Mona era aţâţată la culme.

— Au obţinut-o pe Lexi, turui ea mai departe. Pe *Lexi*! Pentru mine! La petrecerea mea! Îţi vine să crezi?

Hanna îşi lăsă linguriţa să cadă la loc în borcanul cu iaurt. Lexi era o artistă hip-hop din Philadelphia. O importantă casă de discuri îi oferise un contract, şi ea avea să devină un megastar. Cum de reuşiseră Naomi şi Riley una ca asta?

— Nu contează, zise ea repede, şi-i ridică bărbia Monei spre nori. Uite ce am făcut *eu* pentru tine.

Mona îşi miji ochii spre cer. Avionul îşi terminase de caligrafiat mesajul, iar acum făcea ture în jurul literelor. Când citi întregul mesaj, Hanna făcu ochii cât cepele.

— ”Fiţi gata să…” Mona rămase cu gura căscată, „… v-o *trageţi* cu Mona?”

— Fiţi gata să v-o trageţi cu Mona! urlă Mason. Şi alţii care citiseră repetau acelaşi lucru. Un boboc de lângă pictura murală abstractă îşi vâri degetele în gură şi scoase un şuierat.

Mona o fixă cu privirea pe Hanna. Se cam înverzise la faţă.

— Ce naiba, Hanna?

— Nu, au greşit! Se piţigăi Hanna. Trebuia să scrie „Fiţi gata să *petreceţi* cu Mona!” P-E-T-R-E-C-E-Ţ-I! Au încurcat cuvintele!

Tot mai multă lume fluiera acum.

— Ce porcărie! ţipă o fată din apropierea lor. De ce-ar fi *scris* aşa ceva?

— E oribil! ţipă Mona, trăgându-şi haina peste cap, după modelul celebrităţilor care vor să-i evite pe paparazzi.

— Îi sun chiar acum, să fac reclamaţie, exclamă Hanna, scoţându-şi la repezeală BlackBerry-ul şi căutând, cu mâinile tremurătoare, numărul companiei

responsabile cu scrisul pe cer. Nu era corect. Ea scrisese cu cea mai clară şi îngrijită caligrafie posibilă, când trimisese prin fax mesajul pentru Mona către firmă. Îmi pare tare rău, Mon. Nu ştiu cum de s-a întâmplat aşa ceva.

Sub haină, chipul Monei era încruntat.

— Îţi pare rău, hm? zise ea, cu voce joasă. Sunt sigură că-ţi pare.

Îşi lăsă sacoul să-i cadă la loc pe umeri, se ridică de la masă clătinându-se şi plecă, pe cât de repede puteau s-o ducă pantofii ei Celine din rafie, cu tălpi groase.

— Mona! strigă Hanna, repezindu-se după ea. O prinse de braţ, şi Mona se răsuci spre ea. A fost o greşeală! Eu nu ţi-aş fi făcut niciodată una ca asta!

Mona făcu un pas spre ea. Hanna îi putea simţi mirosul săpunului de rufe franţuzesc, cu levănţică.

— Că mi-ai tras ţeapă la Amicversare e una, dar niciodată n-aş fi crezut c-o să încerci să-mi distrugi petrecerea, mârâi ea, suficient de tare ca s-o audă toată lumea. Dar tu aşa vrei să joci? Perfect. Nu mai veni. Eşti, în mod oficial, neinvitată.

Şi Mona ieşi tropăind printre uşile autoservirii, îmbrâncind practic doi boboci cu mutre de tocilari în ghivecele mari din piatră.

— Mona, stai! strigă slab Hanna.

— Du-te naibii, zbieră Mona peste umăr.

Hanna făcu câţiva paşi înapoi, tremurând din tot corpul. Când îşi roti privirea prin curte, constată că toată lumea o privea ţintă.

— O, ce *mitocănie,* o auzi pe Desdemona Lee şoptindu-le prietenelor ei cu care juca softball.

— Miorlau, îi auzi pe câţiva băieţi mai mici de lângă scăldătorile acoperite cu muşchi ale păsărilor.

— Fraiero, bodogăni o voce anonimă.

Dinspre autoservire plutea un miros de pizza scăldată în sos şi acoperită cu un strat de ciuperci, care începea să-i dea Hannei acea veche şi familiară senzaţie că ar fi oribil de îngreţoşată şi, în acelaşi timp, nebuneşte de flămândă. Se scotoci maşinal prin geantă în căutarea pachetului de Cheez-Its cu brânză cheddar albă, pentru cazuri de urgenţă. Începu să şi le îndese în gură una după alta, fără ca măcar să le simtă gustul.

Când îşi ridică privirea spre cer, norii pufoşi, de forma unor litere care anunţau petrecerea Monei, se risipiseră.

Unica literă care rămăsese intactă era cea din urmă desenată de avion: o rece şi colţuroasă literă *A*.

16
CINEVA S-A SĂRUTAT ÎN CUPTOR..

În aceeaşi pauză de prânz din ziua de miercuri, Emily trecea în grabă pe coridorul studioului artistic.

— Saaalut, Emily, rosti, cu o voce cântată, Cody Wallis, vedeta tenismenilor de la Rosewood Day.

— Bună, bâigui Emily, privind peste umăr. Era singura persoană de-acolo… era cu putinţă s-o salute Cody pe *ea?*

— Arăţi bine, Emily Fields, murmură John Dexter, incredibil de atrăgătorul căpitan de echipă de la Rosewood Day. Emily nu fu capabilă să-i spună măcar un „bună": ultima dată când vorbise John cu ea fusese într-a cincea, la sport. Jucau dodgeball, şi John o lovise pe Emily în piept, ca s-o scoată din joc. Ulterior, venise la ea şi-i zisese, chicotind: „Scuze că te-am lovit peste ţâţică".

Niciodată nu i se mai întâmplase ca atâta lume – şi mai ales atâţia băieţi – să-i zâmbească, să-şi fluture mâinile în chip de salut spre ea, sau să-i zică „bună". De dimineaţă, Jared Coffey, un tip morocănos din ultimul an, care venea la şcoală călare pe o motocicletă Indian de epocă şi, de obicei, se credea prea grozav ca să stea de vorbă cu oricine, insistase să-i cumpere el o brioşă cu afine de la automat. Şi, tot de dimineaţă, când Emily s-a dus spre clasa în care avea ora a treia, a fost urmată de un mic alai de boboci, băieţi cu toţii. Unul dintre ei a filmat-o cu telefonul lui Nokia; probabil că era deja postată pe YouTube. Venise la şcoală pregătită să înfrunte batjocurile din cauza pozei pe care o distribuise A ieri la competiţia de înot, aşa că totul fusese cam… neaşteptat.

În clipa în care o mână ţâşni din atelierul pentru olărit, Emily tresări şi scăpă un mic ţipăt. Chipul Mayei se materializă în cadrul uşii.

— *Psst,* Em!

Emily se desprinse din şuvoiul celor care circulau pe coridor.

— Maya. Salut.

Maya îşi flutură genele.

— Vino cu mine.

— Nu pot, chiar acum, zise Emily, privindu-şi voluminosul ceas Nike. Întârzia la prânzul cu Becka: Micuţa Domnişoară din Vârfurile Copacilor. N-ai vrea după şcoală? propuse ea.

— Noo, doar pentru o secundă! zise Maya, repezindu-se în atelierul pustiu şi şerpuind printr-un labirint de pupitre, spre enormul cuptor. Spre surprinderea lui Emily, Maya împinse greoaia uşă a cuptorului şi se strecură înăuntru. Apoi, îşi scoase capul şi-i zâmbi. Vii? o întrebă.

Emily ridică din umeri. Înăuntrul cuptorului, totul era întunecos, lemnos şi călduros: ca într-o saună. Zeci de vase create de elevi zăceau pe stelaje. Profesorul de olărit nu le arsese până acum, aşa că erau încă roşii precum cărămida şi cleioase.

— E drăguţ aici, cugetă încetişor Emily. Mereu îi plăcuse mirosul aspru, umed al lutului brut. Pe unul dintre rafturi era un vas pe care-l confecţionase ea manual, cu două ore mai devreme. Crezuse că făcuse o treabă bună, dar acum, revăzându-l, constată că într-o parte era cam prăbuşit.

Deodată, simţi mâinile Mayei alunecându-i în sus pe spinare, spre umeri. Maya o întoarse spre ea, şi nasurile li se atinseră. Răsuflarea Mayei, ca de obicei, mirosea a gumă cu aromă de banane.

— Eu cred că e cea mai sexy sală din toată şcoala. Tu nu?

— Maya, murmură Emily, pe un ton de avertisment. Trebuia să înceteze… numai că mâinile Mayei îi dădeau o senzaţie atât de plăcută…

— N-o să ne vadă nimeni, protestă Maya, trecându-şi mâinile prin părul uscat, deteriorat de clor, al lui Emily. Şi, în definitiv, oricum ne ştie toată lumea.

— Nu te deranjează ce s-a întâmplat ieri? o întrebă Emily, desprinzându-se de ea. Nu te simţi… violată?

Maya se gândi pentru o clipă.

— Nu în mod deosebit. Şi nimănui nu pare să-i pese cu adevărat.

— Tocmai asta-i ciudăţenia, o aprobă Emily. Credeam că toată lumea o să fie răutăcioasă azi… cum ar fi, să-şi bată joc de mine, sau mai ştiu eu ce. Dar, în loc de asta… dintr-odată, mă bucur de o popularitate

nebună. Lumea nu mi-a acordat atâta atenţie nici măcar după dispariţia lui Ali.

Maya zâmbi şi-i atinse bărbia.

— Vezi? Ţi-am zis eu că n-o să fie chiar atât de rău. N-a fost o idee bună?

Emily făcu un pas înapoi. În lumina palidă din interiorul cuptorului, chipul Mayei avea sinistre străluciri verzui. Ieri, o remarcase pe Maya în tribunele sălii pentru natație… dar când o căutase cu privirea, după ce descoperise fotografia, nu reuşise s-o mai găsească nicăieri. Iar Maya voia ca relaţia dintre ele să fie mai făţişă. O senzaţie de rău o străbătu.

— Ce vrei să spui cu o *idee bună?*

Maya ridică din umeri.

— Nu vreau să spun decât că, indiferent cine-o fi făcut-o, ne-a uşurat cu mult situaţia.

— D-dar nu e *deloc* uşoară, se bâlbâi Emily, amintindu-şi încotro trebuia să se îndrepte în clipa de faţă. Părinţii mei sunt furioşi la culme din cauza fotografiei. Eu trebuie să intru într-un program de consiliere, ca să le dovedesc lor că nu sunt gay. Şi, dacă nu mă supun, au de gând să mă trimită în Iowa, să stau cu mătuşa mea Helene şi cu unchiul Allen. Pentru *toată viaţa.*

Maya se încruntă.

— De ce nu le-ai spus părinţilor tăi adevărul? Asta eşti, şi nu e un lucru pe care, cum să zic, să-l poţi schimba. Nici măcar în Iowa, adăugă, ridicând din umeri. Eu mi-am anunţat familia că sunt bisexuală încă de anul trecut. Nici ei n-au primit *asta* prea bine, la început, dar s-au mai dat pe brazdă.

Emily îşi frecă talpa de podeaua netedă din ciment a cuptorului.

— Părinţii tăi sunt altfel.

— Poate, acceptă Maya, lăsându-se pe spate. Dar, să-ţi spun ceva. De anul trecut, când am fost în sfârşit sinceră faţă de mine însămi şi de toţi ceilalţi… de atunci, m-am simţit mai grozav ca oricând.

Privirea lui Emily se opri instinctiv asupra cicatricei şerpuite de pe interiorul antebraţului Mayei. Maya obişnuia să se taie cu lama: spusese că era singurul lucru care o făcea să se simtă bine. Oare faptul

că fusese sinceră cu privire la ceea ce era să-i fi schimbat deprinderea asta?

Emily închise ochii şi se gândi la chipul furios al mamei sale. Şi la zborul cu avionul spre o viaţă în Iowa. Şi că nu avea să mai doarmă niciodată în patul ei de-acasă. Şi la părinţii ei, detestând-o pentru tot restul vieţii. Simţi cum i se pune un nod în gât.

— Trebuie să fac ce-mi spun ei, zise, concentrându-şi privirea asupra unei gume de mestecat lipite de cineva pe unul dintre rafturile cuptorului. Şi acum trebuie să plec.

Deschise uşa cuptorului şi ajunse din nou în sala de clasă.

Maya veni după ea.

— Stai! O prinse de braţ, şi Emily se răsuci spre ea. Ochii Mayei îi cercetară faţa. Ce tot spui? Vrei să te desparţi de mine?

Emily privi prin încăpere. Deasupra catedrei era lipit un autocolant pe care scria I LOVE POTS! Numai că altcineva tăiase litera *s* şi desenase o frunză de marijuana deasupra semnului exclamării[15].

— Rosewood înseamnă pentru mine acasă, Maya. Vreau să rămân aici. Îmi pare rău.

Se strecură printre cuvele cu smalţ şi roţile pentru olării.

— Em! strigă Maya în urma ei. Însă Emily nu mai întoarse capul.

Ieşi pe uşa care dădea direct spre curtea interioară, simţind că tocmai comisese o imensă greşeală. Curtea era pustie – toată lumea era la masă – însă, pentru o clipă, Emily ar fi fost gata să jure că vede o siluetă profilându-se vertical pe acoperişul clopotniţei de la Rosewood Day. Silueta aceea avea părul lung şi blond şi ţinea un binoclu la ochi. Aproape că semăna cu Ali.

După ce clipi de câteva ori, nu mai văzu decât clopotul din bronz, ros de vreme, din turn. Probabil că ochii îi jucaseră o festă. Probabil că nu văzuse decât un copac noduros, strâmb.

Sau… nu?

Emily îşi târşâi picioarele pe mica potecă ducând spre capela Lorence, care arăta mai puţin a capelă, şi mai degrabă a căsuţa din turtă dulce pe care o făcuse

Emily pentru concursul de la King James Mail, într-a patra. Zugrăveala zimţuita a pereţilor laterali era maro ca scorţişoara, iar complicatele ornamente, stâlpii şi frontonul erau crem. Flori semănând la culoare cu jeleurile mărgineau tocurile ferestrelor. Înăuntru, o fată stătea într-o strană din primele rânduri, cu faţa spre capela altfel pustie.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, gâfâi Emily, strecurându-se lângă ea pe bancă. Un tablou al Naşterii Domnului era plasat pe altarul din faţă, aşteptând să fie montat. Emily clătină din cap. Nu era nici măcar noiembrie.

— Nu-i nimic, zise cealaltă fată, întinzându-i mâna. Rebecca Johnson. Prefer să mi se spună Becka.

— Emily.

Becka purta o tunică lungă dantelată, blugi mulaţi şi o pereche de pantofi roz fără toc, cuviincioşi. De lobii urechilor îi atârnau cercei delicaţi, în formă de flori, iar părul îi era legat la spate cu o bentiţă dantelată. Emily se întrebă dac-o s-ajungă să arate şi ea ca o fetişcană, la fel ca Becka, după ce trecea prin programul Vârfurile Copacilor.

Trecură câteva secunde. Becka scoase la iveală un tub cu luciu roz pentru buze şi-şi aplică un strat proaspăt.

— Aşadar, ai vrea să afli ceva despre Vârfurile Copacilor?

Nu prea, ar fi vrut să-i răspundă Emily. Maya avea, probabil, dreptate: Emily nu va fi niciodată cu adevărat fericită, decât dacă va înceta să se simtă ruşinată şi să-şi tăgăduiască sentimentele. Cu toate că… O măsură din ochi pe Becka. Ea părea să fie o tipă OK.

Emily îşi deschise cutia de Coca.

— Şi, *ţie* ţi-au plăcut fetele? o întrebă. Încă nu-i venea să creadă de-a binelea.

Pe Becka, întrebarea păru s-o ia prin surprindere.

— Am… da, mi-au plăcut… dar acum nu.

— Bine, dar când ţi-au plăcut… cum ai putut să ştii sigur? se interesă Emily, dându-şi seama că dădea pe dinafară de atâtea întrebări.

Becka luă o muşcătură minusculă din sandvişul ei. Totul la ea era mărunt, şi de păpuşă, inclusiv mâinile.

— Mă simţeam altfel, bănuiesc. Mai bine.

— La fel şi eu! Emily practic strigase. Am avut iubiţi când eram mai mică… dar mereu mi s-a părut *altfel* cu fetele. Ba chiar şi pe păpuşile mele Barbies le credeam atrăgătoare.

Becka îşi şterse graţioasă gura cu un şerveţel.

— Păpuşile Barbie n-au fost niciodată genul meu.

Emily zâmbi, în timp ce o altă întrebare îi venea în minte.

— Tu de ce crezi că ne plac fetele? Fiindcă eu citisem că ar fi ceva genetic, dar asta înseamnă că, dacă aş avea o fată, şi ei i s-ar părea atrăgătoare păpuşile Barbie?

Rămase o clipă pe gânduri, înainte de a continua să bată câmpii. Nu era nimeni acolo şi se simţea bine punând întrebări despre unele lucruri care i se tot învârtiseră prin minte. Şi acesta era vorba să fie scopul întâlnirii, nu?

— Cu toate că… mama mea pare să fie cea mai normală femeie de pe suprafaţa pământului, continuă Emily, cu un pic cam prea multă înflăcărare. Poate că se-ntâmplă din două în două generaţii?

Emily se opri, dându-şi seama că Becka o fixa cu o privire oarecum îngrozită.

— Îmi cer scuze, zise ea. Vorbesc cam aiurea. Doar că sunt de-a dreptul… derutată. Şi emoţionată. *Şi îndurerată,* şi-ar fi dorit să adauge, stăruind pentru o clipă cu gândul la felul în care se prăbuşise faţa Mayei când ea îi spusese că s-a terminat.

— Nu-i nimic, răspunse încet Becka.

— Ai avut o iubită înainte să intri în Vârfurile Copacilor? o întrebă Emily, mai calmă de data aceasta.

Becka începu să-şi roadă degetul mare.

— Wendy, răspunse, aproape de neauzit. Lucram împreună la Body Shop, în King James Mall.

— Şi tu cu Wendy… vă făceaţi de cap? Vru să ştie Emily, în timp ce ciugulea dintr-o rondea de cartof prăjit.

Becka privi bănuitoare spre figurinele din ieslea de pe altar, ca şi cum ar fi avut impresia că Iosif şi Maria şi cei trei Magi ar trage cu urechea.

— Poate, şopti.

— Şi ce simţeai?

O mică venă începu să zvâcnească aproape de tâmpla Beckăi.

— Simţeam că *păcătuiesc.* Să fii… gay… nu e uşor să te schimbi, dar cred că poţi. Cei de la Vârfurile Copacilor m-au ajutat să-mi dau seama de ce am ajuns să fiu cu Wendy. Am crescut împreună cu trei fraţi, şi psihologul meu mi-a pus că mi-am trăit copilăria într-o lume extrem de băiato-centrică.

Era cea mai mare prostie din câte auzise Emily vreodată.

— Şi eu am un frate, dar mai am şi două surori. Eu nu mi-am trăit copilăria într-o lume băiato-centrică. Şi-atunci, ce nu e-n regulă la mine?

— Ei bine, poate că rădăcina problemei tale e alta, zise Becka, ridicând din umeri. Psihologii te vor ajuta să deduci care ar fi. Te determină să te eliberezi de o mulţime de sentimente şi de amintiri. Ideea e să le înlocuieşti cu sentimente şi amintiri noi.

Emily se încruntă.

— Ei te fac să *uiţi* unele lucruri?

— Nu tocmai. Mai degrabă, să te eliberezi.

Oricât de mult ar fi încercat s-o glazureze Becka, povestea cu Vârfurile Copacilor tot oribil suna. Emily nu voia să se elibereze de Maya. Şi nici de Ali, fiindcă veni vorba.

Deodată, Becka întinse mâna şi şi-o aşeză peste mâna lui Emily, luând-o prin surprindere.

— Ştiu că pentru tine nu prea are cine ştie ce logică în clipa asta, dar îţi spun că am învăţat un lucru colosal în Vârfurile Copacilor, zise ea. Viaţa e grea. Dacă mergem mai departe cu sentimentele acestea, care sunt… care sunt *greşite,* vieţile noastre vor fi bătălii şi mai anevoioase. Şi-aşa e destul de greu, ştii? De ce să facem noi să ne fie şi mai greu?

Emily îşi simţi buza de jos tremurându-i. Oare vieţile tuturor lesbienelor însemnau bătălii anevoioase? Dar cele două femei gay care ţineau magazinul cu articole pentru triatlon, la două oraşe mai încolo? De la ele îşi cumpărase Emily pantofii sport New Balance, şi i se păruse că ar fi foarte fericite. Şi cum rămânea cu Maya? Înainte se tot tăia cu lama, însă acum părea să-şi fi revenit.

— Şi, Wendy e de acord ca tu să fii acum în Vârfurile Copacilor? mai întrebă Emily.

Becka fixă cu privirea geamul cu vitralii din spatele altarului.

— Cred că înţelege rostul.

— Voi două vă mai petreceţi timpul împreună?

Becka ridică din umeri.

— Nu tocmai. Dar suntem încă prietene, cred.

Emily îşi plimbă limba peste vârfurile dinţilor.

— Ce-ar fi să ieşim toate, la un moment dat?

Se gândea că poate ar ajuta-o să vadă două fete *ex-gay* care să fi rămas, de fapt, prietene. Poate că şi ea cu Maya ar reuşi să fie doar prietene.

Becka îşi lungi gâtul, surprinsă.

— OK. Ce zici de sâmbătă seară?

— Mie îmi sună bine, acceptă Emily.

Îşi terminară prânzul, după care Becka îşi luă rămas-bun. Emily porni să coboare panta înverzită, prinzându-i din urmă pe ceilalţi copii de la Rosewood Day, care se duceau la ore. Creierul îi era supraîncărcat de informaţii şi de emoţii. Triatlonistele lesbiene puteau ele să fie fericite, iar Maya să se fi vindecat, dar era posibil ca şi Becka să aibă dreptate. Cum avea să fie la facultate, apoi după facultate, iar pe urmă la serviciu? Ar fi nevoită să-şi explice preferinţele sexuale faţă de cei din jur, iar şi iar. Şi unii n-ar accepta-o.

Până ieri, singurele persoane care ştiau ce simţea cu adevărat Emily fuseseră Maya, plus Ben, fostul ei iubit, şi Alison. Două persoane din trei nu primiseră prea bine vestea.

Şi poate că aveau dreptate.

17
PENTRU CĂ TOATE MOMENTELE ŞIC DINTR-O RELAŢIE SE PETREC ÎN CIMITIRE

Miercuri, după şcoală, Aria îl privea pe Sean pedalând în faţa ei pe bicicleta Gary Fisher, escaladând cu uşurinţă dealurile pe care şerpuiau drumurile de ţară din West Rosewood.

— Ţine ritmul! Îi aruncă el, în glumă.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! răspunse Aria, pedalând cu furie pe vechea şi hodorogita Peugeot cu zece viteze a Ellei, din vremea facultăţii: o luase cu ea când se mutase acasă la Sean. Eu nu alerg câte zece kilometri în fiecare dimineaţă! se justifică ea.

Sean îi făcuse o surpriză Ariei după ore, anunţând-o că s-a hotărât să tragă chiulul de la fotbal, ca să-şi poată petrece timpul împreună. Ceea ce însemna enorm: în cele 24 de ore de când locuia cu el, Aria aflase că Sean era super-dedicat fotbalului, la fel cum fratele ei avea o manie pentru lacrosse. În fiecare dimineaţă, Sean alerga câte zece kilometri, făcea tot felul de exerciţii specifice, după care se antrena, şutând la o poartă montată pe peluza familiei Ackard, până când venea vremea să plece la şcoală.

Aria se luptă cu urcuşul şi, ajunsă pe culme, se bucură să vadă că în faţa lor se întinde o pantă lungă şi domoală. Era o zi superbă, aşa că se hotărâseră să dea o tură cu bicicletele prin West Rosewood. Pedalaseră pe lângă case de ţară cu multe încăperi şi kilometri întregi de păduri virgine.

La poalele dealului, trecură printr-un gard de fier forjat, cu o poartă ornamentată. Aria apăsă pe frâne.

— Stai puţin. Uitasem complet de locul ăsta.

Se oprise în faţa cimitirului St. Basil, cel mai vechi şi mai sinistru din Rosewood, unde obişnuia ea să copieze desenele de pe pietrele funerare cu un creion cu grafit. Cimitirul se întindea pe pogoane întregi de dealuri înverzite şi peluze frumos întreţinute, şi unele dintre pietrele funerare datau încă din secolul al optsprezecelea. Înainte ca Aria să-şi găsească refugiul în

prietenia cu Ali, trecuse printr-o fază goth, îmbrăţişând tot ce avea legătură cu moartea, cu Tim Burton, cu sărbătoarea de Halloween şi cu Nine Inch Nails. Stejarii stufoşi ai cimitirului îi oferiseră adăpostul perfect la umbră pentru trândăvie şi jocul de-a ursuzenia.

Sean se opri lângă ea. Aria se întoarse spre el.

— N-am putea să intrăm pentru o clipă? îl întrebă.

— Eşti *sigură*? replică el, părând alarmat.

— Altădată îmi plăcea mult să vin aici.

— OK, acceptă Sean, legându-şi bicicleta, cam fără tragere de inimă, de o pubelă din fier forjat, lângă a Ariei, după care porni în urma ei pe lângă primul şir de pietre funerare. Aria citi numele şi datele pe care practic le memorase cu câţiva ani înainte: EDITH JOHNSTON, 18O7-1856. BABY AGNES, 182O-1821. SARA H WHITHER, cu acel citat din Milton, MOARTEA ESTE CHEIA AURITĂ CARE DESCHIDE PALATUL VEŞNICIEI. Dincolo de deal, Aria ştia, se aflau mormintele unui câine pe nume Puff, al unui motan botezat Rover şi al unui papagal cu numele de Lily.

— Ador mormintele, mărturisi Aria, în timp ce treceau pe lângă un monument mare, cu statuia unui înger deasupra, îmi aduc aminte de „Inima care-şi spune taina”.

— Ce-i *aia?*

Aria înălţă o sprânceană.

— Hai, lasă-mă. N-ai citit nuvela aia de Edgar Allan Poe? Cu mortul îngropat în podea? În care povestitorul îi aude încă inima bătând?

— Nţ.

Aria îşi propti mâinile în şolduri, năucită. Cum era posibil ca Sean să nu fi citit aşa ceva?

— După ce ne-ntoarcem, o să caut cartea de Poe şi ţi-o dau s-o citeşti.

— OK, fu de acord Sean, după care schimbă subiectul. Ai dormit bine azi-noapte?

— Grozav.

Era o minciună de convenienţă. Camera ei, ca una de hotel parizian, era superbă, însă Aria descoperise că, de fapt, îi venea greu să doarmă. Casa lui Sean era… *prea* perfectă. Pilota părea *prea* pufoasă, salteaua *prea* moale, camera *prea* liniştită. Mirosea prea frumos şi, de asemenea, era prea curată.

Dar, peste toate acestea, era prea îngrijorată cu privire la mişcările de dincolo de fereastra camerei ei pentru oaspeţi, la posibila apariţie a hărţuitorului *şi* la mesajul lui A: acela în care afirma că persoana care o asasinase pe Ali ar putea să fie mai aproape decât credea. Aria se zvârcolise ore de-a rândul în pat, singură, convinsă că ajungea să arunce o privire şi să-i apară în faţa ochilor hărţuitorul – sau asasinul lui Ali – chiar la picioarele patului.

— Totuşi, azi-dimineaţă, mama ta a fost foarte tipicară cu mine, zise Aria, ocolind un cireş japonez înflorit. Am uitat să-mi fac patul. M-a pus să mă întorc sus şi să-l fac, mărturisi ea, pufnind. Mama n-a mai făcut aşa ceva de un miliard de ani.

Dar, când îşi întoarse faţa spre el, observă că Sean nu râdea.

— Mama mea vitregă trudeşte din greu să menţină casa curată. Tururile caselor istorice din Rosewood trec şi pe la noi aproape zilnic.

Aria se zbârli. Ar fi vrut să-i spună că Societatea de Istorie din Rosewood luase în calcul pentru turul acela şi casa ei: un oarecare protejat de-al lui Frank Lloyd Wright fusese cel care o proiectase. Dar, în loc de asta, se mulţumi să ofteze.

— Scuză-mă. Doar că… mama nici măcar nu m-a sunat, de când i-am lăsat mesaj ca s-o anunţ că stau la tine. Mă simt atât de… părăsită.

Sean o mângâie pe braţ.

— Ştiu, ştiu.

Aria îşi strecură limba prin acel loc din fundul gurii în care se aflase unica ei măsea de minte.

— Tocmai asta e, zise, încetişor. Că nu ştii.

Familia lui Sean era perfectă. De dimineaţă, domnul Ackard le pregătise vafe belgiene, iar doamna Ackard le făcuse pachetele pentru prânz tuturor: inclusiv Ariei. Până şi câinele lor, un Airedale, era foarte manierat.

— Atunci, explică-mi, zise Sean.

— Nu e chiar atât de simplu, oftă Aria.

Trecură pe lângă un copac strâmb, cioturos. Deodată, Aria îşi coborî privirea… şi încremeni pe loc. Chiar în faţa ei se afla un mormânt nou. Încă nu fusese săpată groapa pentru sicriu, însă o suprafaţă de

dimensiunile unui sicriu fusese înconjurată cu bandă. Piatra funerară din marmură, totuşi, fusese aşezată. Pe ea scria, simplu: ALISON LAUREN DILAURENTIS.

Un mic zgomot, ca un gâlgâit, îi scăpă Ariei tocmai din fundul gâtului. Autorităţile încă examinau rămăşiţele lui Ali, căutând posibile urme de otrăvire sau de traumatisme, aşa că părinţii ei n-o îngropaseră încă. Aria nu ştia că aveau de gând s-o îngroape *acolo.*

Îşi întoarse privirea neajutorată spre Sean. El se albise la faţă.

— Am crezut că ştii.

— Habar n-aveam, răspunse ea în şoaptă.

Pe piatra funerară nu scria altceva, în afara numelui lui Ali. Nu tu *fiică devotată,* nu tu *minunată jucătoare de hochei pe iarbă,* nici *cea mai frumoasă fată din Rosewood.* Nici măcar ziua, luna, sau anul morţii. Asta, probabil, pentru că nimeni nu *ştia* data exactă.

Se cutremură.

— Tu crezi c-ar trebui să spun ceva?

Sean îşi strânse buzele trandafirii.

— Când îi vizitez mormântul mamei, uneori, vorbesc cu ea.

— Cam ce?

— O pun la curent cu ce se mai întâmplă.

O privi dintr-o parte şi se înroşi.

— Am fost după Foxy. I-am povestit despre tine.

Aria se înroşi la rândul ei. Privea fix piatra de mormânt, dar se simţea intimidată. Discuţiile cu morţii nu erau pentru ea. *Nu pot să cred că ai murit,* gândi ea, neputând să pronunţe cuvintele cu voce tare. *Uite-mă, stau aici, îţi privesc mormântul, şi tot mi se pare că nu e adevărat. Detest faptul că nu ştim ce s-a întâmplat. Oare asasinul o mai fi pe-aici? Oare A spune adevărul?*

Daaaaa, ar fi putut Aria să jure că aude spunând o voce îndepărtată. Şi semăna cu vocea lui Ali.

Se gândi la mesajul lui A. Cineva îşi dorea ceva care-i aparţinea lui Ali… şi-o omorâse pentru acel ceva. Dar ce? Toată lumea îşi dorea câte *ceva* de la Ali… până şi cele mai bune prietene ale ei. Hanna îşi dorea să aibă personalitatea lui Ali; şi, după toate aparenţele, şi-o însuşise după dispariţia ei. Emily o iubise pe Ali mai mult decât oricine: ele o tot strigau „Killer”, aşa cum îl chema pe pitbull-ul lui Ali. Aria îşi dorise talentul de a

flirta, frumuseţea, carisma lui Ali. Iar Spencer fusese totdeauna foarte geloasă pe ea.

Aria fixă cu privirea suprafaţa încadrată cu bandă care urma să fie mormântul lui Ali, şi puse întrebarea care i se contura, încetul cu încetul, în minte: *Voi două pentru ce vă tot certaţi?*

— În cazul meu nu merge, şopti, după câteva clipe. Hai să plecăm.

Mai aruncă o privire, de despărţire, spre mormântul lui Ali. În timp ce se întorcea să plece, degetele lui Sean se împletiră cu ale ei. Merseră o vreme în tăcere, dar la jumătatea drumului spre poartă, Sean se opri.

— Iepuraş, zise, arătându-i spre un urechiat aflat de cealaltă parte a luminişului. Apoi, o sărută pe buze.

Ariei i se răsfrânseră colţurile gurii într-un zâmbet.

— Primesc un sărut doar pentru că ai văzut un iepure?

— Mhî, confirmă Sean, înghiontind-o ştrengăreşte. E ca jocul ăla în care-i tragi cuiva un pumn când vezi un Volkswagen broscuţă. La noi, poate fi cu sărutări… şi cu iepuraşi. E jocul nostru de cuplu.

— Jocul de cuplu? repetă Aria, chicotind, crezând că Sean glumeşte.

Însă chipul lui era întru totul serios.

— Ştii, un joc care să fie numai pentru noi doi. Şi e bine că-i cu iepuri, fiindcă sunt *grămezi* de iepuri în Rosewood.

Aria se temea să glumească pe seama lui, dar, zău aşa… Un joc de *cuplu*? Asta-i amintea de ceva caracteristic pentru Jennifer Thatcher şi Jennings Silver. Jennifer şi Jennings erau cu ea în clasă, şi începuseră să iasă împreună încă *dinaintea* plecării Ariei în Islanda, după ce terminase a şaptea. Erau cunoscuţi doar ca Dublu-J, sau Dub-J, şi lumea se referea aşa la ei chiar şi luaţi individual. Aria *nu* putea să fie un Dub-J.

Cum îl privea pe Sean mergând în faţa ei, îndreptându-se spre biciclete, firicelele delicate de păr de la ceafă i se zbârliră. Avea senzaţia că o priveşte cineva. Dar când se întoarse, nu văzu decât o uriaşă cioară neagră, stând în vârful pietrei funerare a lui Ali.

Cioara o privi cu asprime, fără să clipească, după care-şi întinse aripile mari şi-şi luă zborul către copaci.

18
O SCATOALCĂ ZDRAVĂNĂ ÎN MOALELE CAPULUI N-A FĂCUT RĂU NIMĂNUI

Joi dimineaţă, doctoriţa Evans închise uşa cabinetului, se aşeză pe fotoliul ei din piele, îşi împreună tacticoasă palmele şi-i zâmbi lui Spencer, care stătea în faţa ei.

— Aşa. Am auzit că ai trecut ieri printr-o şedinţă foto şi un interviu pentru *Sentinel.*

— Aşa e, răspunse Spencer.

— Şi cum a mers?

— Foarte bine.

Spencer sorbi din porţia ei extra-large de latte cu vanilie de la Starbucks. Interviul, în realitate, *decursese* foarte bine, chiar şi după toate grijile pe care şi le făcuse Spencer. Şi după ameninţările primite de la A. Jordana abia dacă adusese vorba despre eseul ei, iar Matthew îi spusese că fotografiile ieşiseră minunat.

— Şi cum s-a împăcat sora ta cu faptul că tu ai fost în lumina reflectoarelor? o întrebă doctoriţa Evans. Văzând că Spencer înalţă o sprânceană, doctoriţa Evans ridică din umeri şi se aplecă în faţă. Te-ai gândit vreodată că ea ar putea să fie geloasă pe tine?

Spencer privi neliniştită spre uşa închisă a cabinetului. Melissa stătea afară, pe canapeaua din sala de aşteptare, citind o revistă *Travel + Leisure.* Încă o dată, îşi programase şedinţa imediat după Spencer.

— Nu-ţi face griji, n-are cum să te audă, o linişti doctoriţa Evans.

Spencer oftă.

— Părea cam… întoarsă pe dos, răspunse ea, cu voce scăzută. De obicei, totul e despre Melissa. Chiar când părinţii mei îmi pun o simplă întrebare, Melissa încearcă imediat să dirijeze conversaţia spre ea.

Îşi privi fix inelul vălurit din argint de la Tiffany, de pe degetul arătător.

— Cred că mă urăşte.

Doctoriţa Evans ciocăni cu degetul în carneţelul din faţa ei.

— Tu simţi de multă vreme că te urăşte, nu-i aşa? Şi asta ce senzaţie îţi dă?

Spencer ridică din umeri, strângând la piept una dintre pernele de culoare verde-închis, cu şnururi, ale doctoriţei Evans.

— De supărare, cred. Uneori, mă apucă disperarea când văd cum stau lucrurile. Îmi vine, pur şi simplu… s-o lovesc.

N-o fac, evident, dar…

— Dar te-ai simţi bine, nu-i aşa?

Spencer încuviinţă, fixând cu privirea lampa cromată, cu gâtul flexibil, a doctoriţei Evans. Odată, după ce Melissa îi spusese lui Spencer că nu e o actriţă prea bună, Spencer fusese chiar foarte aproape de a-i trage un pumn în mutră. În loc de asta, azvârlise prin sufragerie cu una dintre farfuriile Spode Christmas ale mamei sale. O făcuse cioburi şi lăsase în perete o crăpătură de forma unui fluture.

Doctoriţa Evans întoarse o filă din carnetul ei.

— Cum tratează părinţii voştri… animozitatea dintre tine şi sora ta?

Spencer ridică un singur umăr.

— În general, deloc. Dac-o întrebaţi pe mama, probabil c-o să vă spună că ne înţelegem perfect.

Doctoriţa Evans se lăsă pe spătarul fotoliului şi rămase timp îndelungat pe gânduri. Ciocăni cu degetul pasărea de jucărie de pe biroul ei, şi aceasta începu să soarbă cantităţi fixe de apă dintr-o cană pentru cafea inscripţionată cu IUBESC ORAŞUL ROSEWOOD, PA[16].

— Nu e decât o teorie incipientă, rosti apoi, dar poate Melissa se teme că, dacă părinţii voştri şi-ar da seama că ai făcut bine un anumit lucru, te-ar iubi pe tine, în locul ei.

Spencer îşi lungi gâtul.

— Chiar?

— Posibil. Tu, pe de altă parte, ai impresia că părinţii nu le iubesc deloc. Totul e pentru Melissa. Nu ştii cum să concurezi cu ea, aşa că tocmai aici intră în ecuaţie iubiţii ei. Dar poate că tu nu-ţi doreşti neapărat iubiţii Melissei, ci mai degrabă vrei s-o răneşti pe ea însăşi. Ţi se pare adevărat?

Spencer încuviinţă, gânditoare.

— Poate…

— Voi două suferiţi foarte mult, zise încet doctoriţa Evans, îndulcindu-şi expresia feţei. Nu ştiu ce anume a declanşat acest comportament – e posibil să fi fost ceva de demult, ceva de care poate nici măcar nu-ţi aminteşti – dar aţi intrat în acest tipar al relaţiei dintre voi, şi veţi continua să-l urmaţi până când vă veţi da seama ce anume a stat la baza lui, veţi învăţa să vă respectaţi una alteia sentimentele şi vă veţi schimba. Tiparul e posibil să se regăsească şi în alte relaţii de-ale tale: s-ar putea ca tu să-ţi alegi prietenii şi iubiţii care se poartă cu tine la fel ca Melissa, fiindcă te simţi comod într-o astfel de dinamică şi-ţi cunoşti rolul.

— Cum adică? întrebă Spencer, îmbrăţişându-şi genunchii. Toate astea îi sunau a psiho-tranca-fleanca.

— Prietenele tale sunt cumva… în centrul atenţiei tuturor? Au tot ce-ţi doreşti şi tu, te împing de la spate şi te fac să nu te simţi niciodată îndeajuns de bună?

Spencer simţi că i se usucă gura. În mod sigur, avusese o astfel de prietenă: pe Ali.

Închise ochii şi zări strania amintire cu Ali care o sâcâise toată săptămâna. Amintirea era despre o ceartă, de asta Spencer era sigură. Numai că, de obicei, Spencer îşi amintea toate certurile ei cu Ali, mai clar decât îşi amintea momentele bune ale relaţiei dintre ele. Să fie cumva un vis?

— La ce te gândeşti? o întrebă doctoriţa Evans.

Spencer inspiră adânc.

— La Alison.

— A, exclamă doctoriţa, încuviinţând. Tu crezi că Alison a fost ca Melissa?

— Nu ştiu. Poate că da.

Doctoriţa scoase un şerveţel Kleenex din cutia de pe biroul ei şi-şi suflă nasul.

— Am văzut filmarea aceea a voastră la televizor. Tu şi Alison păreaţi supărate una pe cealaltă. Aşa este?

Spencer mai trase o dată aer adânc în piept.

— Cam aşa.

— Poţi să-ţi aminteşti de ce?

Se gândi pentru o clipă, plimbându-şi privirea prin cabinet. Pe biroul doctoriţei Evans era o plăcuţă pe care n-o remarcase data trecută când fusese acolo. Pe ea scria: SINGURUL LUCRU PE CARE ÎL ŞTII CU

ADEVĂRAT ÎN VIAŢĂ ESTE CĂ NU ŞTII NIMIC. – SOCRATE.

— În săptămânile de dinaintea dispariţiei, Alison a început să se poarte… altfel. De parcă ne-ar fi urât. Niciuna dintre noi n-a vrut s-o recunoască, dar am impresia că ea avea de gând să renunţe la noi în vara aia.

— Şi asta cum te făcea să te simţi? Furioasă?

— Mda. Sigur că da.

Spencer şovăi câteva clipe.

— Era grozav să fii prietenă cu Ali, dar însemna şi să faci o mulţime de sacrificii. Am trecut prin foarte multe împreună, şi unele dintre ele n-au fost deloc bune. Era la modul: „Noi trecem prin toate astea pentru tine, şi tu ne răsplăteşti lăsându-ne baltă?”

— Prin urmare, simţeai că-ţi datorează ceva.

— Poate, răspunse Spencer.

— Dar te simţi şi vinovată, este? sugeră doctoriţa Evans.

Spencer îşi lăsă umerii în jos.

— Vinovată? Pentru ce?

— Pentru că Alison a murit. Pentru că, în unele privinţe, aveai resentimente faţă de ea. Poate că-ţi doreai să i se-ntâmple ceva rău, din cauză că ea te rănea.

— Nu ştiu, şopti Spencer.

— Şi deodată, dorinţa ţi s-a îndeplinit. Acum, te simţi ca şi cum Alison ar fi dispărut din cauza ta… că, dacă n-ar fost acele sentimente ale tale faţă de ea, n-ar mai fi fost asasinată.

Ochii lui Spencer se înnegurară de lacrimi. Nu era capabilă să răspundă.

— Nu eşti tu de vină, afirmă cu tărie doctoriţa Evans, aplecându-se în faţă pe fotoliul ei. Nu totdeauna ne iubim prietenii în fiecare clipă. Alison te-a rănit. Doar simplul fapt că ai gândit urât la adresa ei nu înseamnă că i-ai fi provocat moartea.

Spencer se smiorcăi. Privi din nou citatul din Socrate. *Singurul lucru pe care îl ştii cu adevărat în viaţă este că nu ştii nimic.*

— E o amintire care-mi tot apare în minte, rosti ea pe negândite. Despre Ali. Ne certăm. Ea vorbeşte despre un lucru pe care l-aş fi citit în jurnalul ei: mereu a avut impresia că i-aş fi citit jurnalul, dar niciodată n-am făcut

aşa ceva. Totuşi, eu… eu nici măcar nu ştiu sigur dacă amintirea e reală.

Doctoriţa Evans îşi vârî capătul stiloului în gură.

— Oamenii au moduri diferite de a face faţă unor situaţii. În unele cazuri, dacă sunt martori, sau chiar autori, ai unor întâmplări tulburătoare, creierul lor reuşeşte cumva… să le şteargă din memorie. Însă foarte frecvent amintirile acestea încep să-şi facă loc spre suprafaţă.

Spencer îşi simţi gura zgrunţuroasă, ca un burete din sârmă.

— Nu s-a întâmplat nimic tulburător.

— Aş putea încerca să te hipnotizez, ca să-ţi scot amintirea la suprafaţă.

Gura lui Spencer se uscă din nou.

— Să mă *hipnotizaţi?*

Doctoriţa Evans o privi fix.

— Ar putea să-ţi fie de ajutor.

Spencer îşi ronţăi o şuviţă de păr. Apoi, arătă spre citatul din Socrate.

— Asta ce înseamnă?

— Asta? Doctoriţa Evans ridică din umeri. Gândeşte-te şi singură. Trage-ţi propriile concluzii.

Zâmbi.

— Şi-acum, zi, eşti gata? Întinde-te şi fă-te comodă.

Spencer se trânti pe canapea. Când doctoriţa Evans trase în jos transperantele din bambus, Spencer se chirci. *Exact la fel cum făcuse Ali în seara aceea, în hambar, înainte să moară.*

— Nu trebuie decât să te relaxezi, o îndemnă doctoriţa, stingând lampa de pe biroul ei. Să simţi cum te calmezi. Încearcă să te eliberezi de tot ce-am discutat azi. OK?

Spencer nu se simţea deloc relaxată. Genunchii îi înţepeniseră, iar muşchii îi tremurau. Până şi dinţii îi scrâşneau. *Acum o să-nceapă să* se *plimbe de colo-colo şi să numere înapoi de la o sută. O să mă atingă pe frunte, şi eu o să fiu în puterea ei.*

Când deschise ochii, Spencer nu mai era în cabinetul doctoriţei Evans. Era afară, în faţa hambarului. Era noapte. Alison o privea fix, clătinând din cap, exact cum îi apăruse în celelalte străfulgerări de

memorie din săptămâna aceasta. Dintr-odată, Spencer ştiu sigur că era vorba despre seara în care dispăruse Ali. Încercă să se smulgă din amintirea aceea, însă îşi simţi membrele greoaie şi neputincioase.

— Tu încerci să furi tot ce am eu, rostea Ali, pe un ton şi cu anumite inflexiuni care-i sunau acum sinistru de familiare. Dar asta n-o poţi avea.

— Nu pot să am ce? o înfruntă Spencer. Vântul sufla rece. Se cutremură.

— Hai, mă laşi, replică zeflemitoare Ali, punându-şi mâinile în şolduri. Ai citit despre asta în jurnalul meu, nu-i aşa?

— Nu ţi-aş citi niciodată jurnalul, se răsti Spencer. Nu mă interesează.

— Ba te interesează mult prea mult, zise Ali. Se aplecă în faţă. Îi simţi mirosul mentolat al răsuflării.

— Halucinezi, bâigui Spencer.

— Ba nu, mârâi Ali. *Tu* halucinezi.

Deodată, furia o inundă pe Spencer. Se aplecă spre Ali şi-o îmbrânci în umăr.

Ali păru surprinsă.

— Prietenele nu se îmbrâncesc între ele.

— Ei bine, poate că nu suntem prietene, ripostă Spencer.

— Cred că nu, zise Ali. Se îndepărtă cu câţiva paşi, după care se întoarse din nou cu faţa spre Spencer. Apoi, spuse ceva. Spencer îi văzu buzele mişcându-se, apoi şi le simţi pe-ale ei mişcându-se, însă nu reuşi să audă vreo vorbă. Tot ceea ce ştia era că vorbele lui Ali, oricare ar fi fost ele, o înfuriaseră. De undeva, de foarte departe, se auzi un *trosc* ascuţit, de ceva crăpându-se. Spencer deschise brusc ochii.

— Spencer, auzi vocea doctoriţei Evans strigând-o. Hei, Spencer!

Primul lucru pe care-l văzu fu plăcuţa doctoriţei, de cealaltă parte a încăperii. *Singurul lucru pe care îl ştii cu adevărat în viaţă este că nu ştii nimic*. Apoi, chipul doctoriţei Evans îi apăru, parcă plutind, în câmpul vizual. Avea pe faţă o expresie de nesiguranţă, de îngrijorare.

— Te simţi bine? o întrebă doctoriţa.

Spencer clipi de câteva ori.

— Nu ştiu, răspunse. Ridicându-se în capul oaselor, îşi şterse cu palma fruntea transpirată. Se simţea ca atunci când trezise din anestezie, după ce-şi scosese apendicele. Totul se părea înceţoşat şi inform.

— Spune-mi ce vezi în cameră, îi ceru doctoriţa Evans. Descrie-mi tot.

Spencer privi în jur.

— Canapeaua din piele maro, covorul alb pufos…

Ce spusese Ali? De ce nu reuşise s-o audă? Oare se întâmplase cu adevărat?

— Un coş pentru gunoi din plasă de sârmă, bolborosi mai departe. O lumânare în formă de pară de Anjou…

— OK, o opri doctoriţa, punându-i o mână pe umăr. Stai aici. Respiră.

Acum, fereastra cabinetului era deschisă, şi Spencer simţea mirosul asfaltului proaspăt turnat în spaţiul pentru parcare. Două turturele gungureau una spre cealaltă. Când, în sfârşit, se ridică şi-i spuse doctoriţei Evans că rămâne să se vadă săptămâna viitoare, deja se simţea mai limpede. Traversă repede sala de aşteptare fără s-o ia în seamă pe Melissa. Voia să iasă de-acolo cât mai repede.

Ajunsă în parcare, Spencer se sui în maşină şi rămase acolo, tăcută. Îşi înşiră în minte toate lucrurile pe care le vedea acolo. Geanta ei din tweed. Panoul aprozarului de vizavi, pe care scria OŞII PROASPETE. R-u1 era jos, pe pământ. Camioneta Chevy albastră, parcată strâmb pe spaţiul aprozarului. Vesela căsuţă roşie pentru păsărele, atârnată de un stejar din preajmă. Afişul de pe uşa clădirii cu birouri care declara că numai animalelor de serviciu li se permite accesul. Profilul Melissei, prin fereastra cabinetului doctoriţei Evans.

Colţurile gurii surorii ei erau întinse într-un zâmbet strâmb, şi ea vorbea, gesticulând însufleţit cu mâinile. Când îşi întoarse privirea înapoi spre aprozar, Spencer remarcă faptul că unul dintre cauciucurile din faţă ale camionetei Chevy era dezumflat. Din spatele camionetei se furişa ceva. O pisică, poate.

Spencer îşi îndreptă spinarea. Nu era o pisică… era o *persoană.* Care o privea fix.

Ochii acelei persoane nu clipeau. Şi deodată, subit, acea persoană îşi întoarse capul, se ghemui printre umbre şi dispăru.

19
TOT E MAI BINE DECÂT UN AFIŞ PE CARE SĂ SCRIE „TRAGE-MI UN ŞUT”

Joi după-amiază, Hanna îşi urmă colegii de clasă în traversarea spaţiilor comune către stâlpul drapelului. Se desfăşurase un exerciţiu de alarmă pentru cazuri de incendiu, iar acum profesorul ei de chimie, domnul Percival, îi număra, ca să se asigure că nu-i fugise cumva vreunul dintre elevi. Era o nouă zi de octombrie bizar de caldă, şi în timp ce soarele o pocnea în moalele capului, Hanna auzi două fete din anul al doilea şuşotind între ele.

— Ai *auzit* că e şi cleptomană? sâsâi Noelle Frazier, o fată înaltă cu cârlionţi blonzi revărsaţi în cascadă.

— Ştiu, răspunse Anna Walton, o brunetă mărunţică, dar cu un piept enorm. A organizat, cum să zic, jaful ăla colosal de la Tiffany. După care i-a furat maşina domnului Ackard şi i-a distrus-o.

Hanna înţepeni. În mod normal, nu s-ar fi sinchisit de două amărâte din anul al doilea, însă se simţea oarecum vulnerabilă. Se prefăcu sincer interesată de un pâlc de pini mititei tocmai plantaţi de grădinari.

— Am auzit că e la secţia de poliţie cam în fiecare zi, continuă Noelle.

— Şi ştii că nu mai e invitată la Mona, nu? şopti Anna. S-au certat la cuţite din cauză că Hanna a umilit-o la faza aia cu scrisul pe cer.

— Mona ar fi vrut să-i dea papucii de-acum vreo două luni, zise Noelle, cu un aer de cunoscătoare. Hanna a devenit o fraieră cu F mare.

Asta a umplut paharul. Hanna se răsuci pe călcâie.

— Unde-ai auzit tu una ca asta?

Anna şi Noelle schimbară între ele zâmbete de superioritate. Apoi, porniră să coboare, ţopăind, dealul, fără să-i răspundă.

Hanna închise ochii şi se sprijini de stâlpul metalic, străduindu-se să ignore faptul că toată lumea cu care era în clasă la chimie se holba acum la ea. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de la calamitatea cu scrisul pe

cer, şi lucrurile merseseră din rău în mai rău. Hanna îi lăsase aseară cel puţin zece mesaje de scuze Monei pe telefonul mobil… însă Mona n-o sunase. Iar azi, auzea lucruri ciudate, dezgustătoare despre ea… din partea tuturor.

Se gândi la mesajul lui A. *Cât despre Mona? Nici ea nu ţi-e prietenă. Aşa că păzeşte-ţi spatele.*

Hanna examină mulţimea elevilor din spaţiile comune. În apropierea uşilor, două fete în uniforme de majorete mimau o aclamaţie. În apropierea arborelui de cauciuc, doi băieţi erau la „bătaia cu sacoul”: se pocneau unul pe celălalt cu sacourile de uniformă de la Rosewood Day. Fratele Ariei, Mike, trecu pe lângă ea, jucându-se la PSP. În sfârşit, descoperi şi părul blond-alburiu al Monei. Se întorcea în clădirea principală, printr-una dintre uşile laterale, cu o expresie plictisită şi semeaţă pe chip. Hanna îşi îndreptă sacoul, îşi încleştă şi-şi descleştă pumnii, după care porni pe drumul cel mai scurt către prietena ei.

Când ajunse la Mona, o bătu uşurel pe umărul ei osos. Mona îşi întoarse privirea spre ea.

— A! Tu erai, zise ea, cu o voce monotonă, cea cu care în mod normal îi saluta pe fraierii insuficient de interesanţi ca să fie în preajma ei.

— Tu răspândeşti vorbe despre mine? o luă la rost Hanna, proptindu-şi mâinile în şolduri şi mergând în pas cu Mona, care intră pe uşa laterală şi se zori pe coridorul din dreptul atelierului artistic.

Mona îşi săltă mai sus pe umăr gentoiul portocaliu Dooney & Bourke.

— Nimic care să nu fie adevărat.

Hanna rămase cu gura căscată. Se simţea precum coiotul cel rău din acele vechi desene animate Looney Tunes pe care obişnuia să le urmărească: alerga, şi alerga, şi iar alerga, şi deodată se pomenea trecând de marginea unei prăpăstii. Coiotul cel rău se oprea în aer, pentru o clipă, fără să-şi dea seama ce se-ntâmplă cu el, după care se prăbuşea cu rapiditate.

— Aşadar, tu crezi că sunt o fraieră? întrebă, cu glasul piţigăiat.

Mona înălţă o sprânceană.

— Cum am spus, nimic care să nu fie adevărat.

O lăsă pe Hanna în mijlocul coridorului, cu alţi elevi roind pe lângă ea. Mona înaintă până în capătul coridorului şi se opri într-un mănunchi de fete. La început, i se păru că toate arată la fel – genţi scumpe, păr strălucitor, picioare subţiri şi bronzate artificial – dar apoi vederea Hannei se limpezi: Mona era cu Naomi şi cu Riley, şi şuşoteau toate de zor.

Hanna era sigură că avea să plângă. Intră bâjbâind la toaletă şi se închise într-o cabină vecină cu Bătrâna Credincioasă, o infamă toaletă care împroşca din când în când trâmbe de apă, udându-te până la piele dacă erai îndeajuns de prost încât s-o foloseşti. Şi toaleta băieţilor avea o astfel de scuipătoare. De-a lungul anilor, instalatorii încercaseră să le repare pe amândouă, dar din moment ce nu reuşiseră să descopere cauza, Bătrânele Credincioase deveniseră o parte legendară din folclorul de la Rosewood Day. Toată lumea ştia că nu e cazul să le folosească.

Numai că… Mona o folosise pe Bătrâna Credincioasă cu doar câteva săptămâni înainte ca ea şi Hanna să devină prietene, pe vremea în care Mona era încă total neştiutoare. Îi trimisese un SMS disperat Hannei, care era la ora de Igienă, şi Hanna fugise până la toaletă să-i strecoare Monei fusta şi bluza de uniformă de rezervă, pe care le ţinea în dulăpiorul ei. Hanna îşi amintea cum strânsese ghem fusta leoarcă a Monei într-o pungă din plastic de la Fresh Fields şi se strecurase afară din cabină, astfel încât Mona să se poată schimba pe furiş: Mona fusese totdeauna ciudată cu privire la schimbatul de faţă cu alte persoane.

Cum era posibil ca Mona să nu-şi *amintească* asta?

Ca la un semnal, Bătrâna Credincioasă erupse. Hanna scoase un ţipăt şi se lipi de peretele cabinei din partea opusa, în timp ce o trâmbă de apă albastră ţâşnea din toaletă prin aer. Câteva picături grele îi atinseră partea din spate a sacoului, şi Hanna se făcu ghem lângă peretele cabinei, începând în cele din urmă să hohotească de plâns. Detesta faptul că Mona nu mai avea nevoie de ea. Şi că Ali fusese asasinată. Şi că tatăl ei încă n-o sunase. De ce se *întâmplau* toate astea? Ce făcuse ea, ca să le merite?

Când Bătrâna Credincioasă se mai linişti, ajungând la un bolborosit, uşa de la intrare se deschise larg.

Hanna scoase câteva mici icnete, încercând să păstreze tăcerea. Persoana care intrase se duse până la chiuvetă, şi Hanna se zgâi pe sub uşă. Văzu o pereche de mocasini demodaţi, negri, bărbăteşti.

— Hei? strigă o voce de băiat. E… E cineva aici?

Hanna îşi duse mâna la gură. Ce să caute un *băiat în* toaleta asta?

Doar dacă… *Nu.* Nu se poate.

— Hanna?

Pantofii se opriseră în faţa cabinei în care se afla ea. Hanna recunoscu şi vocea.

Aruncă o privire prin crăpătura uşii. Era Lucas, băiatul de la Rive Gauche. Îi vedea marginea nasului şi o şuviţă lungă de păr blond-alburiu. La rever avea o insignă mare pe care scria HAI ECHIPA DE FOTBAL DIN ROSEWOOD!

— De unde-ai ştiut că eu sunt?

— Te-am văzut intrând, răspunse el. Ştii că e toaleta băieţilor, da?

Hanna îi răspunse cu un smiorcăit jenat. Scoţându-şi sacoul ud, ieşi din cabină târşâindu-şi picioarele, se duse până la chiuvetă şi apăsă cu putere pe butonul repartizorului de un lichid. Săpunul avea acel fals miros de migdale pe care Hanna îl detesta.

Privirea lui Lucas fugi spre cabina Bătrâna Credincioasă.

— A erupt chestia aia?

— Da.

Şi atunci, Hanna nu mai reuşi să-şi stăpânească emoţiile. Se cocoşă deasupra chiuvetei şi lacrimile începură să-i curgă.

Lucas rămase nemişcat pentru o clipă, după care îi puse o mână pe mijlocul spinării. Hanna simţi că-i tremură puţin.

— Nu e decât Bătrâna Credincioasă. Erupe, cum să zic, la fiecare oră. Ştii asta.

— Nu e vorba de asta, protestă Hanna, înşfăcând un prosop din hârtie aspru şi suflându-şi nasul. Cea mai bună prietenă a mea mă urăşte, îi explică. Şi îi face pe toţi ceilalţi să nu urască.

— Ce? Nu se poate să fie aşa. Nu fi nebună!

— Ba da, asta face!

Vocea piţigăiată a Hannei se reverberă din pereţii placaţi cu gresie ai toaletei.

— Mona stă acum tot timpul cu fetele alea pe care înainte nu puteam să le suferim, şi mă bârfeşte, şi totul din cauză că n-am ajuns la Amicversare şi ăia care scriu pe cer au scris „să *v-o trageţi* cu Mona" în loc de „să *petreceţi* cu Mona" şi ea mi-a revocat invitaţia la petrecerea de ziua ei şi eu ar fi trebuit să-i fiu cea mai bună prietenă!

Spusese totul ca pe o singură propoziţie, fără să respire, în ciuda locului în care se afla şi a persoanei cu care discuta. Când termină, îl fixă cu privirea pe Lucas, dintr-odată iritată de faptul că el era acolo şi auzise totul.

Lucas era atât de înalt, încât practic era nevoit să se cocârjeze ca să nu se lovească cu capul de tavan.

— Aş putea şi eu să încep să răspândesc zvonuri despre ea. Cum ar fi, eventual, că are o boală care o face să-şi mănânce mucii în secret, când n-o vede nimeni!

Hanna simţi cum i se încălzeşte inima. Era ceva scârbos… dar şi nostim… şi drăguţ.

— Nu te deranja.

— Ei bine, oferta rămâne valabilă, declară Lucas, cu o expresie sinceră. În hidoasa lumină verde a toaletei, el era chiar drăguţ. Dar, ia stai! exclamă el deodată. Ştiu un lucru pe care am putea să-l facem ca să te mai înveselim.

Hanna îl privi neîncrezătoare. Ce, Lucas credea că erau prieteni acum, doar pentru că nimerise peste ea la toaletă? Şi totuşi, era curioasă.

— Ce?

— Nu pot să-ţi spun. E strict secret. Vin să te iau mâine dimineaţă.

Hanna îl săgetă cu o privire de avertisment.

— Cum aşa, o *întâlnire?*

Lucas ridică braţele în semn de capitulare.

— Absolut deloc. Doar ca… prieteni.

Hanna înghiţi în sec. Avea nevoie de un prieten în clipa asta. *Rău de tot.*

— Foarte bine, rosti ea încet, simţindu-se prea epuizată ca să mai poată discuta în contradictoriu. Apoi, cu un oftat, ieşi din toaleta Bătrâna Credincioasă a

băieţilor şi porni spre clasa în care avea următoarea oră. Şi, ciudat lucru, se simţea un piculeţ mai bine.

Dar, cum dădea colţul spre aripa limbilor străine, Hanna întinse braţul să-şi îmbrace la loc sacoul şi simţi că are ceva lipit pe spinare. Trase de-acolo o bucată mototolită de hârtie.

Fie-ţi milă de mine, scria pe ea, cu litere de mână ascuţite, roz.

Hanna privi spre elevii care treceau pe lângă ea, însă niciunul nu-i acorda atenţie. De când umbla oare cu biletul lipit pe ea? Cine putea să fi făcut una ca asta? Putea să fie oricine. Fusese într-o îngrămădeală pe durata exerciţiului de alarmă pentru cazuri de incendiu. Toată lumea fusese acolo.

Hanna îşi coborî privirea spre bucata de hârtie, pe care începu s-o răsucească în mâini. Pe cealaltă faţă era un mesaj tipărit la imprimantă. Avu acea familiară senzaţie de gol în stomac.

Hanna: Ţi-aduci aminte când ai văzut-o pe Mona ieşind din clinica de chirurgie plastică Bill Beach? Ca să vezi! Lipo! Dar, şşt! Nu ştii de la mine. – A

20
VIAŢA COPIAZĂ ARTA

Joi după-amiază, în timpul pauzei de prânz, Aria trecu de colţul aripii administrative a şcolii Rosewood Day. Toţi profesorii îşi aveau birourile acolo şi adesea le ofereau elevilor consultaţii sau sfaturi în pauza de prânz.

Aria se opri în faţa uşii închise a biroului lui Ezra. Se schimbase mult de la începutul anului şcolar. Îşi instalase o tablă albă, care gemea de mesaje scrise cu albastru de elevi. *Domnule Fitz: Vreau să vorbim despre referatul Fitzgerald. Trec după ore. – Kelly.* Jos de tot, era un citat din *Hamlet: O, mişel, o, zâmbitor şi blestemat mişel!* Dedesubtul avizierului era, decupată din *New Yorker,* caricatura unui câine pe canapeaua unui psiholog. Iar de clanţă atârna semnul NU DERANJAŢI de la Day's Inn; Ezra îl întorsese pe partea cu DERANJAŢI: DOMNIŞOARĂ, TE ROG SĂ FACI CURAT ÎN CAMERA ACEASTA.

Aria ciocăni, nehotărâtă.

— Intră, auzi spunând de cealaltă parte a uşii. Se aşteptase ca Ezra să fie cu o altă elevă – din frânturile pe care le auzise prin clasă, crezuse că orele lui din timpul pauzei de prânz erau mereu aglomerate – dar iată-l că era singur, cu o cutie de Happy Meal pe birou. Întreaga încăpere mirosea a McNuggets.

— Aria! exclamă Ezra, înălţând o sprânceană. Ce surpriză! Stai jos.

Aria se trânti pe aspra canapea din tweed a lui Ezra: la fel cum era cea din biroul directorului de la Rosewood Day. Făcu un semn spre biroul lui.

— Happy Meal? îl întrebă.

El zâmbi, ruşinat.

— Îmi plac jucăriile.

Îi arătă o maşinuţă dintr-un film pentru copii.

— Vrei un McNugget? o îmbie, întinzându-i cutia. Am sos barbecue.

Ea îi făcu un semn de refuz.

— Nu mănânc carne.

— Aşa e, zise el, muşcând dintr-un cartof pai, fără să-şi dezlipească privirea dintr-a ei. Am uitat.

Aria simţi un vâjâit de ceva: un amestec de intimitate şi stânjeneală. Ezra îşi abătu privirea, probabil resimţindu-l şi el. Ea îi examină din ochi biroul. Era presărat cu teancuri de hârtii, o mini-grădină zen din piatră, şi cam o mie de cărţi.

— Aşa… Ezra se şterse la gură cu un şerveţel, fără să remarce expresia Ariei. Cu ce pot să te ajut?

Aria îşi sprijini cotul de braţul canapelei.

— Ei bine, aş vrea să ştiu dacă pot să obţin o amânare pentru eseul despre *Litera stacojie,* care ar trebui predat mâine.

Ezra îşi lăsă jos paharul cu băutura răcoritoare.

— Chiar? Mă surprinde. Tu n-ai întârziat niciodată cu nimic.

— Ştiu, murmură ea, ruşinată. Însă casa Ackard n-o îmbia câtuşi de puţin la învăţătură. Mai întâi, că era prea liniştită: Aria era obişnuită să înveţe ascultând în acelaşi timp muzică, televizorul şi pe Mike pălăvrăgind în gura mare la telefon în camera învecinată. Al doilea, că-i era greu să se concentreze când simţea pe cineva… supraveghind-o. Dar nu e mare scofală, zise apoi. Tot ce-mi trebuie e weekendul ăsta.

Ezra se scărpină în creştet.

— Păi… încă n-am stabilit vreo regulă cu privire la prelungiri. Dar, fie. Numai de data asta. Data viitoare, o să fiu nevoit să-ţi scad un punct.

Aria îşi îndesă părul pe după urechi.

— N-o să-mi fac un obicei din asta.

— Bun. Şi, care-i problema, nu-ţi place cartea? Sau nici măcar n-ai început-o?

— Am terminat-o azi. Dar nu pot s-o sufăr. Nu pot s-o sufăr pe Hester Prynne.

— De ce?

Aria îşi făcu de lucru cu catarama pantofilor ei Urban Outfitters cu talpa joasă, în nuanţa fildeşului.

— Ea presupune că bărbatul i-a murit pe mare, aşa că intră într-o altă relaţie, bombăni abia perceptibil.

Ezra se aplecă în faţă, rezemându-se în coate, cu o expresie amuzată.

— Dar nici soţul ei nu e un om prea bun. Tocmai asta complică situaţia.

Aria fixă cu privirea cărţile îndesate pe etajerele înghesuite, din lemn, ale lui Ezra. *Război şi pace.*

Curcubeul gravitaţiei. O colecţie cuprinzătoare de poezii de e.e. cummings şi Rilke, şi nu unul, ci două exemplare din *Cu uşile închise.* Iată şi antologia Edgar Allan Poe pe care n-o citise Sean. Toate cărţile arătau îndoite şi uzate de atât citit şi recitit.

— Însă eu n-am putut să trec peste ce-a făcut Hester, zise încet Aria. A *înşelat.*

— Dar noi ar trebui să simţim compasiune faţă de lupta ei, faţă de felul în care societatea a înfierat-o, şi cum face tot posibilul să-şi făurească o nouă identitate, fără să-i permită altcuiva să i-o creeze în locul ei.

— O urăsc, da? explodă Aria. Şi n-o s-o iert niciodată!

Îşi acoperi faţa cu palmele. Câteva lacrimi i se revărsară pe obraji. Când închise ochii, şi-i imagină pe Byron şi pe Meredith în locul amanţilor imorali din carte, şi pe Ella, în rolul răzbunătorului soţ înşelat de Hester. Dar, dacă viaţa ar imita într-adevăr arta, Byron şi Meredith ar trebui să fie cei care să sufere… *nu* Aria. Încercase să sune acasă aseară, dar Ella, imediat cum răspunsese şi auzise vocea Ariei, închisese. Când îi făcuse semn cu mâna lui Mike, aflat de cealaltă parte a sălii de sport, Mike se răsucise repede pe călcâie şi se dusese înapoi în vestiar. Nimeni nu era de partea ei.

— Hopa, îi zise încetişor Ezra, după ce Aria lăsă să-i scape un hohot înăbuşit. Nu-i nimic. Înţeleg că nu ţi-a plăcut cartea. Nu-i nicio problemă.

— Îmi pare rău. Doar că…

Îşi simţea lacrimile frigându-i palmele. Biroul lui Ezra devenise dintr-odată prea tăcut. Nu se auzea decât zbârnâitul hard diskului din computer. Bâzâitul lămpii fluorescente. Strigătele de bucurie de jos, din curtea şcolii: toţi cei din clasele mici erau afară, în pauză.

— E ceva despre care vrei să discutăm? o întrebă Ezra.

Aria îşi şterse ochii cu dosul mânecii de la sacou. Începu să tragă de un nasture slăbit de pe una dintre pernele canapelei.

— Tata s-a încurcat cu o studentă de-a lui, acum trei ani, mărturisi ea. El e profesor la Hollis. Eu am ştiut tot timpul, dar el mi-a cerut să nu-i spun mamei. Ei, şi-acum, el e din nou cu studenta lui… şi mama a aflat. E

furioasă pe mine că ştiu de-atâta timp… şi tata a plecat de-acasă.

— Iisuse, şopti Ezra. Acum s-a întâmplat?

— Acum câteva săptămâni, mda.

— Doamne! Ezra fixă cu privirea o vreme grinzile tavanului. Nu pare prea corect din partea tatălui tău, zise apoi. Nici dintr-a mamei tale.

Aria ridică din umeri. Bărbia reîncepu să-i tremure.

— N-ar fi trebuit să păstrez secretul faţă de mama. Dar ce aş fi putut să fac?

— Nu eşti tu de vină, o linişti Ezra.

Se ridică de pe scaunul lui, ocoli până în faţa biroului, împinse deoparte câteva hârtii şi se aşeză pe o margine a acestuia.

— OK. Să ştii, n-am mai zis nimănui asta, dar când eram în liceu, am văzut-o pe mama sărutându-se cu doctorul ei. Avea cancer pe vremea aia, şi din moment ce tata era plecat într-o călătorie, m-a rugat s-o duc eu la chimioterapie. Odată, în timp ce aşteptam, am avut nevoie să merg la baie, şi când mă întorceam pe coridor, uşa de la sala aia pentru consultaţii era deschisă. Nu ştiu de ce am privit înăuntru, dar când am văzut… erau acolo. Sărutându-se.

Aria simţi că i se taie răsuflarea.

— Şi ce-ai făcut?

— M-am prefăcut că n-am văzut nimic. Mama habar n-avea c-o văzusem. A ieşit după douăzeci de minute, aranjată toată şi decentă, şi în grabă. Chiar am vrut să aduc vorba, dar, în acelaşi timp, n-am fost în stare.

Clătină din cap.

— Doctorul Poole. Niciodată n-am mai putut să-l privesc cu aceiaşi ochi.

— Nu mi-ai zis că părinţii tăi sunt divorţaţi? îl întrebă Aria, amintindu-şi o conversaţie pe care o avuseseră acasă la Ezra. Mama ta s-a dus cu doctorul Poole?

— Noo. Ezra se întinse şi luă un McNugget din cutie. Au divorţat după vreo doi ani. Între timp, doctorul Poole şi cancerul dispăruseră de mult.

— Doamne! fu singurul lucru care-i putu trece Ariei prin cap.

— E naşpa, zise Ezra, făcându-şi de lucru cu una dintre pietrele miniaturalei grădini zen, aşezate pe marginea biroului. Eu idealizam căsnicia părinţilor mei. Nu mi se părea că ar avea probleme. Tot idealul meu cu privire la relaţii s-a destrămat.

— Şi-al meu, replică, mohorâtă, Aria, trecându-şi piciorul peste o stivă de cărţi broşate de pe podea. Părinţii mei păreau cu adevărat fericiţi împreună.

— N-are nimic de-a face cu tine, îi zise Ezra. Asta-i o chestie importantă pe care am învăţat-o. E problema lor. Din nefericire, trebuie să te descurci cu ea, şi părerea mea e că te face să devii mai puternic.

Scoţând un geamăt, Aria se trânti cu capul de spătarul rigid al canapelei.

— Detest când lumea îmi spune chestii de-astea. Că aia şi ailaltă mă vor face o persoană mai bună, chiar dacă lucrurile în sine sunt naşpa.

Ezra chicoti.

— Sincer să fiu, şi eu.

Aria închise ochii, gândindu-se că era un moment dulce-amărui. Aşteptase mult până să găsească pe cineva cu care să discute despre toate astea… cineva care chiar să le înţeleagă, cu adevărat. Îi venea să-l sărute pe Ezra, pentru i a avea o familie la fel de răvăşită ca a ei.

Sau, poate, îşi dorea să-l sărute pe Ezra… pentru că era Ezra.

Privirile li se întâlniră. Aria îşi vedea imaginea reflectată în pupilele lui ca tuşul. Cu o mână, Ezra împinse maşinuţa din Happy Meal, făcând-o să traverseze biroul, să treacă de marginea lui şi să-i aterizeze Ariei în poală. Un zâmbet îi adie pe faţă.

— Ai o iubită în New York? întrebă pe negândite Aria.

Ezra îşi încreţi fruntea.

— O iubită… Clipi de câteva ori. Am *avut,* zise apoi. Dar ne-am despărţit în vara asta.

— A!

— *Asta* de unde-a mai ieşit? se interesă Ezra.

— I-am auzit pe unii colegi vorbind, aşa cred. Şi… şi m-am întrebat cum o arăta.

Un licăr diavolesc jucă în ochii lui Ezra, după care dispăru. El deschise gura, vrând să spună ceva, dar se

răzgândi.

— Ce-i? îl întrebă Aria.

— N-ar trebui.

— Ce?

— Atât, că… îi aruncă o privire piezişă. Că nici nu se compara cu tine, încheie apoi.

Aria fu străbătută de o senzaţie de fierbinţeală. Încet, fără să-şi ia ochii dintr-ai ei, Ezra se lăsă să alunece jos de pe birou, rămânând în picioare. Aria se mută, puţin câte puţin, spre marginea canapelei. Momentul păru să se întindă la nesfârşit. Şi, deodată, Ezra se avântă înainte, o apucă de umeri pe Aria şi-o strânse la piept. Buzele ei se izbiră de ale lui. Îl prinse cu mâinile de obraji, în timp ce degetele lui îi coborau pe spinare. Se desprinseră şi se priviră cu intensitate, după care se avântară din nou. Ezra mirosea delicios, un amestec de Pantene şi mentă şi ceai negru cu lapte şi mirodenii, şi a ceva care nu era decât… Ezra. Aria nu se simţise niciodată aşa după un sărut. Nici cu Sean, nici cu oricine altcineva.

Sean. Imaginea lui îi pluti prin minte. Sean, lăsând-o pe Aria să se rezeme de el, aseară, în timp ce urmăreau versiunea BBC după *The Office.* Sean, sărutând-o înaintea orei de biologie, reconfortând-o, fiindcă astăzi începeau cu disecţiile. Sean, ţinând-o de mână, la cina împreună cu familia lui. Sean era *iubitul* ei.

Îl împinse pe Ezra înapoi şi sări în sus.

— Trebuie să plec, zise.

Se simţea transpirată, de parcă ar fi dereglat cineva termostatul, dându-l cu zece grade mai mult. Îşi adună în grabă lucrurile, cu inima bătându-i cu putere şi obrajii dogorindu-i.

— Mersi pentru amânare, zise repede, strecurându-se neîndemânatică pe uşă. Ajunsă pe coridor, inspiră adânc şi expiră de câteva ori. Ceva mai încolo, zări o siluetă strecurându-se după colţ. Aria se încordă. *Cineva văzuse.*

Observă ceva pe uşa lui Ezra şi făcu ochii mari. Cineva ştersese toate vechile mesaje de pe tablă, înlocuindu-le cu unul nou, scris cu un marker neobişnuit, roz aprins.

Ai grijă, ai grijă! Sunt mereu cu ochii pe tine! – A

După care, cu litere mai mici, jos de tot:

Uite un al doilea indiciu: îi cunoşteaţi toate curtea din spatele casei, centimetru cu centimetru. Însă pentru una dintre voi a fost foarte, foarte uşor.

Aria îşi trase în jos mâneca sacoului şi şterse repede literele. Când ajunse la semnătură, frecă şi mai energic, apăsând şi tot apăsând, până când nu mai rămase nici cea mai mică urmă de *A*.

21
CUM SE ZICE PE LITERE C-E M-A-M-A N-A-I-B-I-I?

Joi seară, Spencer tocmai se instala pe unul dintre scaunele eu pluş roşu din restaurantul Clubului din Rosewood, privind spre fereastra din nişă. Pe terenul de golf, doi tipi mai în vârstă, purtând pulovere decoltate în V şi pantaloni kaki milităreşti, încercau să mai puncteze vreo câteva găuri înainte de apusul soarelui. Afară, pe terasă, lumea profita de una dintre ultimele zile calde ale anului, bând gin tonic şi mâncând crevete de stâncă şi pătrăţele de bruschetta. Domnul şi doamna Hastings îşi agitară paharele cu martini Bombay Sapphire, după care se priviră reciproc.

— Propun un toast, anunţă doamna Hastings, împingându-şi părul blond, tuns scurt, în spatele urechilor, inelul ei cu diamant de trei carate scânteind în lumina soarelui la apus revărsată prin fereastră. Părinţii lui Spencer mereu toastau înainte să bea ceva: chiar şi apă.

Doamna Hastings îşi înălţă paharul.

— Pentru intrarea lui Spencer în finala pentru Orhideea de Aur.

Domnul Hastings ciocni.

— *Şi* pentru apariţia ei pe prima pagină în *Sentinel* de duminică.

Spencer îşi ridică şi ea paharul şi ciocni cu ei, însă făcu efortul cam fără tragere de inimă. Nu-şi dorea să fie acolo, îşi dorea să fie acasă, protejată, adăpostită. Nu se putea abţine să se gândească la ciudata ei şedinţă de azi-dimineaţă cu doctoriţa Evans. Viziunea aceea care-i apăruse – uitata ceartă cu Ali, din seara în care dispăruse – era obsedantă. De ce nu şi-o amintise şi până acum? Să fi fost mai mult de-atât? Dar dacă ea l-o fi *văzut* pe asasinul lui Ali?

— Felicitări, Spencer, zise mama ei, întrerupându-i meditaţia. Sper să câştigi.

— Mersi, bâigui Spencer. Îşi făcu de lucru, împăturindu-şi şervetul verde în forma burdufului de

acordeon, apoi începu să le îndoaie şi pe celelalte de pe masă.

— Te frământă ceva? se interesă mama ei, făcând semn cu bărbia spre şervete.

Spencer încetă imediat cu împăturitul.

— Nu, răspunse în grabă. Numai că, ori de câte ori închidea ochii, se întorcea imediat în amintirea aceea cu Ali. Acum, era atât de limpede! Putea să simtă mirosul caprifoiului care creştea în pădurea ce se întindea paralel cu hambarul, adierea brizei începutului de vară, vedea licuricii împestriţând cerul întunecat. Dar nu se putea să fie adevărat…

Când îşi ridică ochii spre ei, văzu că părinţii o priveau cam neobişnuit. Probabil că-i puseseră vreo întrebare pe care ea n-o auzise câtuşi de puţin. Pentru prima oară în viaţă, îşi dori să fi fost acolo Melissa, ca să monopolizeze conversaţia.

— Eşti agitată din cauza doctorului? o întrebă mama ei, în şoaptă.

Spencer nu-şi putu stăpâni zâmbetul: îi plăcea la nebunie cum îi spunea mama ei doctoriţei Evans: „doctorul”, în loc de „terapeutul”.

— Nu. N-am nimic.

— Crezi că ai…

Tatăl ei dădu impresia că-şi caută cuvintele, jucându-se cu acul de cravată.

— … ai realizat multe, cu doctorul?

Spencer îşi fâţâi furculiţa pe masă. *Depinde ce înţelegi prin realizat,* ar fi vrut să-i replice.

Până să poată răspunde ea, apăru chelnerul. Era acelaşi care-i servea de ani de zile, mărunţelul chel cu voce ca a lui Winnie-the-Pooh.

— Bună seara, domnule şi doamnă Hastings, zise Pooh, strângându-i mâna tatălui lui Spencer. Şi bună seara, Spencer. Arăţi minunat.

— Mersi, mormăi Spencer, deşi era convinsă că nu arăta nicidecum bine. Nu-şi spălase părul după antrenamentul de hochei pe iarbă, iar ultima oară când se privise în oglindă constatase că avea o expresie sălbatică, speriată în ochi. Tresărea întruna, de asemenea, şi privirea îi tot fugea prin restaurant, să vadă dacă n-o urmăreşte cineva.

— Ce mai faceţi, astă-seară? se interesă Pooh. Scuturǎ şervetele abia reîmpăturite de Spencer şi le aşeză în poala fiecăruia. Aţi venit pentru vreo ocazie specială?

— De fapt, da, trâmbiţă doamna Hastings. Spencer a ajuns în finala competiţiei pentru Orhideea de Aur. E un foarte important premiu şcolar.

— *Mamă,* protestă Spencer. Nu putea să suporte când mama ei se apuca să facă publice realizările celor din familie. Mai ales acum, când ea ştia că trişase.

— E minunat! zbieră Pooh. Ce plăcut, să mai avem şi ceva veşti *bune,* măcar câteodată!

Se aplecă mai aproape de clienţii săi.

— Destui dintre oaspeţii noştri au impresia că l-ar fi văzut pe hărţuitorul acela despre care vorbeşte toată lumea. Unii chiar susţin că ar fi văzut pe cineva prin preajma clubului aseară.

— Oare oraşul acesta n-a trecut deja prin destule? Cugetă cu voce tare domnul Hastings.

Doamna Hastings îşi privi îngrijorată soţul.

— Ştii ceva, aş putea să jur că am văzut pe cineva zgâindu-se la mine când m-am dus după Spencer la doctor, luni.

Spencer îşi ridică brusc capul.

— Ai reuşit să-l vezi?

Doamna Hastings ridică din umeri.

— Nu tocmai.

— Unii afirmă că ar fi un bărbat. Alţii, că e o femeie, comentă Pooh.

Cu toţii ţâţâră, necăjiţi.

Pooh le preluă comenzile. Spencer bălmăji că vrea ton *ahi*[17]*:* acelaşi lucru pe care-l tot cerea de când încetase să mai comande meniul pentru copii. În timp ce chelnerul se rostogolea de-acolo, Spencer privi, cu ochii împăienjeniţi, prin salon. Tematica decorului era o barcă şubredă din Nantucket[18], cu scaune împletite din ramuri întunecate de răchită, şi colace de salvare şi figuri din bronz pentru corăbii din belşug. Pe peretele din partea cealaltă încă se afla pictura murală cu oceanul, cu tot cu un hidos calmar uriaş, o balenă ucigaşă şi un triton cu părul blond revărsat pe spate şi un nas strâmb, gen Owen Wilson. În vremea când Spencer, Ali şi celelalte fete veneau aici singure pentru cină – de foarte multe

ori, pe când erau într-a şasea şi a şaptea – se dădeau în vânt să stea lângă triton. Odată, când Mona Vanderwaal şi Chassey Bledsoe veniseră acolo de capul lor, Ali le ceruse amândurora să-l sărute cu limba pe triton. Lacrimi de ruşine şiroiseră pe obrajii celor două fete, în timp ce lingeau buzele pictate ale tritonului.

Ali era foarte rea, se gândi Spencer. Visul îi reveni în minte. *Asta n-o poţi avea,* zisese Ali. De ce se înfuriase Spencer atât de rău? În seara aceea, Spencer avusese impresia că Ali voia să-i spună Melissei despre Ian. Acesta să fi fost motivul? Şi la ce s-o fi referit doctoriţa Evans, spunând că unii oameni îşi şterg din memorie anumite întâmplări? Oare să mai fi făcut Spencer asta şi altă dată?

Deodată, deveni curioasă.

— Mami? întrebă ea. Ştii cumva dacă mi s-a întâmplat vreodată, cum să zic, să uit întâmplător o mulţime de lucruri? Cum ar fi… să trec printr-o amnezie temporară?

Mama ei rămase cu paharul în aer.

— D-de ce întrebi?

Spencer îşi simţi ceafa lipicioasă de transpiraţie. Mama ei avea aceeaşi expresie tulburată, de *nu vreau să am de-a face cu aşa ceva,* pe care-o avusese atunci când fratele ei, Daniel, unchiul lui Spencer, se îmbătase prea rău la una dintre petrecerile lor şi trăncănise, divulgând câteva secrete de familie până atunci extrem de bine protejate. Aşa se-ntâmplase ca Spencer să afle că bunica ei fusese dependentă de morfină, şi că mătuşa ei Penelope dăduse un copil spre adopţie pe când avea şaptesprezece ani.

— Stai puţin, mi s-a *întâmplat?*

Mama ei pipăi marginea zimţată a farfuriei.

— Aveai şapte ani. Ai avut gripă.

Venele de la gât ale mamei ei ieşiseră în relief, ceea ce însemna că-şi ţinea respiraţia. Iar asta însemna că nu-i spunea totul lui Spencer.

— *Mamă!*

Mama ei îşi plimbă degetele pe buza paharului cu martini.

— N-are importanţă.

— Hai, spune-i, Veronica, interveni tatăl ei, cu severitate. Acum poate să suporte adevărul.

Doamna Hastings inspiră adânc.

— Păi, tu, Melissa şi cu mine ne-am dus la Institutul Franklin: amândurora vă plăcea expoziţia aceea cardiologică. Ţi-aduci aminte?

— Sigur că da, răspunse Spencer. Expoziţia cardiologică din Institutul Franklin se întindea pe o suprafaţă de aproape cinci sute de metri pătraţi, venele erau groase cât antebraţul lui Spencer şi pulsau atât de zgomotos, încât, când te aflai în interiorul ventriculelor, era unicul sunet pe care-l mai puteai auzi.

— Ne întorceam spre maşină, continuă mama ei, cu ochii în jos. Pe drum, ne-a oprit un bărbat.

Se opri puţin, luându-şi soţul de mână. Amândoi aveau înfăţişările extrem de grave.

— El… avea o armă în haină. Voia să-i dau portofelul.

Spencer făcu ochii mari.

— Ce?

— Ne-a obligat să ne întindem cu faţa în jos pe trotuar, povesti mai departe doamna Hastings, căreia începuseră să-i tremure buzele. Nu mă deranja că i-am dat portofelul, dar mi-era tare frică pentru voi, fetele. Scânceaţi şi plângeaţi întruna. Tu mă tot întrebai dac-o să murim.

Spencer îşi răsuci în poală vârful şervetului. Nu-şi amintea nimic din toate acestea.

— El mi-a zis să număr până la o sută, şi că de-abia pe urmă avem voie să ne ridicăm, continuă mama ei. Când drumul a fost liber, ne-am dus fuga la maşină şi am plecat spre casă. Am condus cu aproape cincizeci de kilometri peste limita de viteză legală, mi-aduc aminte. A fost o minune că nu m-a oprit nimeni.

Tăcu, sorbind din pahar. Cineva scăpă mai multe farfurii în bucătărie, şi cei mai mulţi dintre clienţi îşi lungiră gâturile în direcţia zgomotului de porţelan spart, însă doamna Hastings păru să nici nu-l fi auzit.

— După ce am ajuns acasă, tu ai avut o febră îngrozitoare, istorisi ea. Te-a lovit ca din senin. Te-am

dus la urgenţă. Ne temeam ca nu cumva să ai meningită: existase un astfel de caz la câteva oraşe distanţă. A trebuit să stăm acasă cât timp am aşteptat rezultatele analizelor, pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să te ducem fuga înapoi la spital. Am fost nevoiţi să renunţăm la concursul de pronunţare corectă al Melissei. Ţi-aminteşti că se pregătise pentru el?

Spencer îşi amintea. Uneori, ea şi Melissa se jucau de-a concursul: Melissa era în rolul concurentei, iar Spencer întruchipa juriul, repartizându-i Melissei, de pe o lungă listă, cuvinte pe care ea să le pronunţe pe litere. Asta era pe vremea când Melissa şi Spencer se agreau reciproc. Dar, din ce-şi amintea Spencer, Melissa renunţase la concurs din cauză că avea un meci de hochei pe iarbă în aceeaşi zi.

— Melissa a mai fost la concurs până la urmă? izbuti ea să întrebe.

— A fost, dar s-a dus cu familia Yolandei. Ţi-aminteşti de prietena ei, Yolanda? Ea şi cu Melissa erau mereu împreună la concursurile de verificare a cunoştinţelor.

Spencer se încruntă.

— Yolanda Hensler?

— Exact.

— Melissa n-a fost niciodată… Spencer se opri. Era pe cale să spună că Melissa nu fusese niciodată prietenă cu Yolanda Hensler. Yolanda era genul de fată dulce ca mierea în prezenţa adulţilor, însă o teroare în particular. Spencer ştia că, odată, Yolanda o silise pe Melissa să treacă prin toate testele de verificare a cunoştinţelor fără vreo pauză, cu toate că Melissa îi spusese de un miliard de ori că trebuie să facă pipi. Până la urmă, făcuse pe ea, şi-i udase Yolandei întreaga cuvertură Lilly Pulitzer.

— În orice caz, o săptămână mai târziu, febra ţi-a cedat, îi zise mama ei. Numai că, atunci când te-ai trezit, ai uitat tot ce se întâmplase. Ţi-ai amintit că ai fost la Institutul Franklin, şi că ai mers prin inimă, dar pe urmă te-am întrebat de bărbatul cel rău din oraş. Iar tu ai zis: „Care bărbat rău?” Nu-ţi aminteai nici de urgenţă, nici că ţi se făcuseră analizele, nici că ai fost bolnavă, nimic. Pur şi simplu… s-a şters tot. Te-am supravegheat şi în restul verii. Ne temeam că ai putea să

te îmbolnăveşti iar. Eu şi Melissa a trebuit să renunţăm la tabăra de caiac pentru mame şi fiice din Colorado, şi la acel mare recital de pian din New York City, dar cred că ea a înţeles.

Spencer îşi simţi inima bătându-i cu o viteză nebunească.

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni nimic despre asta?

Mama ei îşi privi soţul.

— Toată povestea a fost foarte ciudată. M-am gândit că te-ai putea necăji, aflând că nu-ţi mai aminteşti o săptămână întreagă. Erai şi-aşa destul de neliniştită.

Spencer se apucă de muchia mesei. *E posibil să nu-mi amintesc mai mult de o săptămână din viaţă,* îi venea să le spună părinţilor ei. *Dacă n-a fost singura mea amnezie?*

Închise ochii. Unicul sunet pe care-l mai putea auzi era acel *trosc* din amintire. Dacă-şi pierduse memoria înainte ca Ali să dispară? Dacă nici de seara aceea nu-şi mai amintea?

Când sosi Pooh şi începu să le aşeze în faţă farfuriile aburinde, Spencer tremura. Doamna Hastings îşi lungi gâtul spre ea.

— Spencer? Ce s-a întâmplat?

Întoarse capul spre tatăl lui Spencer.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să-i spunem.

— Spencer? zise domnul Hastings, fluturându-şi mâna prin faţa ochilor fiicei sale. Te simţi bine?

Spencer îşi simţea buzele amorţite, ca şi cum i-ar fi fost injectate cu novocainã.

— Mi-e frică, răspunse.

— Frică? repetă tatăl ei, aplecându-se în faţă. De ce?

Spencer clipi. Parcă trecea din nou prin acel vis care se tot repeta, când voia să spună ce avea în minte, dar în loc ca din gură să-i iasă cuvinte, ieşea o cochilie. Sau un vierme. Sau o trâmbă de fum purpuriu, prăfos. Apoi, se hotărî să tacă. Dintr-odată, înţelese care era răspunsul căutat – de ce anume se temea.

De ea însăşi.

22
NICĂIERI NU E CA ÎN ROSEWOOD… DE LA O MIE DE METRI ALTITUDINE

Vineri dimineaţă, Hanna coborî din Volkswagenul Jetta maro al lui Lucas. Erau în parcarea aparţinând Parcului Naţional Ridley Creek, şi soarele abia îşi făcuse apariţia.

— Asta-i marea mea surpriză, care ar trebui să mă facă să mă simt mult mai bine? întrebă ea, privind în jur. Parcul Ridley Creek era plin de grădini unduite şi de trasee pentru drumeţii. Privi cum trece pe lângă ei un grup de fete în pantaloni scurţi pentru jogging şi tricouri cu mâneci lungi. Apoi, un grup de băieţi pe biciclete, purtând multicolori pantaloni scurţi din spandex. Imaginea lor o făcea pe Hanna să se simtă leneşă şi grasă. Iat-o aici, la nici măcar şase dimineaţa, şi oamenii aceştia ardeau calorii la modul cel mai serios. Ei probabil că nici nu înfulecaseră o cutie întreagă de biscuiţi în formă de peştişori aurii, cu aromă de brânză cheddar, aseară.

— Nu pot să-ţi spun, îi răspunse Lucas. Altfel, n-ar mai fi surpriză.

Hanna scoase un geamăt. Aerul mirosea a frunze arse, ceea ce ei i se părea totdeauna ciudat. În timp ce mergea, făcând să-i scrâşnească sub tălpi pietrişul din parcare, i se păru că aude un chicotit înfundat. Se răsuci brusc, cu simţurile ascuţite la maximum.

— Ceva probleme? se interesă Lucas, oprindu-se la câţiva paşi mai încolo.

Hanna îi arătă în direcţia copacilor.

— Vezi pe cineva?

Lucas îşi umbri ochii cu palma.

— Te îngrijorează hărţuitorul ăla?

— Cam aşa ceva.

Neliniştea îi rodea stomacul. Pe drum într-acolo, prin semiîntuneric, Hanna simţise că-i urmăreşte o maşină. Să fi fost A? Hanna nu-şi putea scoate din minte bizarul SMS de ieri, referitor la faptul că Mona s-ar fi dus la Bill Beach pentru o operaţie estetică. Într-un fel, părea plauzibil: Mona nu purta niciodată ceva care să

lase prea multă piele la vedere, chiar dacă era cu mult mai slabă decât Hanna. Dar o operaţie estetică – oricare, în afara măririi sânilor, oricum – era oarecum… jenantă. Însemna că genetica era împotriva ta, şi n-aveai cum să-ţi obţii doar prin intermediul exerciţiilor fizice un corp ideal. Dacă Hanna ar răspândi zvonul acesta despre Mona, popularitatea acesteia ar putea să scadă cu câteva gradaţii. Mona i-ar fi făcut-o oricărei alte fete fără să clipească… dar ea, să-i facă Monei aşa ceva? S-o rănească pe ea era ceva cu totul diferit.

— Eu cred că suntem în siguranţă, zise Lucas, îndreptându-se spre cărarea din pietricele. Se spune că hărţuitorul nu-i spionează pe oameni decât în casele lor.

Hanna îşi frecă ochii, agitată. Măcar o dată, nu trebuia să-şi facă griji că s-ar mânji de rimel. În dimineaţa aceasta, nu se machiase aproape deloc. Şi se îmbrăcase cu pantalonii Juicy din velur şi un hanorac gri cu glugă, pe care le purta deseori când alerga ture după ture de pistă. Totul, ca să demonstreze că *nu* era vreo excentrică ieşire amoroasă cu noaptea-n cap.

Când îi apăruse Lucas la uşă, Hanna fusese cuprinsă de un sentiment de uşurare văzându-i blugii jerpeliţi, tricoul scămoşat şi hanoracul gri cu glugă, la fel ca al ei. Pe urmă, el se trântise pe un morman de frunze din drum, începând să scurme prin el la fel ca miniaturalul doberman al Hannei, Bulinuţă. Era, de fapt, destul de simpatic. Ceea ce însemna cu totul altceva decât că l-ar fi considerat pe Lucas simpatic, evident.

Ajunseră într-un luminiş şi Lucas se întoarse spre ea.

— Eşti gata pentru surpriză?

— Pentru binele tău, sper să fie ceva interesant, zise Hanna, dându-şi ochii peste cap. La ora asta puteam să fiu încă în pat.

Lucas o călăuzi printre copaci. În luminiş, era un balon cu aer cald, cu dungi în toate culorile curcubeului. Zăcea, moale, într-o parte, cu coşul răsturnat. Doi tipi stăteau în jurul balonului, în timp ce pompele suflau aer în el, făcându-i învelişul să se unduiască.

— Ta-daaa! strigă Lucas.

— O-Kaaaay, oftă Hanna, punându-şi palma streaşină la ochi. E vorba să stau să-i urmăresc cum

umflă balonul?

Ştiuse ea că nu era o idee bună. Lucas era prea penibil.

— Nu chiar, replică Lucas, lăsându-se pe călcâie. O să te *urci* în el.

— Ce? ţipă Hanna. *Singură?*

Lucas îi trase un bobârnac în creştet.

— Merg cu tine, na! Am brevet de pilot pentru baloanele cu aer cald, îi explică, pornind spre balon. Acum învăţ să pilotez şi un Cessna. Dar cea mai mare realizare a mea e asta, adăugă, arătându-i un termos din inox. Am făcut milk-shake pentru amândoi, azi-dimineaţă. A fost prima dată când am folosit blenderul… de fapt, prima dată când am folosit un aparat electrocasnic. Nu eşti mândră de mine?

Hanna zâmbi cu superioritate. Sean mereu gătise pentru ea, ceea ce mereu o făcuse să se simtă mai degrabă nepotrivită, decât răsfăţată. Îi plăcea nevinovăţia băieţească a lui Lucas.

— Sunt mândră, zise. Şi poţi să fii sigur c-o să mă sui cu tine în chestia aia periculoasă.

După ce balonul ajunse să fie dolofan şi bine întins, Hanna şi Lucas se urcară în nacelă, şi Lucas expedie un jet lung de flăcări în înveliş. În câteva secunde, începură să se înalţe. Hanna se miră să constate că stomacul nu-i zvâcnea, aşa cum se întâmpla uneori în lifturi, iar când privi în jos, fu uimită să vadă că tipii care ajutaseră la umflarea balonului nu mai erau acum decât două minuscule pete pe iarbă. Zări Volkswagenul Jetta al lui Lucas în parcare… apoi râul în care se pescuia, apoi poteca şerpuită pentru alergări şi, în cele din urmă, Şoseaua 352.

— Uite turnul din Hollis! strigă ea entuziasmată, arătându-l în depărtare.

— Super, este? zâmbi Lucas.

— *Este,* recunoscu Hanna. Era atât de frumos acolo, sus, şi atâta linişte! Nu tu zgomote ale circulaţiei, nu tu păsări enervante, nu tu vuiet de vânt. Şi, cel mai bun lucru dintre toate, acolo sus nu era A. Hanna se simţea cât se poate de liberă. O parte din ea ar fi vrut să zboare într-un balon pentru tot restul vieţii, ca Vrăjitorul din Oz.

Zburară peste cartierul Old Hollis, cu casele lui în stil victorian şi peluzele neîngrijite din faţa lor. Pe urmă, peste King James Mall, cu parcarea lui aproape goală. Hanna zâmbi când trecură pe deasupra şcolii cu internat a quakerilor. Avea, pe peluza din faţă, un obelisc avangardist care fusese poreclit Penisul lui William Penn.

Plutiră pe deasupra fostei case a lui Alison DiLaurentis. De sus, părea atât de netulburată! Alături de ea, era casa lui Spencer, cu moara ei de vânt, grajdurile, hambarul şi piscina căptuşită cu piatră. La câteva case mai încolo era şi a Monei, o frumoasă clădire din cărămidă roşie, mărginită de un pâlc de cireşi, cu un garaj la marginea curţii. Odată, imediat după ce se transformaseră, pictaseră cu vopsea reflectorizantă pe acoperişul lui *HM + MV = CMBMBPDV*[19]. Niciodată nu ştiuseră cum arăta, de fapt, de sus. Întinse instinctiv mâna după BlackBerry, cu gândul să-i trimită Monei vestea.

Apoi, îşi aminti. Ele două nu mai erau prietene. Trase scurt aer în piept.

— Te simţi bine? o întrebă Lucas.

Ea îşi feri privirea. Mda. Perfect.

Sprâncenele lui Lucas alcătuiră un V.

— La şcoală, sunt la cercul de paranormal. Exersăm citirea gândurilor. Pot să ţi le extrag cu ajutorul percepţiei extra-senzoriale.

Închise ochii şi-şi puse mâinile pe tâmple.

— Eşti supărată din cauză că… Mona îşi ţine petrecerea de ziua ei fără tine.

Hanna îşi înăbuşi un pufnet dispreţuitor. De parcă ar fi fost greu să-şi dea seama. Lucas nimerise peste ea în toaletă imediat după ce se întâmplase. Hanna deşurubă capacul termosului.

— Şi cum se face că eşti, ca să zic aşa, în toate cluburile şi cercurile imaginabile de la Rosewood Day?

Aşa, ar fi reprezentat o variantă şi mai stupidă de tocilar a lui Spencer.

Lucas deschise ochii. Erau de un albastru atât de limpede, de deschis… aidoma creionului colorat albăstrui din cutia de 64-Crayola.

— Îmi place să fiu ocupat tot timpul. Dacă nu fac nimic, încep să mă gândesc.

— La ce?

Lui Lucas îi zvâcni mărul lui Adam. Înghiţi în sec.

— Fratele meu mai mare a încercat să se sinucidă acum un an.

Hanna făcu ochii mari.

— Are tulburări bipolare. Nu şi-a mai luat medicamentele şi… ceva a început să-i funcţioneze aiurea în cap. A luat un pumn întreg de aspirine, şi l-am găsit leşinat în living. Acum, e la spital, la secţia de psihiatrie. Îl ţin pe tratament şi… el nu mai e de fapt acelaşi de dinainte, aşa că…

— A fost şi el la Rosewood Day? întrebă Hanna.

— Mda, dar e cu şase ani mai mare ca noi. Probabil că nu ţi l-ai aminti.

— Doamne! Îmi pare foarte rău, şopti Hanna. E naşpa.

Lucas ridică din umeri.

— Foarte mulţi probabil că n-ar face altceva decât să se închidă în cameră şi să se facă praf, însă în cazul meu are un efect mai bun faptul că mă menţin ocupat.

Hanna îşi încrucişă braţele pe piept.

— Metoda mea de a rămâne în toate minţile e să înghit o tonă de snacks pe bază de caşcaval, după care să dau tot afară.

Îşi astupă gura cu palma. Nu-i venea să creadă că spusese una ca asta.

Lucas înălţă o sprânceană.

— Snacks pe bază de caşcaval, hm? Adică, de-astea, Cheez-Its? Doritos?

— Mhî, mormăi Hanna, fixând cu privirea fundul din lemn al nacelei balonului.

Degetele lui Lucas începură să se agite. Avea mâini puternice şi bine proporţionate şi părea capabil să facă masaje chiar grozave pe spate. Dintr-odată, Hanna se simţi tentată să le atingă.

— Verişoara mea a avut… şi ea… problema asta, zise cu delicateţe Lucas. A scăpat de ea.

— Cum?

— Şi-a găsit fericirea. S-a mutat în altă parte.

Privirea Hannei se mută dincolo de marginea nacelei. Zburau acum peste Cheswold, cel mai bogat cartier din Rosewood. Hanna îşi dorise mereu să locuiască într-o casă din Cheswold, iar de-aici, de sus,

proprietăţile arătau chiar şi mai uluitor decât văzute de la nivelul străzii. În acelaşi timp, însă, arătau şi rigide şi formaliste şi nu tocmai reale: mai degrabă, semănau a *idee* de casă, decât a clădire în care să-ţi doreşti să locuieşti.

— Şi eu am fost fericită, mărturisi Hanna, suspinând. N-am mai făcut… chestia cu caşcavalul… de ani de zile. Numai că, în ultima vreme, viaţa mea a fost îngrozitoare. *Sunt* necăjită în legătură cu Mona. Dar mai e şi altceva. Mai e, de fapt, totul. Încă de când am primit cel dintâi mesaj, parc-aş fi căzut din lac în puţ!

— Derulează filmul înapoi, ceru Lucas, lăsându-se pe spate. Mesaj?

Hanna ezită. Nu intenţionase să aducă vorba despre A.

— Uite, doar că tot primesc mesaje. Cineva mă sâcâie cu toate chestiile astea personale.

Îl privi pe furiş, sperând că nu se va arăta interesat: majoritatea băieţilor n-ar fi fost. Spre nenorocul ei, arăta preocupat.

— Cam urât, aprecie Lucas, încreţindu-şi fruntea. Cine ţi le trimite?

— Nu ştiu. La început, am crezut c-ar fi Alison DiLaurentis, zise, oprindu-se pentru o clipă şi îndepărtându-şi părul căzut peste ochi. Ştiu că e o idioţenie, dar primele mesaje vorbeau despre chestia asta, pe care numai ea o cunoştea.

Lucas se strâmbă, dezgustat.

— Cadavrul lui Alison a fost găsit, când, acum o lună? Şi cineva se dă drept ea? E… e ceva… monstruos.

Hanna îşi agită braţele.

— Nu, am început să primesc mesajele înainte să se descopere trupul lui Ali, aşa că nimeni nu ştia încă despre moartea ei…

Simţea că începe s-o doară capul.

— E derutant şi… nu-ţi bate tu capul cu asta. Uită că aş fi zis ceva.

Lucas o privi stânjenit.

— Poate c-ar trebui să anunţi poliţia.

Hanna se smiorcăi încet.

— Oricine ar fi, nu încalcă vreo lege.

— Totuşi, nu ştii cu cine ai de-a face, zise Lucas.

— Probabil c-o fi vreun copil tâmpit.

Lucas şovăi câteva clipe.

— Nu obişnuiesc poliţiştii să spună că, dacă te hărţuieşte cineva, cum ar fi, dându-ţi telefoane în chip de farsă, cel mai probabil e vorba despre cineva cunoscut? Am văzut asta odată, într-o emisiune de investigaţii.

Un fior rece o străbătu. Hanna se gândi la mesajul lui A: *Una dintre vechile tale prietene îţi ascunde ceva. Ceva foarte important.* Gândul îi zbură din nou spre Spencer. Odată, nu la mult timp după ce dispăruse Ali, tatăl lui Spencer le dusese pe toate patru la Wildwater Kingdom, un parc acvatic amplasat nu foarte departe de casă. În timp ce urca împreună cu Spencer pe Toboganul Diavolului, Hanna o întrebase dacă ea şi Ali erau cumva supărate una pe cealaltă din vreun motiv.

Faţa lui Spencer căpătase exact nuanţa de merlot a costumului ei bikini cu şnur, Tommy Hilfiger.

— De ce mă-ntrebi asta? replicase ea.

Hanna îşi încreţise fruntea, strângându-şi mai bine la piept pluta umflată.

— Eram doar curioasă.

Spencer se apropiase cu un pas. Aerul păru să rămână extrem de nemişcat, şi toate plescăiturile şi ţipetele dădură impresia că s-ar fi evaporat deodată.

— Nu eu m-am supărat pe Ali, zisese ea. Ea s-a supărat pe mine. Şi habar n-am de ce, OK?

Apoi, se întorsese cu 180 de grade şi pornise să coboare scara din lemn, practic ciocnindu-se de alţi copii în drum.

Hanna îşi încovrigă degetele de la picioare. Nu se mai gândise la întâmplarea asta de ceva vreme.

Lucas îşi drese glasul.

— Şi despre ce erau mesajele? Despre faza cu caşcavalul?

Hanna privi luminatoarele din vârful Catedralei Rosewood, cea în care se desfăşurase slujba de comemorare a lui Ali. Ce *mă-sa,* se gândi. Doar îi spusese lui Lucas despre A, de ce nu şi despre tot restul? Era ca exerciţiul acela de încredere pe care-l făcuse în tabăra cu corturile dintr-a şasea: o fată colegă de cort, pe nume Viviana Rogers, stătuse în spatele ei, şi Hanna trebuise să-i cadă în braţe, având încredere în ea c-o va prinde şi n-o va lăsa să cadă grămadă pe iarbă.

— Mda, cu caşcavalul, răspunse ea, încet. Şi… în fine, poate c-ai auzit şi câte ceva din celelalte. Multe bârfe circulă acum despre mine. Ca, de exemplu, cu tata. A plecat de-acasă acum vreo doi ani, şi acum locuieşte cu frumoasa lui fiică vitregă. Care poartă mărimea *doi.*

— Şi tu ce mărime porţi? o întrebă Lucas, dezorientat.

Ea inspiră adânc, neluându-i în seamă întrebarea.

— Şi am mai fost prinsă şi furând: nişte bijuterii de la Tiffany, şi maşina tatălui lui Sean Ackard.

Îşi ridică privirea, surprinsă să constate că Lucas nu sărise din balon de dezgust.

— Într-a şaptea, eram grasă, urâtă şi proastă. Chiar dacă eram prietenă cu Alison, tot mă simţeam… ca un nimic. Eu şi Mona am trudit din greu să ne schimbăm, şi am crezut că am devenit amândouă… *Alison.* A mers pentru o vreme, dar s-a terminat.

Auzindu-şi problemele enunţate cu voce tare, i se părea că arată ca o fraieră. Dar, în acelaşi timp, îi dădea o senzaţie asemănătoare cu cea de când fusese cu Mona într-un spa, la ţară, şi i se făcuse o clismă. Procedeul era scârbos, dar pe urmă, se simţise atât de liberă!

— Mă bucur că nu eşti ca Alison, zise încetişor Lucas.

Hanna îşi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea o iubea pe Alison.

— Eu nu, replică Lucas, evitând privirea uluită a Hannei. Ştiu că e îngrozitor s-o spun, şi mă simt oribil din cauza a ceea ce i s-a întâmplat ei. Totuşi, cu mine n-a fost prea drăguţă.

Lucas mai trimise un jet de flăcări în balon.

— Într-a şaptea, Ali a lansat un zvon cum c-aş fi hermafrodit.

Hanna îşi ridică brusc privirea.

— Nu Ali a lansat zvonul ăsta.

— Ba da. De fapt, eu l-am lansat pentru ea. La un meci de fotbal, m-a întrebat dacă sunt hermafrodit. Eu i-am răspuns că n-am habar ce înseamnă să fii hermafrodit. Ea a râs şi le-a spus tuturor. Mai târziu, când i-am acordat şi eu atenţie, era prea târziu: zvonul ajunsese peste tot.

Hanna îl privi neîncrezătoare.

— Ali n-ar fi făcut una ca asta.

Şi totuşi… Ali *ar* fi făcut una ca asta, Ali fusese cea care le pusese pe toate s-o strige pe Jenna Cavanaugh Albă-ca-Zăpada. Tot ea răspândise zvonul că Toby ar avea branhii. Toată lumea lua orice spunea Ali ca literă de evanghelie.

Hanna aruncă o privire dincolo de marginea nacelei. Zvonul cum că Lucas ar fi hermafrodit se stârnise după ce ele aflaseră că avea de gând să-i trimită Hannei o cutie în formă de inimă de Ziua Bomboanelor[20]. Ali chiar se dusese cu Hanna să cumpere o pereche nouă de Sevens cu sclipici la buzunare. Zisese că-i plac la nebunie, dar probabil că minţea şi în privinţa asta.

— Şi tu n-ar trebui să mai spui că eşti urâtă, Hanna, zise Lucas. Eşti foarte, *foarte* drăguţă.

Hanna îşi îndesă bărbia în gulerul bluzei, simţindu-se neaşteptat de intimidată.

— Eşti, să ştii. Nu pot să-mi iau ochii de pe tine, insistă Lucas, după care se strâmbă. Hait, probabil că am trecut *mult* dincolo de chestia cu prietenia, hm?

— Nu-i nimic, răspunse Hanna. Căldura îi învăluia toată fiinţa. Se simţea atât de bine să audă că e drăguţă! Când îi spusese cineva asta ultima dată? Lucas era cât se poate de diferit, pentru un băiat, faţă de perfectul Sean. Lucas era înalt şi slab, şi câtuşi de puţin un tip *cool,* cu serviciul lui de la Rive Gauche, şi clubul de paranormal şi autocolantul de pe spatele automobilului, pe care scria SCISSOR SISTERS, ceea ce ar fi putut să reprezinte o formaţie, un salon de cosmetică, sau o sectă[21]. Dar mai era şi altceva pe-acolo: nu trebuia decât să sapi mai adânc ca să ajungi la acel lucru, exact cum făcuseră odată Hanna şi tatăl ei, când bântuiseră pe plajele din New Jersey cu detectorul lor de metale. Căutaseră ore în şir şi găsiseră nu unul, ci doi cercei cu diamante, ascunşi în nisip.

— Aşa, ascultă, îi zise Lucas. Nici eu nu sunt invitat la petrecerea Monei. N-ai vrea să ne întâlnim sâmbătă şi să ne organizăm o anti-petrecere? Am o piscină cu margine negativă[22]. Apa e încălzită. Sau, ştii ceva, dacă nu te atrage, am putea… Nu ştiu. Să jucăm poker.

— Poker? repetă Hanna, aruncându-i o privire piezişă. *Nu* pe dezbrăcate.

— Drept cine mă iei? protestă Lucas, ducându-şi o mână la piept. Eu vorbesc despre Texas Hold ’Em. Totuşi, ar fi cazul să ai grijă. Sunt tare.

— Foarte bine. Sigur. Vin să jucăm poker, acceptă Hanna, lăsându-se pe spate în nacela balonului şi dându-şi seama că de-abia aştepta. Îi zâmbi, sfioasă, lui Lucas. Totuşi, îi zise, nu schimba subiectul. Acum, că m-am făcut de tot rahatul, e cazul să ieşi şi tu pe interval cu ceva chestii jenante. De ce altceva mai fugi, avântându-te în toate activităţile tale?

Lucas se sprijini şi el de marginea nacelei.

— Păi, să vedem. Ar fi chestia aia, că sunt hermafrodit.

Pe chip avea o expresie de totală seriozitate. Hanna făcu ochii mari, prinsă pe picior greşit. Dar Lucas zâmbi, apoi râse de-a binelea, aşa că râse şi ea.

23
TUFELE DE TRANDAFIRI MAI AU ŞI OCHI

Vineri, în pauza de prânz, Emily stătea în sera de la Rosewood Day, locul în care plante bogate în frunze şi vreo câteva specii de fluturi prosperau în condiţii de umiditate. Chiar dacă era foarte cald şi mirosea a pământ, mulţi preferau să-şi ia prânzul acolo. Poate că voiau să fugă de ploaia mocănească de-afară… sau poate că-şi doreau, pur şi simplu, să fie aproape de noua fată la modă din Rosewood Day, Emily Fields.

— Şi, te duci la petrecerea Monei? o întrebă Mike, fratele Ariei, privind-o cu speranţă în ochi. El şi cu alţi câţiva băieţi din echipa de lacrosse se trântiseră pe o bancă situată în faţa ei şi se agăţau de fiecare cuvinţel.

— Nu ştiu, răspunse Emily, terminându-şi de ronţăit porţia de chipsuri. Se cam îndoia că mama ei avea s-o lase să meargă la Mona, şi nici nu era sigură că şi-ar dori.

— După, ar trebui să vii pe la mine, să mai stăm în bazinul meu cu apă termală, îi propuse Noel Kahn, mâzgălindu-şi numărul de telefon pe o foaie de dictando. O rupse apoi din caiet şi i-o întinse. Acolo o să înceapă *adevărata* petrecere, zise el.

— Ia-ţi şi iubita cu tine, îi sugeră Mike, cu un licăr flămând în privire. Şi nu vă jenaţi să vă faceţi de cap în prezenţa noastră. N-avem prejudecăţi.

— Aş putea chiar să pun la loc cabina foto, pentru voi, se oferi Noel, făcându-i cu ochiul lui Emily. Orice aveţi poftă.

Emily îşi dădu ochii peste cap. După ce băieţii plecară, ţopăind, se aplecă ţinându-se de coapse şi răsuflă, sfârşită. Mare păcat că nu era profitoare de felul ei: probabil c-ar fi putut să scoată o grămadă de bani de pe urma băieţilor ăstora din Rosewood, obsedaţi de sex şi de fete care se iubesc între ele.

Deodată, simţi o mână micuţă cuprinzându-i încheietura.

— Acum ieşi cu băieţii depravaţi? îi şopti Maya în ureche. L-am văzut pe unul cum îţi dădea pe furiş

numărul de telefon.

Emily îşi ridică privirea. Inima îi zvâcni. Parcă trecuseră săptămâni de când n-o mai văzuse pe Maya, şi nu se putea împiedica să nu se gândească întruna la ea. Imaginea chipului Mayei îi plutea prin minte ori de câte ori închidea ochii. Se gândi la felul în care-i simţise buzele, în timpul reprizelor de sărutat, pe stânca de lângă pârâu.

Dar astfel de reprize nu aveau să se mai întâmple vreodată.

Emily îşi retrase mâna.

— Maya. Nu se poate.

Maya îşi răsfrânse buza de jos. Privi în jur. Copiii stăteau pe marginea fântânilor, sau pe băncile din lemn de lângă răzoarele cu flori, sau alături de adăpostul fluturilor, discutând calm şi mâncând din pachetele lor pentru prânz.

— Doar nu ne urmăreşte cineva, zise.

Emily se cutremură. Ea *simţea* că o urmăreşte cineva. Pe toată durata prânzului, avusese o senzaţie cât se poate de stranie, cum că ar fi cineva imediat în spatele ei, urmărindu-i fiecare mişcare. Plantele din seră erau atât de înalte şi de dense, încât le ofereau lesne adăpost celor dornici să se ascundă în spatele lor.

Maya îşi desprinse briceagul Swiss Army roz de pe rucsac şi reteză un trandafir din bogatele tufe aflate în spatele lor.

— Poftim, zise, întinzându-i floarea lui Emily.

— Maya! exclamă Emily, lăsând-o să-i cadă în poală. N-ai voie să culegi flori de-aici.

— Nu-mi pasă, insistă Maya. Vreau să fie a ta.

— Maya, oftă Emily, plesnindu-şi cu putere coapsele. Trebuie să pleci.

Maya se încruntă la ea.

— Tu iei în serios chestia aia, cu Vârfurile Copacilor? Văzând că Emily încuviinţează, Maya scoase un geamăt. Credeam că eşti mai puternică. Şi mi se pare înfricoşător.

Emily îşi mototoli punga în care avusese mâncarea. Ce, nu trecuse deja prin toate astea?

— Dacă nu mă ţin de Vârfurile Copacilor, trebuie să plec în Iowa. Şi n-aş putea să suport… mătuşa şi unchiul meu sunt nebuni!

Închise ochii şi se gândi la mătuşa, la unchiul şi la cei trei verişori ai ei din Iowa. Nu-i mai văzuse de mai mulţi ani, şi singurele imagini pe care reuşea să le invoce în minte erau cinci feţe dezaprobatoare şi încruntate.

— Ultima dată când am fost în vizită la ei, mătuşa Helene mi-a spus că ar trebui să mănânc Cheerios *şi numai* Cheerios la micul dejun, fiindcă reprimă tentaţiile sexuale. Cei doi băieţi, verii mei, aleargă în fiecare dimineaţă kilometri peste kilometri prin lanurile de porumb, ca să-şi consume energia sexuală. Iar vară-mea Abby – e de vârsta mea – îşi dorea să fie călugăriţă. Probabil că şi *este* acum. Umbla cu un caiet după ea, pe care-l numise Micul Registru al Răului după Abby… şi scria în el tot ce considera ea că ar fi un păcat. Despre mine a consemnat *treizeci* de lucruri păcătoase. Ei chiar şi să mergi *desculţă* i se părea ceva rău!

Maya chicoti.

— Aşa o fi, dacă ai picioarele împiedicate rău!

— Nu e de râs, strigă Emily. Şi nu e vorba ca eu să fiu puternică, sau să cred că Vârfurile Copacilor ar fi alegerea corectă, sau să mă mint pe mine însămi. Nu *pot* să trăiesc cu ei acolo.

Îşi muşcă buza, simţind acel val de căldură care o inunda când era pe cale să plângă. În ultimele două zile, dacă vreunul dintre părinţi se întâmpla să treacă pe lângă ea, prin hol sau în bucătărie, nici măcar nu privea în direcţia ei. La masă, nimeni nu-i spunea o vorbă. Se simţea ciudat când se aşeza lângă ei pe canapea, să urmărească emisiunile de la televizor. Iar Carolyn, sora lui Emily, părea să nu aibă idee despre cum ar trebui să se poarte cu ea. Încă de la competiţia de înot, Carolyn se ţinuse la distanţă de dormitorul pe care-l împărţeau amândouă. De obicei, surorile îşi făceau temele împreună, fiecare la biroul ei, şuşotind una cu cealaltă despre problemele de la matematică, despre eseurile la istorie, sau despre bârfele auzite întâmplător la şcoală. Aseară, Carolyn urcase în cameră după ce Emily se vârâse deja în pat. Se schimbase pe întuneric şi se suise în propriul pat fără să spună un cuvânt.

— Ai mei n-or să mă mai iubească, dacă sunt gay, îi explică Emily, privind-o pe Maya în ochii ei căprui

rotunzi, închipuie-ţi cum ar fi dacă ai tăi s-ar trezi într-o dimineaţă şi ar hotărî că trebuie să te urască.

— Eu nu vreau altceva decât să fiu cu tine, murmură Maya, răsucind trandafirul între degete.

— Păi, şi eu, răspunse Emily. Dar e imposibil.

— Hai să ieşim împreună în secret, propuse Maya. Uite, eu mă duc mâine la petrecerea Monei Vanderwaal. Să ne întâlnim acolo. O ştergem şi găsim un loc în care să fim singure.

Emily îşi ronţăi degetul mare. Şi-ar fi dorit să poată… însă cuvintele rostite de Becka o obsedau: *Viaţa şi-aşa e destul de grea. De ce să ne-o facem noi şi mai grea?* Ieri, pe timpul pauzei mari, Emily intrase pe Google şi tastase: *Sunt grele vieţile lesbienelor?* Chiar în timp ce scria cuvântul – *lesbienelor* – apăsând cu un deget de la mâna dreaptă tasta L, iar apoi cu unul de la stânga *E, S* şi *B,* i se părea ciudat gândul că era vorba şi despre ea. Nu-i plăcea cuvântul ca atare: o ducea cu gândul la o budincă din orez, ceea ce-i displăcea. Toate linkurile din listă duceau spre site-uri porno, blocate. Încă o dată, Emily alătură în fereastra de căutare cuvintele *lesbiene* şi *grea.*

Se simţi fixată de ochii cuiva. Îşi roti privirea printre vrejurile învolburate şi printre tufe, şi le zări pe Carolyn şi alte câteva fete din lotul de natație, stând lângă tufele de bougainvillea. Sora ei privea încruntată drept spre ele, cu o expresie dezgustată pe faţă.

Emily sări de pe bancă.

— Maya, du-te. Ne vede Carolyn.

Se îndepărtă cu câţiva paşi, prefăcându-se fascinată de un ghiveci cu gălbenele, însă Maya nu se clinti.

— Mai repede! şuieră Emily printre dinţi. Pleacă de-aici!

Simţi privirea Mayei sfredelind-o.

— Mă duc mâine la petrecerea Monei, îi mai zise Maya o dată. O să fii acolo, sau nu?

Emily scutură din cap, nevrând să-i întâlnească privirea.

— Îmi pare rău. Eu trebuie să mă schimb.

Maya îşi smuci cu violenţă geanta ei mare din pânză, în dungi verzi şi albe.

— N-ai cum să schimbi ceea ce eşti. Şi ţi-am spus asta de o mie de ori.

— Dar dacă pot? replică Emily. Şi poate că şi vreau.

Maya lăsă să cadă pe bancă trandafirul pe care i-l dăruise lui Emily şi se îndepărtă, tropăind furioasă. Emily o privi şerpuind printre ghivece, apoi, prin ferestrele aburite, îndreptându-se spre ieşire, şi-i veni să plângă. Viaţa ei era o harababură îngrozitoare. Vechea ei viaţă simplă – cea de dinaintea începerii acestui an şcolar – părea să-i fi aparţinut unei cu totul alte fete.

Deodată, simţi degetele cuiva umblându-i pe ceafă. Un fior rece îi străbătu şira spinării, în timp ce se răsucea grăbită. Nu era decât un lujer dintr-o altă tufă de trandafiri, cu ţepii graşi şi ascuţiţi, cu florile înfoiate. Apoi, Emily observă ceva pe una dintre ferestrele aflate la câţiva paşi mai încolo. Rămase cu gura căscată. Era ceva scris în aburul condensat. *Te văd.* Doi ochi mari, larg deschişi, umbriţi de gene dese, erau desenaţi alături de cuvinte. Şi semnătura: *A.*

Emily se repezi să şteargă scrisul cu mâneca. Oare o fi fost acolo tot timpul? Şi de ce nu văzuse pe nimeni? Apoi, altceva îi veni în minte. Din cauza umidităţii din seră, aburii se condensau numai pe pereţii interiori, aşa că, oricine ar fi scris cuvintele acelea, trebuia să fie… înăuntru.

Emily se întoarse, căutând cu privirea orice semn denunţător, însă singurele persoane care priveau în direcţia ei fuseseră Maya, Carolyn şi băieţii din echipa de lacrosse. Toţi ceilalţi mişunau spre uşa serei, aşteptând sfârşitul pauzei, şi Emily nu se putu împiedica să se întrebe dacă A era printre ei.

24
ŞI, ÎNTR-O ALTĂ GRĂDINĂ, DE CEALALTĂ PARTE A ORAŞULUI…

Vineri după-amiază, Spencer stătea aplecată deasupra răzoarelor de flori ale mamei sale, smulgând buruienile groase, încăpăţânate. De obicei, doamna Hastings se ocupa personal cu grădinăritul, însă Spencer se oferise, într-o tentativă de fi drăguţă… şi de a-şi răscumpăra o vină, cu toate că nu ştia sigur care.

Baloanele multicolore cumpărate de mama ei acum câteva zile, în onoarea Orhideei de Aur, erau încă legate de grilajul din patio. *Felicitări, Spencer!* Scria pe toate. Lângă cuvintele acestea erau desenate panglici albastre şi trofee. Spencer le privi materialul lucios, tip Mylar; imaginea ei deformată îi întoarse privirea. Era ca şi cum ar fi fost într-o cameră a oglinzilor: faţa îi părea lunguiaţă, nu rotundă, ochii erau mici, în loc să fie mari, iar nasul mic şi rotund părea gros şi enorm. Poate că fata din balon, nu Spencer, fusese cea care trişase, ajungând finalistă în competiţia pentru Orhideea de Aur. Şi poate că tot fata din balon fusese cea care se certase cu Ali în seara dispariţiei acesteia.

Aspersoarele intrară în funcţiune la vecini, în curtea fostei case a familiei DiLaurentis. Spencer privi spre fereastra fostei camere a lui Ali. Era ultima din spatele casei, exact vizavi de fereastra camerei lui Spencer. Ea şi Ali se consideraseră nespus de norocoase pentru faptul că aveau camerele faţă-n faţă. Aveau semnalele lor, pentru orele de după cele permise pentru convorbiri telefonice: o aprindere scurtă a lanternei însemna: *N-am somn, dar tu?* Două clipiri aveau semnificaţia de *Noapte bună.* Trei semnale voiau să spună: *Trebuie să ne strecurăm afară şi să vorbim între patru ochi.*

Amintirea din cabinetul doctoriţei Evans îi înotă din nou prin minte. Spencer încercă s-o vâre la fund, însă ea se ridică iar la suprafaţă. *Te interesează mult prea mult,* afirmase Ali. Şi acel *trosc* îndepărtat… De unde să se fi auzit?

— Spencer! se auzi o şoaptă. Se răsuci iute, cu inima bătându-i nebuneşte. Acum, era întoarsă spre pădurea cu care se învecina spatele casei. Ian Thomas era acolo, între doi corni.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea, vorbind printre dinţi, cu ochii spre marginea curţii. Hambarul Melissei era la doar câteva sute de metri de-acolo.

— Stau să-mi văd fata preferată, răspunse Ian, mângâindu-i trupul cu privirea.

— Umblă un hărţuitor pe-aici, îi atrase atenţia cu asprime Spencer, străduindu-se să-şi stăpânească senzaţia fierbinte de excitaţie din stomac, apărută ori de câte ori o privea Ian. Ar trebui să ai mai multă grijă, adăugă.

Ian pufni dispreţuitor.

— Cine-ţi spune că nu sunt şi eu în detaşamentul de pază al cartierului? Poate că tocmai eu te *apăr* de hărţuitor, zise, lipindu-şi palma de trunchiul unuia dintre copaci.

— Şi, eşti? se interesă Spencer.

Ian clătină din cap.

— Noo! De fapt, am scurtat-o pe-aici când am plecat de-acasă. Am zis să trec pe la Melissa.

Făcu o pauză, înfundându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— Apropo, cum ţi se pare faptul că sunt din nou cu Melissa?

Spencer ridică din umeri.

— Nu mă priveşte pe mine.

— Nu? insistă Ian, susţinându-i privirea, fără ca măcar să clipească. Spencer întoarse capul, simţindu-şi obrajii înfierbântaţi. Ian nu făcea aluzie la sărutul lor. Nu *putea* să facă uşa ceva.

Îşi reaminti momentul acela. Gura lui Ian se abătuse asupra buzelor ei cu atâta brutalitate, încât li se ciocniseră dinţii. După, îşi simţise buzele umflate şi o duruseră. Când îi dăduse lui Ali palpitanta veste, prietena ei chicotise.

— Ce, tu crezi că Ian te-ar alege pe tine? o tachinase ea. Îndoi-m-aş.

Îl examină acum din ochi pe Ian: era calm, nepăsător, fără să-şi dea seama că el reprezenta cauza dihoniei. Într-un fel, îşi dorea să nu-l fi sărutat niciodată.

Era de parcă s-ar fi declanşat un efect de domino: condusese spre cearta din hambar, care o făcuse pe Ali să plece, iar asta dusese la… la ce?

— Şi, e cum mi-a zis Melissa, că ai ajuns la terapie, hm? o întrebă Ian. Destul de aiurea.

Spencer încremeni. I se părea bizar ca Melissa să discute cu Ian despre şedinţele de terapie de la psiholog. Astfel de şedinţe ar fi trebuit să rămână confidenţiale.

— Nu e chiar atât de aiurea.

— Zău? Melissa mi-a zis că te-a auzit urlând.

Spencer clipi, nedumerită.

— Urlând? întrebă ea. Ian încuviinţă. Ş-şi ce spuneam?

— Nu mi-a zis c-ai fi spus ceva. Doar că urlai.

Spencer simţi că începe s-o mănânce pielea. Sistemul de aspersoare din curtea fostei case DiLaurentis i se părea că sună ca un miliard de ghilotine miniaturale, retezând capete cât firele de iarbă.

— Trebuie să plec, îi zise, şi porni, gheboşată, spre casă. Cred că am nevoie să beau puţină apă.

— Mai stai o clipă, o opri Ian, făcând un pas spre ea. Ai *văzut* ce e în pădurea voastră?

Spencer rămase ţeapănă pe loc. Ian avea pe faţă o expresie atât de ciudată, încât se întrebă dacă nu cumva era ceva legat de Ali. Vreun os de-al ei. Un indiciu. Ceva care să facă lumină în memoria lui Spencer.

Şi atunci, Ian îşi întinse mâna, desfăcându-şi pumnul. În el ţinea şase mure dolofane, cărnoase.

— Aveţi cei mai formidabili rugi de mure pe-acolo, zise el. Vrei să guşti?

Murele îi pătaseră palma lui Ian cu un roşu-închis, sângeriu. Spencer îi zări linia dragostei şi a vieţii, şi toate acele crestături ciudate din apropierea degetelor.

Scutură din cap.

— N-aş putea să mănânc nimic din pădurea aia, zise.

La urma urmei, acolo fusese asasinată Ali.

25
LIVRARE SPECIALĂ PENTRU HANNA MARIN

Vineri seară, un vânzător din magazinul T-Mobile, plin de coşuri şi cu părul geluit în exces, examina ecranul telefonului BlackBerry al Hannei.

— Mie mi se pare că n-ar avea nimic, zise el. Iar bateria e în stare de funcţionare.

— Ei bine, atunci înseamnă că n-ai verificat suficient de atent, replică Hanna, ţâfnoasă, sprijinindu-se de tejgheaua din sticlă a magazinului. Dar cu reţeaua cum e? A căzut T-Mobile?

— Nu, răspunse băiatul, arătându-i liniuţele de pe ecranul telefonului. Vezi? Cinci linii. Mi se pare foarte bine.

Hanna expiră zgomotos pe nas. *Ceva* era în neregulă cu BlackBerry-ul ei. Toată noaptea, nu-i sunase nici măcar *o dată.* Chiar dacă Mona ar fi lăsat-o baltă, Hanna refuza să creadă că toţi ceilalţi i-ar fi putut urma exemplul atât de repede. Şi se gândea că A ar fi putut să-i mai trimită vreun mesaj, prin care să-i furnizeze mai multe informaţii despre Mona şi posibila ei operaţie de liposucţie, sau să-i explice la ce se referea când afirmase că una dintre prietenele ei avea un secret important, care încă rămânea de dezvăluit.

— De fapt, ce vrei, doar să cumperi un BlackBerry nou? o întrebă vânzătorul.

— Da, răspunse tăios Hanna, găsindu-şi un ton care semăna surprinzător de mult cu al mamei ei. Dar, de data asta, unul care să şi funcţioneze, te rog.

Vânzătorul părea plictisit.

— Totuşi, n-o să am cum să-ţi transfer informaţiile de pe acesta. Nu ne ocupăm cu aşa ceva aici.

— Nu-i nimic, se răsti Hanna. Am totul printat acasă.

Vânzătorul luă un telefon nou de pe raftul din spatele lui, îl scoase din căptuşeala de Styrofoam şi începu să apese câteva butoane. Hanna se rezemă de tejghea şi privi lumea revărsându-se prin culoarele ticsite din King James Mall, străduindu-se să nu se

gândească la ce făceau de obicei, ea şi Mona, în serile de vineri. În primul rând, îşi cumpărau câte o ţinută completă pentru o seară fericită de vineri, ca răsplată pentru că trecuseră cu bine de o nouă săptămână; pe urmă, dădeau pe la un local cu sushi, pentru un platou cu somon; în fine – şi aici era partea favorită a Hannei –, se duceau acasă şi stăteau la bârfa pe patul dublu al Hannei, râzând şi distrându-se pe seama rubricii Gafa zilei din *CosmoGirl!*. Hanna era nevoită să recunoască faptul că-i venea greu să discute cu Mona despre anumite subiecte: ocolise orice referire sentimentală la Sean, din cauză că Mona era de părere că el ar fi gay, şi nu puteau niciodată să discute pe tema dispariţiei lui Ali, fiindcă Hanna nu voia să scoată la suprafaţă amintiri neplăcute despre vechile ei prietene. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât se întreba ce subiecte de discuţie putea să aibă cu Mona. Băieţi? Îmbrăcăminte? Pantofi? Persoanele pe care le detestau?

— Numai un minut, îi zise vânzătorul, încruntându-se şi privindu-şi ecranul monitorului. Nu ştiu din ce cauză, reţeaua nu răspunde.

Ha! exclamă Hanna, în sinea ei. Chiar *era* ceva în neregulă cu reţeaua.

Cineva râse în timp ce intra în magazinul T-Mobile, făcând-o să-şi ridice privirea. Nu mai avu timp să se ascundă, când o observă pe Mona venind împreună cu Eric Kahn.

Părul blond-deschis al Monei ieşea în evidenţă pe fundalul rochiei ei mulate gri-cărbune, cu guler rulat, al colanţilor negri şi cizmelor înalte, tot negre. Hanna ar fi vrut să se ascundă, dar nu ştia unde: tejgheaua cu casa de marcat de la T-Mobile era ca o insulă în mijlocul magazinului. Tâmpenia aia de prăvălie nu avea nici măcar raioane după care să te strecori, sau etajere sub care să te piteşti: doar patru pereţi tapetaţi cu telefoane şi dispozitive mobile.

Până să poată face o mişcare, Eric o văzu. În ochi îi apăru o scânteie de recunoaştere, şi-i făcu Hannei un semn de salut cu capul. Hanna îşi simţi membrele paralizate. Acum ştia cum se simte o căprioară care se pomeneşte cu un tractor cu remorcă îndreptându-se spre ea.

Mona îi urmări privirea lui Eric.

— A, exclamă ea scurt, când dădu cu ochii de Hanna.

Eric, care probabil simţise conflictul dintre fete, ridică din umeri şi se îndepărtă spre partea din spate a magazinului. Hanna făcu câţiva paşi spre Mona.

— Bună.

Mona fixă cu privirea un perete plin cu căşti şi adaptoare pentru maşină.

— Salut, răspunse.

Urmă o tăcere prelungită. Mona îşi scărpină nasul într-o parte. Îşi vopsise unghiile cu ediţia limitată a ojei negre La Vernis de la Chanel: Hanna îşi amintea că şterpeliseră două sticluţe din Sephora. Amintirea aproape că-i aduse lacrimi în ochi. Fără Mona, Hanna se simţea ca o rochie nemaipomenită, fără accesoriile asortate, ca un cocteil vodka-orange în care era numai suc de portocale, fără strop de vodcă, sau ca un iPod fără cască. Se simţea, pur şi simplu, *nepotrivită.* Îşi aminti de perioada de după a opta, când maică-sa o târâse după ea într-o delegaţie de la serviciu. Telefonul mobil al Hannei nu avea semnal acolo, iar când se întorsese, găsise douăzeci de mesaje vocale de la Mona. „Mă simţeam ciudat să nu vorbesc cu tine în fiecare zi, aşa că m-am hotărât să-ţi povestesc totul prin mesaje”, zisese Mona.

Hanna expiră profund, întretăiat. Prin T-Mobile plutea un miros copleşitor de loţiune pentru curăţat covoarele şi de transpiraţie; spera să nu fi fost vorba despre a ei.

— Am văzut alaltăieri inscripţia pe care am pictat-o pe acoperişul garajului tău, îi zise, pe nerăsuflate. Ştii, aia cu *HM + MV = CMBMBPDL*? se poate vedea de sus. Limpede ca lumina zilei.

Mona păru descumpănită. Expresia feţei i se mai îndulci.

— Se vede?

— Mhî.

Hanna fixă cu privirea unul dintre afişele publicitare pentru T-Mobile, lipit de cealaltă parte a încăperii. Era o fotografie stupidă, cu două fete chicotind din cine ştie ce motiv, cu telefoanele mobile în poală. Una era şatenă, iar cealaltă, blondă: la fel ca Hanna şi Mona.

— Toată treaba e încurcată rău, zise ea încet. Nici nu ştiu cum a început. Îmi pare rău că am ratat Amicversarea, Mon. N-am vrut să stau cu fostele mele prietene. N-am de gând să mă apropii de ele, sau mai ştiu eu ce.

Mona îşi lăsă bărbia în piept.

— Nu?

Hanna de-abia o auzi printre zgomotele trenuleţului care-i plimba pe copii prin mall, întâmplarea făcând ca tocmai atunci acesta să huruie prin dreptul intrării în reprezentanţa T-Mobile. În el nu era decât un băiat dolofan, cu înfăţişarea nefericită.

— Nicidecum, răspunse Hanna, după ce trecu trenuleţul. Doar că… ni s-au întâmplat tot felul de chestii bizare. Nu pot să-ţi explic totul chiar acum, dar dac-o să ai răbdare cu mine, o să pot să-ţi povestesc cât de curând, zise, oftând. Şi tu ştii că n-am făcut intenţionat chestia aia cu scrisul pe cer. Nu ţi-aş fi făcut eu una ca asta.

Hanna scăpă un mic sughiţ piţigăiat. Mereu o apuca sughiţul când era pe punctul de a plânge în hohote, şi Mona o ştia. Buzele Monei zvâcniră şi, pentru o clipă, inima Hannei tresăltă. Poate că totul avea să fie bine, până la urmă.

Dar deodată, se întâmplă ceva, de parcă programul de fată şic din creierul Monei s-ar fi repornit în acea clipă. Chipul îi redeveni brusc sclipitor şi încrezător. Îşi îndreptă spinarea şi-i adresă un zâmbet glacial. Hanna îşi dădea seama precis ce anume făcea Mona: ea şi cu Hanna căzuseră de acord ca niciodată, *niciodată,* să nu plângă în public. Aveau chiar şi o regulă în această privinţă: dacă vreuna dintre ele avea măcar impresia că-i vine să plângă, trebuia să strângă tare din fese şi să-şi amintească sieşi că e frumoasă, şi să zâmbească. Nu mai departe de acum câteva zile, Hanna ar fi procedat şi ea la fel, însă acum nu mai vedea rostul.

— Îmi lipseşti, Mona, mărturisi ea. Vreau ca totul să redevină aşa cum a fost.

— Poate, răspunse Mona, pe un ton afectat. Vom vedea.

Hanna încercă un zâmbet forţat. *Poate?* Ce mai însemna şi acest *poate?*

Când intră pe aleea din faţa casei, Hanna remarcă maşina de patrulare a lui Wilden parcată alături de Lexusul mamei ei. Înăuntru, îşi găsi mama înghesuită pe canapea cu Darren Wilden, urmărind ştirile la televizor. Pe măsuţa din faţa lor se aflau o sticlă cu vin şi două pahare. După cum arătau tricoul şi blugii lui Wilden, Hanna ghici că superpoliţistul nu era de serviciu astă-seară.

La ştiri se difuza din nou filmarea aceea furată, cu ele cinci. Hanna se rezemă de cadrul uşii dintre living şi bucătărie şi privi cum se arunca Spencer pe Ian, iubitul surorii ei, în timp ce Ali stătea pe o margine a canapelei, cu o faţă plictisită. După ce se sfârşi filmuleţul, pe ecran îşi făcu apariţia Jessica DiLaurentis, mama lui Alison.

— Mi-e foarte greu să văd filmul acesta, zise doamna DiLaurentis. Ne-a făcut să trecem din nou prin toată suferinţa de atunci. Dar vrem să le mulţumim tuturor celor din Rosewood: toţi aţi fost minunaţi. Perioada pe care am petrecut-o în oraş, unde am revenit pe durata investigaţiilor, ne-a determinat, pe mine şi pe soţul meu, să ne dăm seama cât de mult ne-aţi lipsit.

Pentru o clipă, camera se plimbă peste siluetele persoanelor din spatele doamnei DiLaurentis. Printre ele se afla şi ofiţerul Wilden, spilcuit tot în uniforma lui de poliţist.

— Uite-te şi pe tine! strigă mama Hannei, strângându-l de umăr. Arăţi *grozav* pe ecran.

Hannei îi veni să vomite. Mama ei nu fusese nici pe departe atât de entuziasmată anul trecut, când Hanna fusese aleasă Regina Fulgilor de Nea şi fusese purtată pe o plută la parada din cadrul Carnavalului din Philadelphia.

Wilden întoarse capul, simţindu-i prezenţa Hannei în prag.

— A! Bună, Hanna.

Se depărtă puţin de domnişoara Marin, ca şi cum Hanna i-ar fi prins făcând ceva necuviincios.

Hanna mormăi un salut, după care le întoarse spatele şi deschise un dulăpior din bucătărie, scoţând de-acolo o cutie de biscuiţi Ritz Bits cu unt din arahide.

— Han, a sosit un pachet pentru tine, o strigă mama ei, dând mai încet volumul televizorului.

— Un pachet? repetă Hanna, cu gura plină de biscuiţi.

— Mhî. Era pe prag când am ajuns noi acasă. Ţi l-am dus în cameră.

Hanna urcă în camera ei, luându-şi şi cutia de Ritz Bits. Într-adevăr, era o cutie mare, rezemată de biroul ei, imediat lângă pătuţul Gucci al miniaturalului ei pinscher, Bulinuţă. Căţelul se ridică din pătuţ, întinzându-se şi fâlfâindu-şi minusculul ciot de coadă. Hannei îi tremurau degetele în timp de tăia, cu forfecuţa pentru unghii, banda adezivă a ambalajului. Când rupse cartonul, câteva foi de hârtie de mătase se revărsară în cameră. După care… o rochie mulată Zac Posen, de culoarea şampaniei, zăcea pe fundul cutiei.

I se tăie respiraţia. Rochia de Curte pentru petrecerea Monei. Finisată şi călcată şi gata de purtat. Scotoci pe fundul cutiei după vreun bilet cu explicaţii, însă nu găsi niciunul. Dar nu mai avea importanţă. Asta nu putea să aibă decât o singură semnificaţie: fusese iertată.

Colţurile gurii i se ridicară lent într-un zâmbet. Sări pe pat şi începu să ţopăie, făcând să scârţâie arcurile. Bulinuţă alergă roată în jurul ei, chelălăind nebuneşte.

— *Essste,* ţipă Hanna, uşurată. Ştia ea că Mona o să-şi vină în fire. Doar nu era nebună să-şi păstreze supărarea faţă de Hanna prea mult timp.

Se aşeză pe pat şi-şi luă noul ei BlackBerry. Era prea din scurt: probabil că nu mai avea timp să-şi reprogrameze şedinţele la coafor şi la machiaj pe care le contramandase atunci când crezuse că nu avea să mai meargă la petrecere. Şi atunci, îşi mai aminti ceva: Lucas. *Nici eu nu sunt invitat la petrecerea Monei,* îi zisese el.

Hanna stătu pe gânduri, bătând darabana cu degetele pe ecranul BlackBerry-ului. Era clar că nu putea să-l ia şi pe el la petrecerea Monei. Oricum, nu ca *partener.* De fapt, ca nimic. Sigur, Lucas era drăguţ, dar categoric nu şi demn de o astfel de petrecere.

Îşi îndreptă spinarea şi căută prin agenda ei Coach, legată în piele roşie, adresa de e-mail a lui Lucas. Îi va scrie un e-mail scurt şi tăios, astfel încât să-l facă să-şi dea seama unde putea să ajungă relaţia lui cu ea:

nicăieri. Avea să fie zdrobit, dar, nu zău, Hanna chiar nu putea să le facă pe plac tuturor, nu?

26
SPENCER INTRĂ LA APĂ… LA PROPRIU ŞI LA FIGURAT

Vineri seară, Spencer stătea în bazinul cu apă termală al familiei. Era una dintre preocupările ei preferate, mai ales seara, când toate stelele sclipeau pe cerul întunecat. Astă-seară, singurele sunete care se mai auzeau în jurul ei erau bolboroselile jeturilor de apă termală şi plescăitul şi ronţăitul lui Beatrice, unul dintre căţeii lor labradoodle, care rodea un os din piele netăbăcită.

Apoi, deodată, auzi o creangă trosnind. Pe urmă, o alta. După care… respiraţia cuiva. Se întoarse şi-şi văzu sora, într-un costum bikini ecosez Burberry, cobora treptele, intrând şi ea în bazin.

O vreme, niciuna dintre ele nu vorbi. Spencer se ascunsese sub un mănunchi de bule, iar Melissa privea spre masa cu umbrelă de lângă bazin. Deodată, îşi întoarse capul spre sora ei mai mică şi o studie.

— Află că sunt un pic supărată pe doctoriţa Evans.

— De ce?

Melissa lovi apa cu mâinile.

— Uneori, spune despre mine toate chestiile-alea, ca şi cum m-ar cunoaşte de ani de zile. Aşa-ţi face şi ţie?

Spencer ridică din umeri. Nu tocmai Melissa o prevenise că doctoriţa Evans avea să procedeze aşa?

Melissa îşi apăsă fruntea cu podul palmei.

— Mi-a zis că-mi aleg ca parteneri bărbaţi nedemni de încredere. Că, în realitate, umblu după tipi de care ştiu că n-o să mă leg niciodată, nici n-o să transform relaţia cu ei într-una pe termen lung, din cauză că mi-e frică să mă apropii de cineva.

Întinse mâna şi-şi luă sticla ei mare de Evian, pe care o lăsase lângă bazin, şi bău din ea. Deasupra capului ei, Spencer văzu contururile unei păsări mari – sau, poate, ale unui liliac – fâlfâind din aripi prin faţa lunii.

— La început, m-am enervat, dar acum… Nu mai ştiu, oftă Melissa. Poate o avea dreptate. Am început să mă gândesc la toate relaţiile mele. Unii dintre tipii cu

care am umblat păreau, *într-adevăr,* nedemni de încredere, chiar de la început.

Privirea ei o sfredeli pe Spencer, care se înroşi.

— Wren e un exemplu evident, continuă Melissa, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Spencer. Sora mai mică îşi întoarse privirea spre instalaţia care imita o cascadă, montată de cealaltă parte a bazinului. Dar m-a făcut să-mi pun întrebări şi în legătură cu Ian. Cred că el m-a înşelat când eram în liceu.

Spencer se încordă.

— Chiar?

— Mhî, confirmă Melissa, examinându-şi manichiura perfectă şi oja într-o nuanţă de piersiciu pal. Privirea îi era întunecată. Sunt aproape *sigură,* zise ea. Şi cred că şi ştiu cine a fost.

Spencer îşi roase o pieliţă de la degetul mare. Dacă Melissa i-o fi auzit cumva, pe ea şi pe Ian, mai devreme, pe teren? Ian făcuse aluzie la sărutul lor. Sau, mai rău: dacă Ali îi spusese *într-adevăr* Melissei, acum câţiva ani, ce făcuse Spencer?

Nu cu mult timp înainte să dispară Ali, tatăl lui Spencer le dusese pe toate cinci să joace paintball. Melissa venise şi ea.

— O să-i spun Melissei ce-ai făcut, îi şoptise Ali lui Spencer, în timp ce-şi îmbrăcau salopetele în vestiar.

— N-o să faci asta, replicase Spencer printre dinţi.

— A, nu? zisese Ali, în batjocură. Stai să vezi!

Spencer pornise după Ali şi celelalte fete spre câmpul de joc. Se ghemuiseră toate în spatele unei căpiţe mari de fân, aşteptând începerea jocului. Deodată, Ali se aplecase înainte şi-o bătuse pe umăr pe Melissa.

— Hei, Melissa, am ceva să-ţi spun.

Spencer o înghiontise.

— Termină.

Se auzise fluierul de începere. Toate se repeziseră înainte şi începură să tragă în echipa adversă. Toate, dar de fapt cu excepţia lui Ali şi Spencer. Spencer o apucase pe Ali de braţ şi o trăsese în spatele unei căpiţe din apropiere. Era atât de furioasă, încât muşchii îi tremurau.

— De ce faci asta? o întrebase.

Ali rânjise cu superioritate, rezemându-se de căpiţă.

— *De ce faci asta? o* imitase, într-un falset piţigăiat. Pentru că e ceva incorect. Melissa are dreptul să afle.

Furia se acumulase în Spencer ca norii pe cer înaintea unei puternice furtuni. Ce, prietenele nu trebuiau să-şi păstreze reciproc secretele? Ele păstraseră secretul lui Ali legat de Jenna; în definitiv, *Ali* fusese cea care aprinsese fitilul şi declanşase explozia, *Ali* fusese cea care o orbise pe Jenna – şi juraseră toate să nu spună. Ce, Ali nu-şi mai aducea aminte?

Spencer nu avusese de gând să apese pe trăgaciul armei de paintball: fusese doar o întâmplare. Vopseaua albastră îi împroşcă peste tot combinezonul lui Ali, care scoase un ţipăt de uimire. Apoi, îi aruncase o privise feroce lui Spencer, în timp ce se îndepărta furioasă. Dacă se dusese atunci la Melissa şi-i spusese, iar Melissa aşteptase în tot acest timp momentul prielnic în care să-i arunce bomba lui Spencer? Poate că aşa o fi fost.

— Ai vreo idee cine putea să fie? o îmboldi Melissa, smulgând-o pe Spencer din amintiri.

Spencer se cufundă şi mai mult printre bulele bazinului cu apă termală, chiar dacă o usturau ochii de la clor. Un sărut nu prea putea fi echivalat cu a înşela pe cineva, şi, oricum, se întâmplase demult.

— Nţ. Habar n-am.

Melissa oftă.

— Poate că doctoriţa Evans vorbeşte aiurea. În definitiv, ce ştie ea?

Spencer îşi examină, prudentă, sora mai mare. Se gândi la ce-i spusese doctoriţa Evans despre Melissa: că sora ei avea nevoie de confirmări. Că era geloasă pe Spencer. Era o posibilitate foarte bizară de luat în calcul. Şi oare problemele Melissei puteau să aibă ceva de-a face cu momentul acela, când fuseseră tâlhărite, Spencer se îmbolnăvise, iar Melissa se văzuse nevoită să meargă la concurs cu Yolanda? Oare câte lucruri mai pierduse sora ei în vara aceea, din cauză că părinţii lor erau prea ocupaţi să se învârtă în preajma lui Spencer? De câte ori o fi fost ea dată deoparte?

Îmi plăcea când eram prietene, rosti o voce în mintea lui Spencer. *Îmi plăcea să te testez, alegându-ţi cuvintele. Urăsc situaţia de-acum. Şi o urăsc de multă vreme.*

— Oare mai are cu adevărat importanţă dacă Ian te-a înşelat în liceu? o întrebă ea, încet. Adică, e mult de-atunci, nu?

Melissa fixă cu privirea cerul întunecat, dar senin. Toate stelele răsăriseră.

— Sigur că are importanţă. A fost ceva *imoral.* Şi, dacă vreodată o să aflu că este adevărat, Ian o să regrete pentru tot restul vieţii lui.

Spencer tresări. N-o auzise niciodată pe Melissa vorbind pe un ton atât de răzbunător.

— Şi fetei ce-ai de gând să-i faci?

Melissa se întoarse cu mare încetineală şi-i adresă lui Spencer un zâmbet veninos. Exact în aceeaşi clipă, luminile programate se aprinseră în curtea din spatele casei. Ochii Melissei dogoreau.

— De unde ştii că nu i-am făcut deja ceva?

27
VECHILE NĂRAVURI DISPAR GREU

Sâmbătă după-amiază târziu, Aria stătea trântită în spatele unui arţar din curtea familiei McCready, aflată peste drum de casa ei. Le urmări cu privirea pe cele trei cercetaşe cu prăjiturele de vânzare, ducându-se spre intrarea casei. *Ella nu-i acasă, dar să-i puneţi deoparte vreo două cutii de Thin Mints,* ar fi vrut ea să le spună fetelor. *Sunt preferatele ei.*

Fetele rămaseră să aştepte. Până la urmă, văzând că nu le răspunde nimeni, porniră spre următoarea casă.

Aria ştia că era o ciudăţenie să vină până aici cu bicicleta de acasă de la Sean, pândindu-şi propria casă ca şi cum acolo ar fi stat o celebritate de prima mână, iar ea ar fi fost un paparazzo; totuşi, îi era foarte dor de ai ei. Familia Ackard nu semăna cu bizarii Montgomery. Domnul şi doamna Ackard se înrolaseră în Comitetul de Pază Comunitar împotriva Hărţuitorului din Rosewood. Alcătuiseră o reţea de informare nonstop, iar peste câteva zile, avea să le vină rândul domnului şi doamnei Ackard să facă rondurile de noapte. Şi, ori ce câte ori o privea vreunul dintre ei, Aria se simţea de parcă ei ar fi putut să-şi dea seama ce făcuseră ea şi Ezra în biroul lui. Era ca şi cum şi ea ar fi avut acum, pe pieptul bluzei, un A mare, stacojiu.

Aria avea nevoie să-şi limpezească mintea şi să şi-o elibereze de Ezra. Doar că nu se putea abţine să se gândească la el. Tot drumul acesta pe bicicletă nu însemnase decât amintire după amintire despre Ezra. Trecuse pe lângă un bărbat durduliu care mânca McNuggets şi i se înmuiaseră picioarele din cauza mirosului. Văzuse o fată purtând ochelari cu lentile negre din plastic, exact ca ai lui Ezra, şi simţise fiori reci. Până şi un motan cocoţat pe zidul unei grădini îi amintise de Ezra, fără vreun motiv întemeiat. Dar ce era în mintea ei? Cum putea un lucru să fie atât de rău… şi totuşi, atât de bun, în acelaşi timp?

Se afla lângă o clădire din piatră, care avea propria ei roată hidraulică, atunci când un microbuz de la ştirile de pe Channel 7 trecu vâjâind în sens contrar. Dispăru

apoi dincolo de deal, vântul se strecură printre copaci, iar cerul se întunecă brusc. Dintr-odată, Aria se simţi ca şi cum o sută de păianjeni ar fi mişunat pe pielea ei. Cineva o pândea.

A?

Când telefonul ei Treo scoase un sunet slab ca de sirenă, fu cât pe ce să cadă de pe bicicletă. Apăsă puternic pe frână, trase pe trotuar şi-şi vârî mâna în buzunar după el. Era Sean.

— Unde eşti? o întrebă el.

— Ăăă… am ieşit să dau o tură cu bicicleta, răspunse ea, rozându-şi tivul de la gluga ponositului ei hanorac roşu.

— Ei bine, să te întorci cât mai repede acasă, zise Sean. Altfel, întârziem la Mona.

Aria oftă. Uitase complet de petrecerea Monei Vanderwaal.

El îi întoarse oftatul.

— Nu vrei să mergi?

Aria apăsă la maximum frânele bicicletei, fixând cu privirea frumoasa clădire în stil gotic-renascentist din faţa ei. Proprietarii se hotărâseră s-o vopsească într-o purpură regală. Părinţii Ariei erau singurii din tot cartierul care nu semnaseră petiţia adresată proprietarilor-artişti, cerându-le să-şi vopsească locuinţa într-o culoare mai conservatoare; Totuşi, petiţia nu avusese temei legal.

— Nu sunt tocmai prietenă cu Mona, bâigui Aria. Sau cu oricine altcineva mai merge la petrecerea aia.

— Ce tot vorbeşti? se miră Sean. Sunt prietenii mei, aşa că sunt şi ai tăi. Şi-o să ne distrăm grozav. Şi, cum să-ţi zic, în afara ieşirii noastre cu bicicletele, am impresia că nu prea te-am văzut, de fapt, de când te-ai mutat la mine. Ceea ce e ciudat dacă stai să te gândeşti.

Deodată, telefonul Ariei scoase piuitul care anunţa un apel în aşteptare. Şi-l îndepărtă de ureche şi privi ecranul. *Ezra.* Îşi duse repede mâna la gură.

— Sean, te superi dacă mă aştepţi o secundă?

Se strădui să-şi ascundă veselia din glas.

— Pentru ce? întrebă Sean.

— Pentru că… stai puţin!

Aria apăsă pe o tastă. Îşi drese glasul şi-şi netezi părul, ca şi cum Ezra ar fi privit-o pe un ecran video.

— Alo? zise, încercând ca vocea să-i sune calmă, dar seducătoare.

— Aria?

Îi veni să leşine, auzind vocea somnoroasă, răguşită, a lui Ezra.

— Ezra, exclamă Aria, simulând surprinderea. Bună!

Trecură câteva clipe de tăcere. Aria îşi făcu pedalele să se învârtească, apăsându-le cu piciorul, şi privi o veveriţă care traversa în goană peluza din faţa casei purpurii.

— Nu pot să-mi mai iau gândul de la tine, recunoscu în cele din urmă Ezra. Poţi să vii să ne întâlnim?

Aria închise strâns ochii. Ştia că n-ar trebui să se ducă. Dar atât de mult îşi dorea! Înghiţi în sec.

— Stai un pic, îi zise.

Comută legătura înapoi la Sean.

— Ă, Sean?

— Cine era? întrebă el.

— Era… mama, bâigui Aria.

— Zău? Păi, asta-i grozav, nu?

Aria îşi muşcă zdravăn interiorul obrazului. Se concentra intens asupra dovlecilor sofisticat sculptaţi de pe treptele casei purpurii.

— Trebuie să mă duc să rezolv ceva, rosti pe nerăsuflate. Te sun eu mai târziu.

— Stai, strigă Sean. Cum rămâne cu Mona?

Însă degetul Ariei deja apăsa pe butonul care o punea în legătură cu Ezra.

— Gata, îi zise, cu răsuflarea tăiată, simţindu-se de parcă tocmai ar fi concurat într-un concurs de triatlon masculin[23]. Vin imediat.

Când îi deschise uşa apartamentului său, aflat într-o veche clădire victoriană din Old Hollis, Ezra ţinea în mâna dreaptă o sticlă de Glenlivet.

— Vrei o gură de scotch? o întrebă.

— Sigur, răspunse Aria. Merse până în mijlocul livingului lui Ezra şi oftă, fericită. Se gândise mult la apartamentul acesta, de când fusese ultima oară acolo. Miliardele de cărţi de pe etajere, lumânarea albastră revărsându-şi ceara topită pe poliţa căminului în cocoloaşe semănând cu Ştrumfii, şi uriaşa şi inutila cadă

de baie din centrul încăperii… toate acestea o făceau pe Aria să se simtă atât de comod.

Se trântiră pe elasticul fotoliul dublu de culoarea muştarului.

— Mersi pentru c-ai venit, îi zise Ezra, cu delicateţe. Avea pe el un tricou bleu-pal, cu o mică ruptură la umăr. Ariei îi venea să-şi vâre degetul prin gaură.

— N-ai pentru ce, răspunse ea, scoţându-şi tenişii Vans în carouri. Să toastăm?

Ezra stătu pe gânduri o clipă, cu o şuviţă de păr negru căzută peste ochi.

— Pentru provenienţa din familii destrămate, se hotărî el, ciocnindu-şi paharul de al ei.

— Noroc, zise Aria, dând paharul peste cap. Avea gust de detergent pentru pahare şi miros de gaz lampant, dar nu-i păsa. Înghiţi repede scotch-ul, simţindu-l cum o arde pe esofag, în jos.

— Încă unul? o întrebă Ezra, luând şi sticla de Glenlivet când se aşeză la loc.

— Sigur, răspunse Aria. Ezra se ridică să mai aducă vreo câteva cuburi de gheaţă, şi ea aruncă o privire spre micuţul televizor dintr-un colţ, lăsat în funcţiune fără sonor. Acum se difuza o reclamă pentru iPod-uri. Era nostim să vezi pe cineva dansând cu atâta entuziasm, fără pic de sunet.

Ezra se întoarse şi-i mai turnă Ariei în pahar. Cu fiecare sorbitură, duritatea ei aparentă se topea tot mai mult. Discutară o vreme despre părinţii lui Ezra: mama lui locuia acum în New York City, iar tatăl, în Wayne, un oraş aflat nu prea departe. Aria începu să vorbească iar despre familia ei.

— Ştii care ar fi amintirea mea preferată cu părinţii mei? îl întrebă, sperând că nu trenează cuvintele. Scotch-ul amar îşi făcea efectul asupra capacităţii sale motorii. Aniversarea a treisprezece ani, la Ikea.

Ezra înălţă o sprânceană.

— Glumeşti. Ikea e… e un coşmar.

— Sună bizar, aşa-i? Dar ai mei cunoşteau pe cineva care era chiar sus în ierarhia de-atunci de la Ikea, aşa că am închiriat spaţiul după program. A fost atât de distractiv…Byron şi Ella s-au dus acolo mai devreme şi au pus la cale toată vânătoarea asta turbată prin

dormitoarele şi bucătăriile şi birourile din Ikea. Au fost tare zăpăciţi cu astea. Ne-am pus toţi nume de mobilier suedez pentru petrecere: Byron era Ektorp, cred, iar Ella era Klippan. Păreau atât de… împreună.

Lacrimile apărură în ochii Ariei. Ziua ei de naştere era în aprilie. Pe Byron îl prinsese cu Meredith în mai, după care Ali dispăruse în iunie. După toate aparenţele, petrecerea însemnase ultima seară perfectă, lipsită de complicaţii, din viaţa ei. Toată lumea fusese foarte fericită, chiar şi Ali… sau, mai ales Ali. La un moment dat, într-o veritabilă peşteră de draperii pentru duş din Ikea, Ali o apucase de mâini pe Aria şi-i şoptise:

— Sunt atât de fericită, Aria! Sunt atât de fericită!

— Pentru ce? o întrebase Aria.

Ali zâmbise şi-şi ridicase sprâncenele.

— Îţi spun eu curând. E o surpriză.

Dar nu mai avusese vreodată ocazia.

Aria urmări cu degetul contururile gurii paharului cu scotch. La televizor tocmai începeau ştirile. Se vorbea despre Ali… din nou. *Investigarea crimei,* scria pe banda din partea de jos a ecranului. În colţul din stânga sus era fotografia lui Ali, dintr-a şaptea: Ali, cu zâmbetul ei strălucitor, cu cerceii ei cu diamante sclipindu-i la urechi, cu părul ei blond ondulat şi lucios, cu sacoul de uniformă de la Rosewood Day perfect pe măsură şi fără cea mai mică scamă.

Era atât de ciudat că Ali va rămâne, pentru totdeauna, cea dintr-a şaptea!

— Şi, o întrebă Ezra, ai vorbit cu tatăl tău?

Aria îşi întoarse faţa de la televizor.

— Nu tocmai. El a vrut să stea de vorbă cu mine, cu toate că probabil acum n-ar mai vrea. Mai ales după faza cu A-ul stacojiu.

Ezra se încruntă.

— Faza cu A-ul stacojiu?

Aria îşi ciuguli o scamă de pe perechea ei preferată de blugi APC, cumpărată din Paris. Asta *nu* era de explicat cuiva cu licenţă în literatura engleză. Însă Ezra se aplecase spre ea, cu frumoasele lui buze întredeschise de nerăbdarea aşteptării. Aşa că Aria mai sorbi o dată din scotch şi-i povesti totul despre Meredith, despre Hollis şi despre acel *A* roşu, din care picura vopseaua.

Spre oroarea ei, Ezra izbucni în râs.

— Tu îţi *baţi joc* de mine. Chiar ai făcut asta?

— Da, se răsti Aria. Şi n-ar fi trebuit să ţi-o spun.

— Ba nu, ba nu, e grozav! Îmi place la nebunie, insistă Ezra, prinzând-o de mâini, impetuos. Palmele îi erau calde, şi mari, şi uşor transpirate. Îi întâlni privirea… şi apoi o sărută. La început, mai uşor, după care Aria se aplecă spre el şi-l sărută mai apăsat. Se opriră pentru o clipă, iar Aria se trânti pe spate, pe canapea.

— Eşti OK? o întrebă încetişor Ezra.

Aria n-avea habar dacă era OK. Niciodată în viaţa ei nu avusese sentimente atât de intense. Nu prea putea să-şi dea seama cum să-şi folosească gura.

— Eu nu…

— Ştiu că n-ar trebui să facem asta, o întrerupse Ezra. Îmi eşti elevă. Îţi sunt profesor. Dar…

Oftă, aruncându-şi spre spate o şuviţă de păr.

— Dar… mi-aş dori ca, poate… cumva… să meargă…

Cât de amarnic îşi dorise ca Ezra să spună cuvintele acestea cu câteva săptămâni mai devreme? Aria se simţea perfect cu el: mai vie, mai *ea însăşi.* Dar tocmai atunci îi apăru în minte chipul lui Sean. Îl văzu aplecându-se s-o sărute, alaltăieri, în cimitir, când ea zărise un iepure. Şi văzu mesajul lui A: *Ai grijă, ai grijă! Sunt mereu cu ochii-n patru.*

Privi din nou spre televizor. Acel familiar videoclip începu să fie difuzat pentru a miliarda oară. Aria putea să citească pe buzele lui Spencer: *N-aţi vrea să-i citim SMS-urile?* Fetele, îngrămădindu-se în jurul telefonului. Chipul lui Ali, plutind în cadru. Pentru o clipă, Ali privise direct în obiectivul camerei, cu ochii ei rotunzi şi albaştri. Era de parcă ar fi privit acum din ecranul televizorului, direct în livingul lui Ezra direct spre Aria.

Ezra întoarse capul şi observă ce era la televizor.

— Rahat, exclamă. Scuză-mă.

Scotoci prin maldărul de reviste şi de meniuri thailandeze cu livrare la domiciliu de pe măsuţă şi, în cele din urmă, descoperi telecomanda. Comută pe un canal în sus, nimerind pe QVC. Joan Rivers tocmai vindea o uriaşă broşă în formă de libelulă.

Ezra îi arătă spre ecran.

— Ţi-o cumpăr, dacă vrei.

Aria chicoti.

— Nu, mersi.

Îşi puse mâna pe braţul lui Ezra şi inspiră adânc.

— Şi, ce ziceai mai devreme… despre cum ai vrea ca asta să meargă… Eu… eu cred că aş vrea, la rândul meu, să meargă relaţia cu tine.

El se lumină la faţă, şi Aria îşi văzu imaginea în lentilele ochelarilor lui. Ceasul bătrânesc, cu pendulă, de lângă masa din sufrageria lui Ezra, anunţă zgomotos ora.

— C-chiar? murmură Ezra.

— Da. Dar… dar mai vreau şi s-o fac cum trebuie, zise ea, apoi înghiţi în sec. În clipa de faţă, am un iubit. Aşa că… Trebuie să mă ocup de asta, înţelegi?

— Sigur, confirmă Ezra. Înţeleg.

Se priviră ţintă unul pe celălalt timp de cel puţin cinci minute. Aria ar fi putut să se întindă, să-i smulgă ochelarii de la ochi şi să-l sărute de un miliard de ori.

— Cred c-ar trebui să plec, îi zise, în schimb, melancolică.

— OK, îi răspunse Ezra, fără s-o piardă din ochi. Numai că, atunci când ea se lăsă să lunece jos de pe canapea şi încercă să-şi încalţe pantofii, el o apucă de poalele tricoului.

Şi, chiar dacă voia să plece, pur şi simplu… nu fu în stare.

— Vino încoace, şopti Ezra, şi Aria căzu pe spate, peste el. Ezra îşi întinse braţele şi-o prinse.

28
DIN CÂTEVA LITERE DE-ALE EI SE PUTEA SCRIE ŞI JAIL[24]

Cu puţin înainte de ora opt, sâmbătă seară, Spencer stătea întinsă pe patul ei, privindu-şi ventilatorul din tavan, cu palele lui în forma frunzelor de palmier, învârtindu-se şi tot învârtindu-se. Ventilatorul costase mai mult decât un automobil onorabil, însă Spencer îşi implorase mama să i-l cumpere, fiindcă era identic cu cel din cabana ei particulară în care stătuse, împreună cu familia, în Jamaica, la peşteri. Acum arăta totuşi prea a… Spencer la treisprezece ani.

Coborî din pat şi-şi strecură picioarele în sandalele ei Chanel negre. Ştia că era capabilă să-şi adune un pic de entuziasm pentru petrecerea Monei. Anul trecut, reuşise… dar, dacă stătea să se gândească, anul trecut totul fusese altfel. Toată ziua, avusese viziuni stranii: cearta cu Ali din faţa hambarului, buzele lui Ali mişcându-se, dar fără ca Spencer să audă vreun cuvânt, apoi Spencer, făcând un pas spre Ali, şi acel *trosc*… Era de parcă amintirea aceea, ferecată în toţi acei ani, ar fi ţinut morţiş să fie ea vedeta.

Îşi mai întinse pe buze un pic de luciu în nuanţa migdalei, îşi îndreptă rochia neagră cu mâneci kimono şi coborî, tropăind, la parter. Când ajunse în bucătărie, fu surprinsă văzând că mama şi tatăl ei, împreună cu Melissa, stăteau la masă, în jurul unei table goale de scrabble. Cei doi câini li se cuibăriseră la picioare. Tatăl ei nu purta uniforma lui obişnuită, adică fie costum, fie echipamentul pentru ciclism, ci un tricou alb, moale, şi blugi. Mama ei era în pantalonii pentru yoga. În bucătărie mirosea a lapte fiert dinspre aparatul Miele pentru espresso.

— Bună, zise Spencer. Nici nu-şi mai amintea când îşi mai văzuse ultima oară părinţii acasă, într-o seară de sâmbătă. Se dădeau în vânt să fie văzuţi: fie la inaugurarea vreunui restaurant, fie la un concert simfonic, fie la vreunul dintre dineurile organizate mai mereu de partenerii tatălui ei de la firmă.

— Spencer! Iată-te! strigă doamna Hastings. Ghici ce-am primit adineauri!

Şi, cu o mişcare largă, scoase la iveală o foaie scoasă la imprimantă, pe care până atunci o ţinuse la spate. În partea de sus a paginii, avea logo-ul cu caractere gotice al ziarului *Philadelphia Sentinel.* Dedesubtul acestuia era titlul: *Trump, la o parte! Vine Spencer Hastings!* Spencer se holbă la fotografia care o înfăţişa stând la biroul tatălui ei. Costumul gri Calvin Klein, împreună cu bluza de culoarea căpşunii de pe dedesubt, din mătase, însemnaseră o bună alegere.

— Jordana tocmai ne-a trimis linkul pe e-mail, ciripi mama ei. Pagina întâi a ziarului de duminică n-o să fie gata decât mâine dimineaţă, evident, dar articolul tău e deja postat pe site!

— Uau! exclamă Spencer, cu glasul tremurător, prea distrată ca să poată citi într-adevăr articolul. Prin urmare, chiar se întâmpla în realitate. Cât de departe avea să se ajungă? Dacă avea să *câştige* chiar ea?

— Vom deschide o sticlă de şampanie, ca să sărbătorim, anunţă domnul Hastings. Poţi să bei chiar şi tu un pic, Spence. Ocazie specială, şi aşa mai departe.

— Şi poate ai vrea să jucăm scrabble? întrebă doamna Hastings.

— Mamă, ea e îmbrăcată pentru petrecere, insistă Melissa. Nu vrea să stea aici să bea şampanie şi să joace scrabble.

— Prostii, replică doamna Hastings. Încă nu e nici măcar opt. Petrecerile nu încep atât de devreme, nu-i aşa?

Spencer se simţi prinsă în capcană. Toată lumea o privea.

— Păi… cred că nu, zise.

Îşi trase un scaun de sub masă, se aşeză şi-şi azvârli pantofii din picioare. Tatăl ei scoase din frigider o sticlă de Moët, făcu să sară dopul şi turnă în patru pahare Riedel scoase din vitrină. Lui îşi umplu paharul până sus, ca şi mamei ei şi Melissei, în timp ce lui Spencer i-l umplu doar pe jumătate. Melissa îi puse în faţă lui Spencer o plăcuţă pentru scrabble.

Spencer îşi cufundă mâna în săculeţ şi-şi extrase literele. Următorul la rând era tatăl ei. Spencer se

minună că ştia cum să procedeze: nu-l văzuse în viaţa ei participând la vreun joc, nici măcar în concediu.

— Când se află hotărârea finală a juriului? se interesă el, sorbind un pic din şampanie.

Spencer ridică din umeri.

— Nu ştiu, zise. Aruncă o privire spre Melissa, care-i răspunse cu un zâmbet scurt, indescifrabil. Spencer nu mai vorbise cu Melissa de când cu scăldatul lor de aseară, din bazinul cu apă termală, şi avea o senzaţie oarecum stranie în prezenţa surorii ei. De teamă, aproape.

— Am avut ocazia să-ţi citesc ieri eseul, continuă domnul Hastings, împreunându-şi palmele. Mi-a plăcut la nebunie felul în care ai actualizat conceptul pentru epoca modernă.

— Şi, cine începe? întrebă Spencer, cu un glas strident. Nu, nici gând să permită o discuţie despre *conţinutul* eseului. În orice caz, nu de faţă cu Melissa.

— Nu cumva laureatul Orhideei din 1996 a câştigat anul trecut premiul Pulitzer? întrebă doamna Hastings.

— Nu, a fost Premiul Naţional pentru Carte, o corectă Melissa.

Vă rog eu, terminaţi cu discuţiile despre Orhideea de Aur, imploră în gând Spencer. De-abia apoi îşi dădu seama că, măcar o dată, discutau despre *ea*… şi nu despre Melissa.

Îşi privi literele de pe plăcuţă. Avea *I, A, S, J, L, R* şi *H.* Le rearanjă şi fu cât pe ce să-şi înghită limba. LIAR[25] SJH. SJH, de la Spencer Jill Hastings.

Afară, cerul era negru ca pana corbului. Un câine începu să urle. Spencer îşi luă paharul zvelt cu şampanie şi-l goli în fix trei secunde.

— Cineva n-o să se suie la volan decât peste cel puţin o oră, se prefăcu tatăl ei c-o ceartă.

Spencer încercă să râdă, strecurându-şi mâinile sub şezut, astfel încât tatăl ei să nu i le vadă tremurând.

Doamna Hastings alcătui cuvântul VIERME cu piesele ei.

— E rândul tău, Spence, îi zise apoi.

În timp ce Spencer îşi lua litera L, ecranul telefonului delicat, un Motorola, al Melissei se lumină. Un sunet fals de violoncel vibră dinspre difuzorul

telefonului, intonând tema filmului *Fălci. Da-DA. Da-DA.* Spencer vedea şi ecranul, din locul ei: mesaj nou.

Melissa deschise clapeta, întorcând ecranul într-un unghi din care Spencer nu-l mai putea vedea. Citi şi se încruntă.

— Hm? mormăi cu glas tare.

— Ce este? se interesă doamna Hastings, ridicându-şi privirea de la literele ei.

Melissa se scărpină în creştet.

— *Conceptul de mână invizibilă enunţat de marele economist scoţian Adam Smith poate fi rezumat foarte simplu, fie că descrie pieţele secolului al nouăsprezecelea, fie pe cele din al douăzeci şi unulea: ai putea crede că lumea face anumite lucruri ca să te ajute, dar în realitate, fiecare îşi urmăreşte propriul interes.* Ciudat! De ce mi-ar trimite mie cineva o parte dintr-un eseu pe care l-am scris pe când eram în *liceu?*

Spencer deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieşi decât o răsuflare uscată.

Domnul Hastings îşi lăsă paharul pe masă.

— Ăsta-i eseul lui Spencer, cel pentru Orhideea de Aur. Melissa îşi examină ecranul telefonului.

— Nu, nu e, e…

Îşi întoarse privirea spre Spencer.

— *Nu!*

Spencer se făcu mică pe scaunul ei.

— Melissa, a fost o greşeală.

Gura Melissei era atât de larg căscată, încât Spencer putea să-i vadă plombele argintate ale molarilor.

— Căţeaua naibii!

— Situaţia mi-a scăpat de sub control! strigă Spencer. Mi-a scăpat din mână!

Domnul Hastings se încruntă, nedumerit.

— Ce se-ntâmplă aici?

Chipul Melissei se schimonosi, colţurile ochilor lăsându-se în jos, iar ale buzelor, ridicându-se sinistru.

— Mai întâi, îmi furi iubitul. Iar acum, *lucrarea*! Cine te crezi?

— Ţi-am zis că-mi pare rău! ţipă Spencer în acelaşi timp.

— Staţi! E… lucrarea Melissei? interveni doamna Hastings, albindu-se la faţă.

— Trebuie să fie o neînţelegere, insistă domnul Hastings.

Melissa îşi propti mâinile în şolduri.

— Să le spun eu? Sau vrei să le spui tu?

Spencer sări de la masă.

— Pârăşte-mă, cum ai făcut mereu, strigă ea, fugind pe hol în direcţia scării. Între timp, ai ajuns expertă la aşa ceva.

Melissa porni pe urmele ei.

— Trebuie să afle şi ei ce mincinoasă eşti.

— Trebuie să afle şi ei ce javră eşti, ripostă Spencer.

Buzele Melissei se întinseră într-un zâmbet.

— Tare penibilă mai eşti, Spencer. Toată lumea e de părerea asta. Inclusiv mama şi tata.

Spencer urcă în fugă scara.

— Ba nu!

— Ba da! rosti Melissa, în bătaie de joc. Şi e purul adevăr, nu-i aşa? Furi iubiţii altora şi plagiezi, căţea mică şi ridicolă!

— Nu ştii cât mi s-a acrit de tine! urlă Spencer. De ce nu *mori* şi gata?

— Fetelor! strigă domnul Hastings.

Însă era de parcă surorile s-ar fi aflat într-un câmp de forţe închis într-un balon şi izolat de lumea exterioară. Melissa n-o slăbea din ochi pe Spencer. Iar Spencer începu să tremure. Era adevărat. *Era* penibilă. *Era* inutilă.

— Să putrezeşti în iad! urlă Spencer, urcând treptele două câte două.

Însă Melissa o urmărea ca o umbră.

— Aşa, bebeluş bun de nimic, fugi!

— Tacă-ţi *gura*!

— Bebeluşul care-mi fură iubitul! Care nici măcar n-are minte cât să-şi scrie singură lucrările! Ce-aveai de gând să declari la televizor dac-ai fi câştigat, Spencer? *Da, am scris singură totul, cuvânt cu cuvânt! Sunt o fată foarte, foarte inteligentă!* Ia zi, ai copiat şi la testul de aptitudini?

Cuvintele ei parc-ar fi fost gheare zgâriindu-i inima lui Spencer.

— Termină! strigă ea, răguşită, aproape împiedicându-se de o cutie goală de J. Crew lăsată de

mama ei pe scară.

Melissa o apucă pe Spencer de braţ şi-o răsuci spre ea. Urcă, ajungând cu faţa la acelaşi nivel cu a lui Spencer. Respiraţia îi mirosea a espresso.

— Bebeluşul vrea să aibă tot ce am eu, dar ştii ceva? Nu poţi să ai ce am eu. N-o să poţi niciodată!

Toată furia pe care Spencer o ţinuse în ea de atâţia ani se dezlănţui şi-i inundă tot corpul, făcând-o să se simtă înfierbântată, apoi transpirată, apoi tremurătoare. Toate organele interne îi erau într-atât de scăldate în furie, încât parcă începură să se zbârcească. Se încordă, rezemându-se de balustradă, o înşfacă pe Melissa de umeri şi începu s-o zgâlţâie, ca şi cum ar fi fost o bilă Magic Eight[26]. Apoi, o împinse.

— Ţi-am zis să *termini*!

Melissa se poticni, căutând balustrada ca să se sprijine. O expresie de frică îi flutură pe chip.

În creierul lui Spencer începu să se producă un lucru ciudat. În locul Melissei, o văzu pe Ali. Ambele aveau aceeaşi infatuată expresie care spunea: *Eu sunt totul şi tu nu eşti nimic. Tu încerci să furi tot ce am eu. Dar asta n-o poţi avea.* Spencer simţi mirosul de rouă şi văzu licuricii şi răsuflarea lui Ali îi atinse faţa. Şi atunci, o forţă străină îi invadă trupul. Scoase un geamăt de agonie, de undeva, din adâncul ei, şi se năpusti înainte. Se văzu pe sine, avântându-se şi împingând-o pe Ali – sau să fi fost Melissa? – Cu toată puterea ei. Atât Melissa, cât şi Ali căzură pe spate. Capetele amândurora trosniră ca şi cum se sfărâmaseră. Apoi, vederea i se limpezi, vedenia dispăru, şi Spencer o zări pe Melissa rostogolindu-se pe trepte, jos, tot mai jos, până căzu grămadă la poalele scării.

— Melissa! ţipă doamna Hastings.

După care totul se întunecă.

29
ÎN PLANETARIUL HOLLIS E LUNĂ PLINĂ

Hanna ajunse, împleticindu-se, la porţile planetariului la puţin timp după ora nouă. I se părea cât se poate de ciudat, dar îi venea cam greu să meargă din cauza rochiei de Curte. Sau să stea jos. Sau, în fine, să respire.

OK, e drept că afurisita aia de rochie era al naibii de strâmtă. Îi luase o veşnicie până să se strecoare în ea, după care la fel de mult până să-şi tragă fermoarul. Se gândise chiar să împrumute corsetul Spanx al mamei ei, însă asta ar fi însemnat să-şi scoată rochia şi să treacă din nou prin tortura fermoarului. Toată treaba îi luase atât de mult, încât practic nu prea mai avusese timp să mai facă şi altceva înainte de a pleca, de pildă să-şi retuşeze machiajul, să-şi treacă pe răboj caloriile îngurgitate în ziua respectivă, sau să-şi treacă vechile ei numere de telefon în noul BlackBerry.

Acum, materialul rochiei părea să fi intrat şi mai mult la apă. Îi pătrundea în carne şi o strângea atât de tare la coapse, încât habar n-avea cum ar putea s-o ridice ca să facă pipi. La fiecare mişcare, auzea mici firicele rupându-se. Mai erau şi anumite locuri, cum ar fi în zona pântecului, pe marginile laterale ale sânilor şi pe fese, în care… stătea umflată.

Hanna chiar *mâncase* o grămadă de Cheez-Its în ultimele câteva zile… după care se străduise din răsputeri să nu dea nimic din ele afară. Era posibil să fi luat în greutate atât de repede? Dacă dintr-odată i se produsese vreo dereglare a metabolismului? Dacă se transformase într-o fată din acelea care se îngraşă doar *privind* mâncarea?

Dar rochia asta trebuia s-o îmbrace. Poate că materialul avea să se mai lase pe măsură ce-o purta, la fel ca pielea. Oricum, probabil că la petrecere avea să fie întuneric, aşa că nu va observa nimeni. Clătinându-se, Hanna sui treptele planetariului, simţindu-se ca un pinguin ţeapăn, de culoarea şampaniei.

Auzi bubuitul başilor din interiorul clădirii şi-şi adună forţele. Nu mai fusese atât de emoţionată la o petrecere încă de când sărbătoriseră Halloween-ul la Ali, într-a şaptea, când încă se simţea la limita penibilului. Nu la mult timp după sosirea Hannei, Mona şi ciudatele ei prietene, Chassey Bledsoe şi Phi Templeton, îşi făcuseră apariţia costumate ca nişte hobiţi din *Stăpânul inelelor.* Ali le aruncase o singură privire, după care le trimisese la plimbare.

— Arătaţi de parc-aţi fi pline de purici, le zisese, râzându-le în nas.

A doua zi după petrecerea lui Ali, când Hanna se dusese cu mama ei la băcănie, o văzuse pe Mona, împreună cu tatăl ei, stând la rând la casă. Şi, la reverul gecii de blugi a Monei, era broşa în formă de dovleac scobit, incrustată cu cristale, care fusese în punga lui Ali cu daruri de la petrecere. Mona o purta cu mândrie, ca şi cum i-ar fi aparţinut de drept.

Hanna simţi un junghi de vinovăţie pentru faptul că-l lăsase baltă pe Lucas – el nu-i răspunsese la e-mail după ce ea îi scrisese că anulează întâlnirea -, dar avea de ales? Mona mai că nu-i spusese c-o iartă atunci, în magazinul T-Mobile, după care-i trimisese rochia. Cele mai bune prietene erau întotdeauna pe primul plan, mai ales o prietenă specială, ca Mona.

Îşi făcu loc cu grijă pe lângă uşa metalică mare de la intrare. Imediat, muzica se revărsă ca un talaz asupra ei. Văzu sculpturile albăstrui în gheaţă din holul principal şi, ceva mai departe, în spate, un trapez uriaş. Planete sclipitoare atârnau de tavan, şi un enorm ecran video se profila deasupra estradei. Un Noel Kahn în mărime mai mare decât cea naturală privea printr-un telescop pe ecranul Jumbotron.

— O, Doamne, auzi Hanna în urma ei. Se întoarse în direcţia aceea. Naomi şi Riley stăteau în picioare lângă bar. Purtau rochii identice, verde-smarald, şi aveau în mâini poşetuţe minuscule, din satin. Riley rânjea cu palma la gură în timp ce-o studia pe Hanna din cap până-n picioare. Naomi scăpă un hohot răsunător. De nervozitate, Hanna şi-ar fi supt burta, dacă n-ar fi făcut-o rochia şi pentru ea.

— Frumoasă *rochie,* Hanna, rosti Riley, pe un ton insinuant. Cu părul ei roşu aprins şi rochia strălucitoare

de un verde-deschis, arăta ca un morcov cu rădăcina în sus.

— Daaa, arată foarte bine pe tine, se fandosi Naomi.

Hanna îşi îndreptă şi mai mult ţinuta şi plecă mai departe. Ocoli o chelneriţă în uniformă neagră care ducea o tavă cu mini-tartine cu crab pe care se strădui să nu le privească, de teamă să nu mai ia vreo jumătate de kilogram în greutate. Apoi, văzu cum se schimbă imaginea de pe Jumbotron. Nicole Hudson şi Kelly Hamilton, afurisitele trepăduşe ale lui Riley şi Naomi, apărură pe ecran. Şi ele purtau rochii lungi şi strâmte, verzi, iar în mâini aveau aceleaşi delicate poşete din satin.

— La mulţi ani, Mona, din partea suitei tale festive de la Curte! strigară, trimiţând bezele.

Hanna se încruntă. *Suita de la Curte?* Nu. Rochia de Curte nu era verde… ci de culoarea şampaniei. Nu?

Deodată, mulţimea dansatorilor se despică în două. O frumoasă blondă veni cu paşi mari spre Hanna. Era *Mona.* Purta aceeaşi rochie Zac Posen de culoarea şampaniei, ca şi Hanna: cea pentru care ambelor li se luaseră măsurile la Saks. Numai că a ei nu se umfla nici pe burtă, nici pe fund. Fermoarul nu se vedea încreţit şi prea întins, şi nu se vedeau protuberanţe. Dimpotrivă, îi accentua talia subţire şi-i scotea în evidenţă picioarele lungi şi suple.

Mona făcu ochii mari.

— Ce cauţi *tu* aici?

O privi pe Hanna de sus şi până jos, buzele tremurându-i a zâmbet.

— Şi de unde *naiba* ai rochia asta?

— Tu mi-ai trimis-o, îi răspunse Hanna.

Mona o privi ca pe o nebună. Apoi, îi arătă spre Riley.

— *Asta* e rochia de Curte. Am schimbat-o. Am vrut să fiu singura în culoarea şampaniei… nu ca toată lumea.

O măsură încă o dată din cap până-n picioare.

— Şi categoric nu şi ca balenele.

Toată lumea chicoti pe înfundate, inclusiv chelneriţa şi barmanul. Hanna făcu un pas înapoi, derutată. În sală domni liniştea pentru o clipă: DJ-ul

tocmai făcea o pauză între două piese. Mona strâmbă din nas, iar Hanna se simţi deodată ca şi cum un şnur ar fi strâns-o de gât. Totul căpăta acum o noimă oribilă, dezgustătoare.

Sigur că nu Mona îi trimisese rochia. A *i-o trimisese.*

— Te rog să pleci, zise Mona, încrucişându-şi braţele pe piept şi privind cu subînţeles diversele forme prea reliefate ale Hannei. Ţi-am revocat invitaţia, ţi-aduci aminte?

Hanna făcu câţiva paşi spre Mona, dorind să-i explice, însă călcă strâmb cu pantofii ei Jimmy Choo, aurii, cu toc. Îşi simţi glezna sucindu-se, picioarele fugindu-i de sub ea şi genunchii izbind podeaua. Mai rău, auzi şi un răsunător şi inconfundabil *prrrrr.* Deodată, îşi simţi fundul mult mai puţin încorsetat. Iar când se suci să-şi evalueze daunele, cusătura laterală cedă şi ea. Pe partea laterală, rochia plesnise, de la coaste şi până la şold, dezvăluindu-i bretelele subţiri, dantelate, ale sutienului Eberjay, precum şi slipul tanga.

— O, Doamne! ţipă Riley. Toată lumea hohoti de râs. Hanna încercă să se acopere, însă nici nu ştia de unde să înceapă. Iar Mona nu făcea decât să stea pe loc şi s-o lase să se facă de râs, frumoasă şi maiestuoasă în rochia ei perfect ajustată. Hannei îi venea greu să-şi imagineze că, doar cu câteva zile în urmă, se iubeau una pe cealaltă aşa cum numai între cele mai bune prietene este posibil.

Mona îşi puse mâinile în şolduri şi-şi întoarse privirea spre celelalte.

— Haideţi, fetelor, pufni ea. Epava asta nu merită să ne pierdem timpul cu ea.

Ochii Hannei se umplură de lacrimi. Invitaţii începură să se îndepărteze, nepăsători, trecând peste ea, iar cineva chiar se împiedică şi-i vărsă bere caldă pe picioare. *Epava asta nu merită să ne pierdem timpul cu ea,* auzi Hanna ecoul cuvintelor răsunându-i în cap. Apoi, îi veni ceva în minte.

Ţi-aduci aminte când ai văzut-o pe Mona ieşind din clinica de chirurgie plastică Bill Beach? Ca să vezi! Lipo!

Hanna se propti cu mâinile de marmura rece a podelei.

— Hei, Mona!

Mona se întoarse şi-o privi.

Hanna trase aer adânc în piept.

— Eşti cu mult mai slabă de când te-am văzut ieşind de la Bill Beach. După *liposucţie.*

Mona îşi lungi gâtul. Totuşi, nu părea îngrozită, nici jenată: doar nedumerită. Apoi, scoase un pufnet şi-şi rostogoli ochii în orbite.

— Cum zici tu, Hanna. Penibilă mai eşti!

Apoi, Mona îşi azvârli părul peste umeri şi-şi croi drum spre estradă. În câteva clipe, un zid de invitaţi le despărţi. Hanna se ridică în şezut, acoperindu-şi ruptura dintr-o parte cu un braţ, iar pe cea de la spate, cu cealaltă mână.

Şi atunci, o văzu: propria ei faţă, mărită de un miliard de ori pe ecranul Jumbotron. Urmă o lungă panoramare asupra rochiei. Grăsimea de sub braţe ieşea în relief. Şnurul slipului tanga se zărea prin materialul foarte strâmt. Hanna, cea de pe ecran, făcu un pas spre Mona şi se prăbuşi grămadă. Imaginea înfăţişa momentul în care rochia se rupsese.

Hanna scoase un ţipăt şi-şi acoperi ochii. Râsetele tuturor le simţea ca pe tot atâtea ace, tatuându-i pielea. Apoi, o mână o atinse pe spate.

— Hanna.

Privi printre degete.

— *Lucas?*

Era îmbrăcat cu pantaloni de culoare închisă, un tricou cu emblema Atlantic Records şi o jachetă cu dungi subţiri. Părul blond, lunguţ, îi părea des şi răvăşit. Iar expresia feţei spunea că văzuse totul.

Îşi scoase jacheta şi i-o întinse.

— Ia-o. Pune-o pe tine. Şi hai să ieşim de-aici.

Mona tocmai se suia pe estradă. Mulţimea fremăta de nerăbdare. În oricare seară normală de petrecere, Hanna ar fi fost în faţă şi în centru, pregătită să se unduiască în ritmul muzicii. Acum, în schimb, se prinse de braţul lui Lucas.

30
SCHIMBAREA ESTE BENEFICĂ… ÎN AFARĂ DE CAZURILE CONTRARE

Tot sâmbătă seară, Emily îşi strângea şireturile patinelor închiriate, până când abia îşi mai simţi sângele circulându-i prin gambe.

— Nu pot să cred că trebuie neapărat să purtăm trei perechi de ciorapi, se plânse ea către Becka, aşezată pe bancă lângă ea, care-şi lega şireturile ghetelor albe cu patine aduse de-acasă.

— Ştiu, o aprobă Becka, potrivindu-şi bentiţa pe cap. Dar asta te ajută să nu-ţi degere picioarele.

Emily îşi făcu o fundă la şireturi. Erau, probabil, zece grade pe patinoar, însă ea era îmbrăcată doar într-un tricou cu mânecă scurtă al echipei de natație de la Rosewood Day. Se simţea într-atât de amorţită, încât frigul n-o mai afecta. Pe drumul încoace, Emily o anunţase pe Becka de faptul că prima ei şedinţă la Vârfurile Copacilor fusese programată pentru luni. Becka păru mai întâi uimită, apoi se bucură.

Emily nu mai spuse cine ştie ce pe durata drumului. Tot ce avea în minte era cât de mult ar fi preferat să fie cu Maya.

Maya. Ori de câte ori închidea ochii, vedea chipul supărat al Mayei de atunci, din seră. Telefonul lui Emily rămăsese tăcut toată ziua. O parte din ea ar fi vrut ca Maya s-o sune, să încerce să o recâştige pe Emily. Şi, firește, cealaltă parte, nu. Încercă să privească latura pozitivă: acum, că părinţii ei o vedeau într-adevăr pregătită să se consacre programului Vârfurile Copacilor, se purtau cu ea cu mai multă blândeţe. La antrenamentul de înot de sâmbătă, antrenoarea Lauren o anunţase că recrutorii de la Universitatea din Arizona încă doreau să aibă o întâlnire cu ea. Toţi băieţii din lotul de înot veneau încă s-o bage în seamă şi s-o invite la petreceri în bazinele lor cu apă termală, însă era mai bine decât să-şi bată joc de ea. Iar în timp ce se întorceau acasă, în maşină, Carolyn îi spusese: „Îmi place albumul ăsta”, când Emily introdusese un mai vechi No Doubt în player. Era un început.

Emily privi fix gheaţa patinoarului. După chestia cu Jenna, ea şi cu Ali obişnuiau să vină aici practic în fiecare weekend, şi nimic nu se schimbase faţă de atunci. Aceleaşi bănci albastre pe care se aşeza lumea ca să-şi lege şireturile, acelaşi automat pentru ciocolată fierbinte cu gust de aspirină, acelaşi uriaş urs polar din plastic care întâmpina pe toată lumea la intrarea principală. Totul era atât de ciudat nostalgic, încât Emily aproape că se aştepta s-o vadă pe Ali apărând pe gheaţă şi exersându-şi încrucişările de picioare în timp ce patina cu spatele. Astă-seară, patinoarul era practic gol, totuşi: câteva pâlcuri de copii, dar nimeni de vârsta lui Emily. Cel mai probabil, se duseseră toţi la petrecerea Monei; într-un univers paralel, şi Emily ar fi fost acolo.

— Becka?

Emily şi Becka îşi ridicară privirile. O fată înaltă, cu părul negru, scurt şi creţ, nasul mic şi rotund şi ochi căprui, se oprise în faţa lor. Purta o rochie roz evazată, colanţi tricotaţi, o delicată brăţară cu perle şi un luciu de buze de un roz aprins. O pereche de ghete albe cu patine şi şireturi multicolore îi atârna de încheietura mâinii.

— Wendy! ţipă Becka, ridicându-se. Dădu s-o îmbrăţişeze pe Wendy, însă deodată păru să-şi stăpânească impulsul şi se trase înapoi. Eşti… eşti aici!

Wendy avea un zâmbet larg pe chip.

— Uau, Becks. Arăţi… grozav.

Becka zâmbi ruşinată.

— Şi tu.

O examină cu privirea, parcă nevenindu-i să creadă, de parcă Wendy ar fi înviat din morţi.

— Te-ai tuns, constată ea.

Wendy îşi pipăi părul cu un gest aproape involuntar.

— E prea scurt?

— Nu! se grăbi să exclame Becka. E chiar drăguţ.

Amândouă zâmbeau şi chicoteau întruna. Emily tuşi uşor, şi Becka îşi întoarse privirea spre ea.

— A! ţi-o prezint pe Emily. Noua mea prietenă de la Vârfurile Copacilor.

Emily îi strânse mâna lui Wendy. Unghiile scurte ale fetei erau vopsite cu un sidef roz, iar pe degetul mare avea aplicat un autocolant cu Pokémon.

Wendy se aşeză pe bancă şi începu să-şi lege şireturile.

— Voi două veniţi des la patinaj? se interesă Emily. Aveţi amândouă patinele voastre.

— Veneam, răspunse Wendy, aruncând o privire spre Becka. Am luat lecţii împreună. Mă rog… într-un fel.

Becka se hlizi pe înfundate, şi Emily îşi întoarse privirea spre ea, nedumerită.

— Ce-i?

— Nimic, îi răspunse Becka. Doar că… ţi-aduci aminte de camera de unde se închiriau patinele, Wendy?

— O, Doamne, exclamă Wendy, astupându-şi gura cu palma. Ce faţă făcuse tipul!

Ooo-*kaaay.* Emily tuşi din nou, şi Becka se opri imediat din râs, de parcă şi-ar fi dat seama brusc unde era… sau, poate, *cine* era.

Când termină şi Wendy cu legatul şireturilor, păşiră toate pe gheaţă. Wendy şi Becka începură imediat să facă piruete şi să patineze cu spatele. Emily, care nu ştia să meargă decât înainte, şi asta într-un stil oarecum smucit, se simţea nepriceputăşi stângace pe lângă ele.

Niciuna nu spuse nimic, pentru o vreme. Emily asculta scrâşnetul patinelor pe gheaţă.

— Şi, te mai vezi cu Jeremy? o întrebă deodată Wendy pe Becka.

Becka îşi muşcă vârful mănuşii din lână, cu un singur deget.

— Nu tocmai.

— Cine e Jeremy? se interesă Emily, ocolind o fată blondă în uniformă de cercetaşă.

— Un tip pe care l-am cunoscut la Vârfurile Copacilor, îi răspunse Becka, privind stânjenită spre Wendy. Am ieşit împreună timp de o lună, două. N-a prea mers.

Wendy ridică din umeri şi-şi îndesă o şuviţă de păr îndărătul urechii.

— Mda, şi eu am ieşit cu o fată, colegă cu mine la orele de istorie, dar nici la mine n-a mers. Iar săptămâna viitoare am o întâlnire oarbă, dar nu ştiu sigur dac-o să

mă duc. Se pare că ea se dă în vânt după hip-hop, explică, strâmbând din nas.

Deodată, Emily îşi dădu seama de faptul că Wendy spusese *ea.* Dar, înainte să poată întreba ceva, Becka îşi drese glasul. Avea maxilarele încleştate.

— E posibil să mă duc şi eu la o întâlnire oarbă, zise, ceva mai tare decât ar fi fost normal. Cu un alt băiat de la Vârfurile Copacilor.

— Ei, atunci îţi doresc succes, replică Wendy, rigidă, răsucindu-se să patineze cu faţa. Numai că nu-şi luă ochii de la Becka, iar Becka nu-şi luă ochii de la Wendy. Becka se duse să patineze lângă Wendy şi, după toate aparenţele, făcea în aşa fel încât mâinile să li se tot atingă.

Lumina scăzu. Un glob de discotecă se coborî din tavan, şi numeroase luminiţe colorate începură să se învârtească pe gheaţă. Toată lumea se îndreptă, clătinându-se, spre mantinelă, cu excepţia câtorva cupluri.

— Patinaj în perechi, anunţă în difuzoare un imitator al lui Isaac Hayes. Puneţi mâna pe persoana iubită.

Cele trei fete se trântiră pe o bancă din apropiere, exact în clipa în care *Unchained Melody* începea să răsune din boxe. Ali remarcase odată că era sătulă să tot stea deoparte când se patina în perechi.

— Ce-ar fi să patinăm noi două împreună, Em? propusese ea, oferindu-i braţul lui Emily. N-avea să uite niciodată cum se simţise, cuprinzând-o în braţe pe Ali. Simţindu-i mirosul dulceag, de mere Granny Smith, din ceafă. Strângând-o de amândouă mâinile, când Ali îşi pierduse echilibrul, frecându-şi accidental braţul de pielea dezgolită a lui Ali.

Emily se întrebă dacă săptămâna viitoare avea să-şi amintească altfel acea întâmplare. Oare cei de la Vârfurile Copacilor aveau să-i şteargă din minte astfel de sentimente, aşa cum nivelează maşina Zamboni toate crestăturile şi urmele de patine de pe suprafaţa gheţii?

— Vin imediat, murmură Emily, şi plecă, poticnindu-se neîndemânatică pe lamele patinelor, în drumul spre toaletă. Ajunsă înăuntru, îşi trecu mâinile pe sub un jet de apă aproape opărită şi se privi cu atenţie în oglinda strâmbă. *Frecventarea programului Vârfurile*

Copacilor a fost alegerea corectă, îi spuse ea imaginii sale din oglindă. A fost *unica* alegere. După ce va termina cu Vârfurile Copacilor, va începe probabil să umble cu băieţi, exact ca Becka. Nu?

Când se întoarse pe patinoar, constată că Becka şi Wendy nu mai erau acolo unde le lăsase. Se trânti pe bancă, închipuindu-şi că se duseseră să ia o gustare, şi fixă cu privirea gheaţa întunecată. Văzu perechile cu degetele îngemănate. Unii încercau să se sărute în timp ce patinau. O altă pereche nici măcar nu mai ajunsese pe gheaţă: îşi făcea de cap lângă una dintre intrări. Fata îşi strecurase degetele în părul negru şi creţ al băiatului.

Melodia lentă se sfârşi brusc şi luminile fluorescente se aprinseră la loc. Emily făcu ochii mari zărind cuplul de lângă uşă. Fata purta pe cap o bentiţă care i se părea cunoscută. Amândoi aveau ghete albe. Iar şireturile băiatului erau multicolore. Şi… purta o rochie roz, evazată.

Becka şi Wendy o zăriră pe Emily în acelaşi timp. Buzele Beckăi alcătuiră un o rotund, iar Wendy întoarse capul în altă parte. Emily simţi că începe să tremure.

Becka se apropie şi se aşeză lângă Emily, suflând un norişor de abur îngheţat.

— Cred c-ar fi cazul să-ţi explic, hm?

Gheaţa mirosea a rece, ca zăpada. Cineva uitase o mănuşă roşie, fără degete, de copil, pe banca din apropiere. Pe gheaţă, un copil trecu pe lângă ele, ţipând: „Sunt un avion!” Emily o privi ţintă pe Becka. Simţea o apăsare în piept.

— Credeam că Vârfurile Copacilor ar da rezultate, zise ea, încetişor.

Becka îşi trecu mâinile prin părul ei lung.

— Şi eu crezusem la fel. Dar după ce-am văzut-o pe Wendy… ei bine, cred că te-ai prins care-i treaba.

Îşi trase mânecile puloverului Fair Isle peste mâini.

— Poate că n-ai cum să te schimbi cu adevărat.

O senzaţie de căldură îi cuprinse stomacul lui Emily. Gândul că Vârfurile Copacilor ar putea schimba ceva fundamental în ea o înspăimântase. I se părea ceva atât de contrar principiilor… existenţei omeneşti, poate. Dar nu era posibil. Maya şi Becka aveau dreptate: *nu* poţi să schimbi ceea ce eşti.

Maya. Emily se plesni cu palma peste gură. Avea nevoie să vorbească imediat cu Maya.

— Hm, Becka? zise, calmă. Aş putea să-ţi cer un serviciu?

Privirea Beckăi se îmblânzi.

— Sigur.

Emily porni spre ieşire.

— Am nevoie să mă duci cu maşina până la o petrecere.

Chiar acum. Trebuie să mă văd cu cineva.

31
S-AU LUPTAT CU LEGEA ŞI LEGEA A ÎNVINS

Aria îşi încordă privirea prin obiectivul camerei video Sony, în timp ce Spencer îşi potrivea diadema cu strasuri pe creştetul capului.

— Hei, fetelor, şopti Spencer, îndreptându-se agale spre un telefon LG cu clapetă, care zăcea într-o rână pe canapeaua din piele a familiei Hastings. N-aţi vrea să-i citim SMS-urile?

— Eu da, răspunse Hanna, tot în şoaptă.

Emily se ridică de pe braţul canapelei.

— Nu ştiu dacă…

— Haideţi. Nu vreţi să ştiţi cine-i trimite SMS-uri? întrebă Spencer. Apoi, Spencer, Hanna şi Emily se strânseră în jurul telefonului mobil al lui Ali. Aria desprinse camera de pe trepied şi se apropie şi ea. Voia să prindă totul pe peliculă. Toate secretele lui Ali. Tocmai focaliza, vrând să obţină o imagine clară a ecranului telefonului, când deodată auzi o voce dinspre hol.

— Ce făceaţi, îmi umblaţi la telefon? ţipă Ali, pătrunzând în încăpere.

— Sigur că nu! strigă Hanna. Ali îşi examină din ochi telefonul de pe canapea, dar apoi îşi mută atenţia spre Melissa şi Ian, care tocmai intraseră în bucătărie.

— Salut, fetelor, zise Ian, trecând în salon. Aruncă o privire spre Spencer. Drăguţă coroană!

Aria se retrase spre trepiedul ei. Spencer, Ian şi Ali se strânseră laolaltă pe canapea, iar Spencer începu să joace rolul unei moderatoare de talk-show. Deodată, o a doua Ali veni drept spre cameră. Pielea părea să-i fie cenuşie. Irisurile erau negre, iar rujul roşu-electric era aplicat ca la clovni, în linii şerpuite în jurul gurii.

— Aria, rosti pe un ton poruncitor fantomatica dublură a lui Ali, privind ţintă drept în obiectivul camerei. *Priveşte.* Răspunsul e chiar în faţa ta.

Aria îşi încreţi fruntea. Restul scenei se derula mai departe la fel ca de fiecare dată. Spencer îl întreba pe Ian despre base-jumping. Melissa se enerva tot mai tare

pe măsură ce scotea cumpărăturile din sacoşe. Cealaltă Ali – cea care arăta normal, de pe canapea – părea plictisită.

— Ce vrei să spui? o întrebă în şoaptă Aria pe Ali cea din faţa obiectivului.

— E chiar în faţa ta, insistă Ali. Priveşte!

— OK, OK, zise Aria, precipitată. Cercetă din nou încăperea. Spencer se aplecase spre Ian, agăţându-se de fiecare cuvânt al lui. Hanna şi Emily stăteau cocoţate pe bufet, părând destinse şi calme. Oare ce-ar fi trebuit Aria să caute?

— Nu înţeleg, se plânse ea.

— Dar e acolo! ţipă Ali. E. Chiar. Acolo!

— Nu ştiu ce să fac! pledă Aria, neputincioasă.

— *Priveşte* doar!

Aria ţâşni în capul oaselor. Era în pat, într-o cameră întunecoasă. Transpiraţia îi şiroia pe faţă. Gâtul o durea. Întorcându-şi privirea, îl văzu pe Ezra întins pe o parte, alături de ea, şi tresări.

— Nu-i nimic, zise repede Ezra, cuprinzând-o cu braţele. N-a fost decât un vis. Eşti în siguranţă.

Aria clipi şi privi înjur. Nu era în livingul casei Hastings, ci în aşternuturile patului lui Ezra. Dormitorul, în care se intra direct din living, mirosea a naftalină şi a parfum de babă, aşa cum miroseau toate casele din vechiul Hollis. O uşoară şi paşnică briză unduia transperantele, şi un muţunachi cu chipul lui William Shakespeare se bâţâia pe birou. Braţele lui Ezra îi cuprindeau umerii. Picioarele lui goale îi frecau gleznele.

— Vis urât? se interesă Ezra. Ai ţipat.

Aria ezită. Oare visul încerca să-i transmită ceva?

— N-am nimic, se hotărî să-i răspundă. Doar un coşmar din acelea ciudate.

— M-ai speriat, mărturisi Ezra, strângând-o cu putere.

Aria aşteptă până când respiraţia îi reveni la normal, ascultând cum clopoţeii de vânt din lemn, de forma unor peştişori, se ciocneau între ei, imediat dincolo de fereastra lui Ezra. Apoi, observă că ochelarii lui Ezra îi stăteau strâmb.

— Ai adormit cu ochelarii la ochi?

Ezra se pipăi la rădăcina nasului.

— Aşa cred, zise, ruşinat. Mi se întâmplă destul de des să adorm cu ei.

Aria se aplecă în faţă şi-l sărută.

— Ciudat mai eşti.

— Nu atât de ciudat ca tine, urlătoareo, o tachină Ezra, trăgând-o deasupra lui. Ţi-arăt eu ţie, exclamă, începând s-o gâdile la mijloc.

— Nu! ţipă Aria, încercând să se smulgă din braţele lui. Termină!

— Ha, ha! răcni Ezra. Însă gâdilatul se transformă grabnic în mângâieri şi sărutări. Aria închise ochii şi se lăsă în voia mâinilor lui. Deodată, Ezra se trânti la loc pe pernă. Aş vrea să putem pleca, pur şi simplu, şi să trăim altundeva, zise el.

— Eu cunosc Islanda destul de bine, îi propuse Aria. Sau, ce-ai zice despre Costa Rica? Am putea să ne luăm o maimuţă. Sau poate în Capri. Să ne ducem veacul prin Grota Albastră.

— Totdeauna mi-am dorit să merg în Capri, zise încetişor Ezra. Am putea să locuim pe plajă şi să scriem poezii.

— Atât timp cât şi maimuţele noastre pot să scrie poezii cu noi, se târgui Aria.

— Normal, zise Ezra, sărutând-o pe nas. Putem să avem oricâte maimuţe vrei.

Pe chip îi apăru o expresie îndepărtată, ca şi cum chiar s-ar fi gândit serios la planurile lor. Aria simţi cum îi creşte inima. Niciodată nu fusese atât de fericită. Acum se simţea… aşa cum trebuie. Aveau să facă relaţia să meargă. De restul – de Sean, de A, de părinţii ei – putea să se ocupe şi mâine.

Se cuibări în braţele lui Ezra. Era pe cale să aţipească la loc, visând la maimuţe dansatoare şi la plaje nisipoase, când deodată se auziră bubuituri în uşa de la intrare. Până ca Aria şi Ezra să poată reacţiona, uşa sări din balamale şi doi poliţişti dădură buzna înăuntru. Aria începu să ţipe. Ezra se ridică în capul oaselor, îndreptându-şi boxerii, imprimaţi peste tot cu ouă jumări, cârnaţi şi clătite. Cuvintele *Mic dejun gustos!* se înşiruiau pe elasticul de la mijloc. Aria se piti sub aşternuturi: era într-un tricou foarte larg, de-al lui Ezra, cu emblema Universităţii Hollis, care abia îi acoperea coapsele.

Poliţiştii traversară tropăind livingul lui Ezra şi ajunseră în dormitor. Îşi îndreptară fasciculele luminoase ale lanternelor mai întâi spre Ezra, apoi spre Aria. Ea se înfăşură mai strâns cu cearşafurile, cercetând podeaua cu privirea în căutarea hainelor şi lenjeriei. Dispăruseră.

— Sunteţi Ezra Fitz? întrebă unul dintre poliţişti, un tip vânjos, cu braţe ca ale lui Popeye, şi părul negru lucios.

— Ăăă… mda, bâigui Ezra.

— Şi predaţi la şcoala Rosewood Day? întrebă Popeye. Iar aceasta este fata? Eleva dumneavoastră?

— Ce naiba se petrece aici? ţipă strident Ezra.

— Sunteţi arestat, îl anunţă Popeye, desprinzându-şi cătuşele de la centură. Celălalt poliţist, mai scund şi mai gras, cu o piele strălucitoare şi într-o nuanţă pe care Aria nu putea s-o asemene decât cu cea a şuncii, îl smulse pe Ezra din pat. Cearşafurile roase, cenuşii, zburară odată cu el, lăsându-i la iveală Ariei picioarele goale. Ţipând, ea sări de cealaltă parte a patului, încercând să se ascundă. Găsi o pereche de pantaloni de pijama în carouri, făcută ghem în spatele radiatorului. Îşi strecură picioarele în ei cât putu de repede.

— Aveţi dreptul să nu declaraţi nimic, începu Faţă-de-Şuncă. Orice spuneţi poate şi va fi interpretat în defavoarea dumneavoastră în sala de judecată.

— Staţi! urlă Ezra.

Însă poliţiştii nu-l luară în seamă. Faţă-de-Şuncă îl întoarse pe Ezra şi-i prinse cătuşele la mâini. Apoi, privi dezgustat spre patul lui Ezra. Blugii şi tricoul acestuia se iţeau în apropierea tăbliei. Aria remarcă deodată că sutienul negru din dantelă pe care şi-l făcuse la comandă în Belgia se zărea lângă unul dintre picioarele patului. Îl smulse de-acolo în mare grabă.

Îl împinseră de la spate pe Ezra prin living, apoi afară pe propria uşă, care acum atârna într-un echilibru precar de o singură balama. Aria fugi după ei, fără ca măcar să se deranjeze să-şi încalţe tenişii Vans în carouri, care aşteptau în poziţia a doua de balet pe podea, lângă televizor.

— Nu puteţi să faceţi aşa ceva! strigă ea.

— De tine o să ne ocupăm noi mai târziu, fetiţo, mârâi Popeye.

Aria se opri, ezitantă, în holul de la intrare, prăfuit şi slab luminat. Poliţiştii îl ţineau strâns pe Ezra, ca şi cum ar fi fost un pacient dintr-un ospiciu, slăbănog şi îmbrăcat într-o pereche de boxeri cu tematica micului dejun. Faţă-de-Şuncă îl tot călca pe degetele goale, noduroase. Iar asta o făcea pe Aria să-l iubească şi mai mult pe Ezra.

În timp ce ei se împleticeau să iasă pe uşă şi apoi pe veranda din faţă, Aria îşi dădu seama că mai era cineva în hol cu ea. Şi rămase cu gura căscată.

— Sean? bolborosi ea. Ce… ce cauţi aici?

Sean stătea prăbuşit peste cutiile poştale cenuşii, privind-o pe Aria cu groază şi cu dezamăgire în ochi.

— Tu ce cauţi aici? o luă el la rost, privind ostentativ spre pantalonii de pijama ai lui Ezra, vizibil prea mari pentru Aria, ameninţând să cadă de pe ea. Aria se grăbi să-i smucească la loc.

— Aveam de gând să-ţi explic, murmură ea.

— A, da? rosti în derâdere Sean, punându-şi mâinile în şolduri. În seara asta părea mai tăios, mai neînduplecat. Nici urmă de delicatul Sean pe care-l cunoscuse ea. De cât timp eşti cu el? o întrebă.

Aria tăcu, fixând cu privirea un bon de casă de la Acme, căzut pe podea.

— Ţi-am făcut bagajele, continuă Sean, fără ca măcar să-i mai aştepte răspunsul. Sunt pe verandă. Nici să nu te gândeşti să te mai întorci la mine acasă.

— Dar… Sean… protestă cu glas slab Aria. Unde-o să mă duc?

— Asta nu mai e problema mea, se răsti el, întorcându-se şi ieşind vijelios pe uşă.

Aria se simţi cuprinsă de ameţeală. Prin uşa deschisă, îi vedea pe poliţişti conducându-l pe Ezra pe aleea din faţa casei, apoi împingându-l într-o maşină de patrulare a poliţiei din Rosewood. După ce trântiră portiera în urma lui, Ezra mai aruncă o privire spre casă. Ochii săi poposiră mai întâi asupra Ariei, apoi se mutară spre Sean, revenind în cele din urmă la ea. Pe chip avea expresia cuiva care se simte trădat.

În mintea Ariei se făcu lumină. Se duse pe verandă după Sean şi-l prinse de braţ.

— Tu ai chemat poliţia, nu-i aşa?

Sean îşi încrucişă braţele la piept şi-şi întoarse privirea de la ea. Aria se simţea copleşită de ameţeală şi de greaţă, şi se prinse de leagănul albastru-cenuşiu ruginit de pe verandă, ca să-şi păstreze echilibrul.

— Ei bine, imediat cum am primit asta…

Sean îşi scoase brusc telefonul din buzunar şi-l apropie de faţa Ariei. Pe ecran, era o fotografie cu Aria şi Ezra, sărutându-se în biroul lui de la şcoală. Apoi, apăsă pe săgeata din lateral. O altă fotografie cu ei doi sărutându-se, numai că luată dintr-un alt unghi.

— M-am gândit că autorităţile ar trebui să afle că un profesor umblă cu o elevă, zise el. Buzele i se răsfrânseră la pronunţarea cuvântului *elevă,* ca şi cum i s-ar fi părut ceva dezgustător. Şi încă pe teritoriul şcolii, adăugă.

— N-am vrut să-ţi fac rău, scânci Aria.

Dar abia atunci observă şi textul care însoţea cea din urmă fotografie. Inima i se prăbuşi cu alte câteva mii de kilometri mai în adâncuri.

Dragă Sean, cred că o iubită anume are o GRĂMADĂ de explicaţii de dat. – A

32
IUBIRE NU-PREA-SECRETĂ

— Şi erau una peste cealaltă! exclamă Emily, după care sorbi zdravăn din paharul de sangria pe care i-l adusese Maya de la barul planetariului. Tot timpul, eu mă temusem că ei ar putea, cum să zic, să te schimbe, dar s-a dovedit că nu e decât o păcăleală! Cea care trebuia să aibă grijă de mine s-a întors la iubita ei, şi aşa mai departe!

Maya îi aruncă o privire supărată şi-o înghionti între coaste.

— Tu chiar ai crezut că ar putea să te schimbe?

Emily se lăsă pe spate.

— Cred că e o prostie, nu-i aşa?

— *Ba da,* aşa e, răspunse Maya, zâmbind. Dar mă bucur şi că tratamentul lor nu are efect.

Cam cu o oră înainte, Becka şi Wendy o lăsaseră pe Emily la petrecerea Monei, şi ea dăduse iama prin mai multe camere, căutând-o pe Maya, îngrozită la gândul că era posibil să fi plecat… sau, mai rău, să nu fie cumva cu altcineva. O găsise pe Maya singură, lângă pupitrul DJ-ului, într-o rochie cu dungi albe şi negre şi încălţată cu o pereche de pantofi Mary Janes din piele lăcuită. Părul şi-l prinsese în creştet cu agrafe în formă de fluturi.

O şterseseră afară, pe un mic petic de iarbă din grădina planetariului. Vedeau încă petrecerea derulându-se tumultuoasă prin geamurile înalte, jivrate, ale clădirii cu etaj, însă nu-i puteau auzi zgomotele. Copaci umbroşi, telescoape şi tufişuri tunse, în forma unor planete, umpleau grădina. Câţiva petrecăreţi ieşiseră şi stăteau acum de cealaltă parte a patio-ului, fumând şi râzând, şi mai erau doi care se sărutau lângă uriaşul tufiş tuns în forma lui Saturn, însă Emily şi Maya erau izolate într-o măsură destul de mare. Nu se sărutau, sau altceva, ci doar priveau cerul. Probabil că era aproape miezul nopţii, ceea ce, în mod normal, însemna ora stingerii pentru Emily, însă ea îşi sunase mama şi-i spusese că o să rămână peste noapte acasă la Becka. Iar Becka fusese

de acord să-i confirme povestea, dacă avea să fie nevoie.

— Priveşte, zise Emily, arătându-i spre stele. Vezi grupul de colo? Nu ţi se pare că stelele ar putea să formeze un *E,* dac-ai trage linii între ele?

— Unde? întrebă Maya, încordându-şi privirea.

Emily îi îndreptă faţa în direcţia corectă, împingând-o de bărbie.

— Şi sunt alte stele alături care formează un M, adăugă ea, zâmbind prin întuneric. *E* şi *M.* Emily şi Maya. E, cum să zic, un semn.

— Tu şi cu semnele tale, oftă Maya, după care se cufundară într-o tăcere comodă, timp de câteva secunde. Eram furioasă pe tine, adăugă apoi, cu delicateţe. S-o rupi aşa cu mine, în cuptor… Să pleci fuga din seră, fără să te deranjezi măcar să priveşti în urmă, spre mine.

Emily o strânse de mână, privind în continuare constelaţiile. Un mic avion cu reacţie fulgeră pe cer, la trei sute de metri altitudine.

— Îmi pare rău, zise ea. Ştiu că n-a fost tocmai corect din partea mea.

Acum era rândul Mayei s-o privească atentă. Bronzul lucitor îi lumina fruntea, obrajii şi nasul. Era mai frumoasă decât oricând.

— Pot să te ţin de mână? o întrebă în şoaptă.

Emily îşi privi mâna aspră, pătrăţoasă. Ţinuse în ea creioane, şi pensule, şi bucăţi de cretă. Strânsese cu ea blocstarturile înaintea probelor de înot. Dusese un balon la serbarea de întoarcere a lotului de anul trecut. Ţinuse mâna fostului ei iubit, Ben… şi o ţinuse chiar şi pe a Mayei, însă de data aceasta i se părea ceva mai oficial. Mai adevărat.

Ştia că era lume prin preajmă. Însă Maya avea dreptate: toată lumea ştia deja. Ce era mai greu trecuse, şi scăpase cu viaţă. Fusese nefericită cu Ben, iar cu Toby nu păcălise pe nimeni. Poate că ar trebui să facă publică relaţia asta. De îndată ce i-o spusese Becka, Emily ştiuse că aşa era: nu *putea* să schimbe ceea ce era. Ideea era înfricoşătoare, dar entuziasmantă.

Emily îi atinse mâna Mayei. La început, mai uşor; pe urmă, mai apăsat.

— Te iubesc, Em, îi zise Maya, strângând-o la rândul ei. Te iubesc atât de mult!

— Şi eu te iubesc, repetă Emily, aproape ca un automat. Şi înţelese: aşa era. Mai mult decât pe oricine altcineva, mai mult chiar decât pe Ali. Emily o sărutase pe Ali şi, pentru o fracţiune de secundă, Ali îi răspunsese la sărut. Dar apoi Ali se trăsese înapoi, dezgustată. Începuse să povestească la repezeală despre nu ştiu ce băiat de care-i plăcea mult, un băiat al cărui nume nu voia să i-l spună lui Emily, din cauză că Emily s-ar „înfricoşa rău". Acum, Emily se întreba dacă măcar *existase* vreun băiat, sau dacă Ali o spusese doar ca să strice vraja efemerului moment în care o sărutase cu adevărat pe Emily. Ca să-i transmită: *Eu nu sunt lesbi. Nici gând.*

În tot acest timp, Emily îşi imaginase cum ar fi stat lucrurile dacă Ali n-ar fi dispărut, şi dacă vara aceea şi prietenia lor şi-ar fi urmat cursul planificat. Acum, ştia: nu şi l-ar fi urmat. Dacă Ali n-ar fi dispărut, ea s-ar fi îndepărtat, încetul cu încetul, tot mai mult de Emily. Dar poate că Emily tot şi-ar fi găsit drumul spre Maya.

— Te simţi bine? o întrebă Maya, remarcându-i tăcerea.

— Mda.

Rămaseră aşa, în tăcere, vreo câteva minute, ţinându-se de mână. Apoi, Maya îşi înălţă capul, încruntându-se spre ceva din interiorul planetariului. Emily îi urmări direcţia privirii, până când zări o siluetă întunecată, cu ochii aţintiţi asupra lor. Silueta ciocăni în sticlă, făcând-o pe Emily să tresară.

— Cine e? murmură Emily.

— Oricine ar fi, răspunse Maya, încordându-şi privirea, vine afară.

Toate firele de păr de pe trup i se zbârliră lui Emily. Apoi, auzi o voce mult prea cunoscută.

— Emily Catherine Fields! Vino încoace!

Maya rămase cu gura căscată.

— Of, Doamne!

Mama lui Emily apăru în lumina proiectoarelor din curte. Era nepieptănată, nemachiată, îmbrăcată cu un tricou prăpădit, iar şireturile tenişilor erau dezlegate. Arăta ridicol în mijlocul mulţimii de petrecăreţi dichisiţi. Vreo câţiva chiar căscară gura văzând-o.

Emily se strădui, stângace, să se ridice de pe iarbă.

— C-ce cauţi aici?

Doamna Fields o înhăţă de braţ.

— *Nu pot* să cred ce faci. Am primit un telefon acum un sfert de oră, şi cineva mi-a spus că eşti cu ea! Şi eu n-am crezut! Neghioaba de mine! N-am crezut! I-am zis că minte!

— Mamă, pot să-ţi explic!

Doamna Fields se opri şi adulmecă aerul din jurul lui Emily. Făcu ochii mari.

— Ai băut! urlă, ca turbată. Ce s-a *întâmplat* cu tine, Emily?

Îşi coborî privirea spre Maya, care rămăsese nemişcată pe iarbă, ca şi cum doamna Fields i-ar fi pus un stop-cadru.

— *Nu* mai eşti fiica mea!

— Mamă! ţipă Emily. Era de parcă mama ei i-ar fi aruncat ceva în ochi. Afirmaţia sunase atât de… legală, ceva obligatoriu de ascultat. Atât de definitivă.

Doamna Fields începu s-o tragă după ea spre portiţa care dădea din curte spre o alee lăturalnică, din care se ieşea în stradă.

— Când ajungem acasă o sun pe Helene, zise ea.

— Nu! strigă Emily, smulgându-se, după care se întoarse cu faţa spre mama ei, pe jumătate aplecată, ca un luptător de sumo pregătindu-se pentru încleştare. Cum poţi să spui că nu sunt fiica ta? ţipă ea strident. Cum poţi să mă alungi de-acasă?

Doamna Fields vru s-o apuce din nou de braţ, însă pantoful lui Emily nimeri într-un smoc neregulat de iarbă. Căzu pe spate, izbindu-se de pământ cu noada şi resimţind un fulger de durere, alb, orbitor.

Când deschise ochii, îşi văzu mama deasupra ei.

— Ridică-te! Să mergem!

— Nu! răcni Emily. Încercă să se ridice, însă unghiile mamei ei îi străpunseră carnea. Emily se zbătu, deşi ştia că n-avea şanse. Mai aruncă o privire spre Maya, care tot nemişcată rămăsese. Avea ochii măriţi şi înlăcrimaţi, şi părea mititică şi singură. *Poate că n-o s-o mai văd niciodată,* se gândi Emily. *Asta ar putea să fie ultima…*

— Ce e atât de rău în asta? ţipă la mama ei. Ce e atât de rău în faptul că sunt altfel? Cum de poţi să mă *urăşti* pentru asta?

Nările mamei fremătară. Strânse pumnii şi deschise gura, pregătindu-se să ţipe ceva, ca răspuns. Dar apoi, dintr-odată, păru să se dezumfle. Îi întoarse spatele şi scoase un mic sunet, din adâncul gâtului. Dintr-odată, arăta epuizată. Şi speriată. Şi ruşinată. Fără pic de machiaj şi îmbrăcată în pijama, părea vulnerabilă. Avea o roşeaţă în jurul ochilor, semn că plânsese timp îndelungat.

— Te rog. Hai să mergem, îi zise.

Emily nu ştia ce altceva mai bun ar fi avut de făcut, decât să se ridice. Îşi urmă mama pe aleea întunecată şi pustie, apoi într-o parcare, în care Emily zări familiarul lor Volvo. Paznicul parcării întâlni privirea doamnei Fields şi-i adresă lui Emily un rânjet critic, ca şi cum mama ei i-ar fi explicat de ce-şi parca maşina acolo şi de ce venise s-o ia pe Emily de la petrecere.

Emily se aruncă pe scaunul din dreapta. Privirea i se opri pe roata plastifiată cu horoscopul, din buzunarul scaunului. Roata prezicea horoscopul fiecărei zodii pentru toate cele douăsprezece luni ale anului, aşa că Emily o scoase de-acolo, învârti roata până la Taur, zodia ei, şi căută predicţiile pentru octombrie. *Relaţiile tale amoroase se vor împlini, vei fi mai mulţumită. Este posibil ca relaţia să-ţi fi provocat unele dificultăţi în trecut, însă de-acum încolo totul va decurge lin.*

Ha, exclamă în sinea ei Emily, şi azvârli pe fereastră cartonaşul cu horoscopul. Nu mai credea în horoscoape. Sau în cărţile de tarot. Sau în semne, sau semnale, sau în orice care susţinea că lucrurile se întâmplă cu motiv. Şi-atunci, pentru ce motiv i se întâmpla ei *asta?*

O străbătu un fior de gheaţă. *Am primit un telefon acum un sfert de oră, şi cineva mi-a spus că eşti cu ea!*

Scotoci prin geantă, cu inima bubuindu-i în piept. Telefonul ei afişa un mesaj nou. Fusese primit de aproape două ore.

Em, te văd! Şi, dacă nu încetezi, sun la ştii-tu-cine. – A

Emily îşi acoperi ochii cu palmele. De ce n-o omorâse A, pur şi simplu, în loc să-i facă asta?

33
CINEVA FACE GAFE – LA GREU!

Mai întâi de toate, Lucas îi dădu Hannei o bluză de trening intrată la apă, cu emblema Rosewood Day, şi o pereche de pantaloni scurţi roşii, pentru sport, pe care le avea în maşină.

— Un Eagle Scout[27] e mereu pregătit pentru orice, declară el apoi.

Pe urmă, o duse pe Hanna la Sala de lectură a Universităţii Hollis, ca să se poată schimba. Era la doar câteva străzi distanţă de planetariu. Sala de lectură era, pur şi simplu, ceea ce sugera şi numele ei: o încăpere mare, dintr-o clădire din secolul al nouăsprezecelea, dedicată în întregime destinderii şi lecturii. Mirosea a fum de pipă şi a cărţi vechi legate în piele, şi era plină cu tot felul de cărţi, hărţi, globuri pământeşti, enciclopedii, reviste, ziare, table de şah, canapele din piele şi fotolii duble confortabile.

Hanna se duse în micuţa sală de baie, îşi scoase rochia sfâşiată şi-o aruncă în micul coş cromat pentru gunoi, îndesând-o astfel încât să încapă. Ieşi deprimată din baie, se prăbuşi pe canapea lângă Lucas şi, pur şi simplu… cedă. Hohotele de plâns înăbuşite înăuntrul ei de săptămâni întregi – poate chiar de ani – explodară.

— N-o să-i mai placă nimănui de mine, rosti, cu glasul sugrumat, printre sughiţuri. Iar pe Mona am pierdut-o pentru totdeauna.

Lucas o mângâie pe păr.

— Nu-i nimic. Oricum nu te merita.

Hanna plânse până i se umflară ochii şi începu s-o usture gâtul. În cele din urmă, îşi lipi capul de pieptul lui Lucas, care se dovedi mai solid decât părea. Rămaseră acolo, în tăcere, o vreme. Lucas îşi trecu degetele prin părul ei.

— Ce te-a determinat să vii la petrecerea ei? îl întrebă Hanna, după ceva timp. Credeam că n-ai fost invitat.

— Am fost invitat, mărturisi Lucas, coborându-şi privirea. Numai că… n-aveam de gând să mă duc. Nu

voiam ca tu să te simţi rău, şi-mi doream să-mi petrec seara cu tine.

Mici scântei de zăpăceală îi tulburară stomacul Hannei.

— Îmi pare foarte rău, rosti ea, încetişor. Pentru că am contramandat aşa, în ultima clipă, partida noastră de poker, ca să mă duc la petrecerea prostească a Monei.

— Nu-i nimic, o linişti Lucas. Nu contează.

Hanna îl privi cu atenţie. Avea ochii albaştri atât de delicaţi, şi obrajii adorabil de trandafirii. Pentru ea *chiar* conta, şi încă foarte mult. Era, tot timpul, într-atât de obsedată să facă totul perfect: să se îmbrace perfect, să-şi aleagă tonul de apel perfect pentru telefon, să-şi menţină trupul într-o formă perfectă, să-şi aleagă o cea mai bună prietenă perfectă şi un iubit perfect… dar la ce-i folosea toată această perfecţiune? Poate că şi Lucas era perfect, doar că dintr-un cu totul alt punct de vedere. *Ţinea* la ea.

Hanna nu mai ştia cum se întâmplase, dar după ce se aşezară pe unul dintre fotoliile duble, cu pielea crăpată, se pomeni stând în poală la Lucas. Şi, ciudat lucru, nu se simţi stânjenită de faptul că-i rupea picioarele lui Lucas. Vara trecută, ca să se pregătească pentru excursia la Cape Cod împreună cu familia lui Sean, Hanna nu mâncase nimic altceva decât grepfrut şi ardei iute de Cayenne, şi nu se lăsase atinsă de Sean când era în costum de baie, de teamă ca lui să nu i se pară gelatinoasă. În schimb, cu Lucas nu-şi făcea astfel de probleme.

Îşi apropie mai mult faţa de a lui Lucas. Îi simţi buzele atingându-i bărbia, apoi colţul gurii şi, în cele din urmă, însăşi gura. Inima îi bătea cu putere. Buzele lui şopteau peste ale ei. O trase spre el. Acum, inima Hannei bătea atât de repede, şi era atât de agitată, încât îi era teamă c-o să-i explodeze. Lucas îi cuprinse capul în palmele lui şi-i sărută urechile. Hanna chicoti.

— Ce-i? se miră Lucas, retrăgându-se.

— Nimic, îi răspunse Hanna, zâmbind. Nu ştiu. E atât de amuzant!

Şi *era* amuzant: nu semăna câtuşi de puţin cu serioasele şi importantele reprize de săruturi cu Sean, când se simţea parcă urmărită de un juriu care puncta absolut fiecare sărut. Lucas era degajat, umed şi peste

măsură de jucăuş, ca un căţel Labrador. Din când în când, o prindea şi-o strângea tare în braţe. La un moment dat, începu s-o gâdile, făcând-o să ţipe ascuţit şi să se rostogolească de pe fotoliu direct pe podea.

În cele din urmă, ajunseră întinşi pe una dintre canapele, Lucas deasupra ei, cu mâinile plimbându-i-se în sus şi-n jos pe abdomenul ei dezgolit. Îşi scoase şi el tricoul şi-şi apăsă pieptul pe al ei. După o vreme, se opriră şi zăcură acolo, fără să vorbească. Privirea Hannei se plimbă peste toate cărţile, jocurile de şah şi busturile autorilor celebri. Apoi, deodată, se ridică în capul oaselor.

Cineva de-afară privea prin fereastră.

— Lucas! exclamă ea, arătându-i o siluetă întunecată care se deplasa spre o uşă laterală.

— Nu intra în panică, o sfătui el, coborând de pe canapea şi furişându-se spre fereastră. Tufişurile de afară tremurară. O cheie începu să se răsucească în broască. Hanna se agăţă de braţul lui Lucas.

A era acolo.

— Lucas…

— Şşt!

Încă un clinchet. Undeva, o cheie era răsucită în broască. Cineva urma să intre. Lucas îşi lungi gâtul, să asculte. Acum, se auzea zgomot de paşi apropiindu-se dinspre holul din spate. Hanna făcu un pas înapoi. Podeaua scârţâi. Zgomotul paşilor se apropie.

— Hei? strigă Lucas, înhăţându-şi tricoul şi îmbrăcându-l pe dos. Cine-i acolo?

Nu răspunse nimeni. În schimb, se auziră alte scârţâituri. O umbră se furişă pe perete.

Hanna îşi roti privirea în jur şi apucă obiectul cel mai masiv din câte putu să găsească: *Almanahul fermierului,* din 1972. Deodată, se aprinse o lumină. Hanna ţipă şi-şi ridică almanahul deasupra capului. În faţa lor era un bărbat mai vârstnic, cu barbă. Purta ochelari cu lentile mici şi rame metalice, o haină din velur, şi-şi ridicase braţele deasupra capului, în semn de capitulare.

— Sunt de la secţia de istorie! bolborosi bătrânul. N-am avut somn. Am venit aici să citesc…

Îi aruncă Hannei o privire ciudată. Hanna îşi dădu seama că gulerul bluzei de trening a lui Lucas îi căzuse

într-o parte, lăsându-i la vedere umărul gol.

Pulsul începu să-i încetinească. Lăsă cartea la loc pe masă.

— Scuze, zise. Am crezut…

— Oricum, ar fi mai bine să plecăm, zise Lucas, ocolindu-l pe bătrân şi trăgând-o pe Hanna spre uşa laterală. Când ajunseră aproape de poarta din fier a clădirii, izbucni în râs.

— Ai văzut ce faţă avea ăla? necheză el. Era îngrozit de-a binelea!

Hanna încercă să râdă şi ea, dar se simţea prea zguduită.

— Ar trebui să mergem, şopti, cu o voce tremurată. Vreau să ajung acasă.

Lucas o conduse pe Hanna până la tipul care păzea maşinile parcate la petrecerea Monei. Ea îi dădu tichetul pentru automobilul ei Prius şi, când acesta i-l aduse, îl puse pe Lucas să scotocească peste tot, ca să se asigure că nu se ascunsese nimeni pe bancheta din spate. După ce o văzu înăuntru, în siguranţă, cu toate portierele încuiate, Lucas îi ciocăni cu degetul în geam şi-i spuse, mimând din buze, c-o s-o sune mâine. Hanna îl urmări cu privirea îndepărtându-se, simţindu-se entuziasmată şi, în acelaşi timp, îngrozitor de tulburată.

Porni pe aleea în spirală din faţa planetariului. La fiecare douăzeci de paşi era câte un banner anunţând noua expoziţie. The big bang, scria pe toate, alături de o imagine înfăţişând explozia universului.

Când îi piui telefonul mobil, tresări într-atât de violent, încât aproape că ieşi din centura de siguranţă. Trase pe dreapta, pe banda autobuzului, şi-şi scoase telefonul din geantă cu degete tremurătoare. Primise un SMS.

Hopa, se *pare că n-a fost lipo! Să nu mai crezi tot ce auzi! – A*

Hanna îşi ridică privirea. Strada din faţa planetariului era tăcută. Toate vechile case erau bine încuiate, şi nu se găsea nici măcar o persoană pe stradă. Briza se înteţi, făcând să fluture steagul de pe veranda unei bătrâne case victoriene şi să tremure sacul pentru

strâns frunzele, în forma unui dovleac de Halloween, de pe peluza din faţă.

Privi din nou mesajul. Era ceva ciudat. Ultimul SMS primit de la A nu era de la un *număr necunoscut,* aşa cum se întâmpla de obicei, ci de la un număr adevărat. Şi încă unul cu 610: prefixul zonei Rosewood.

Numărul i se părea cunoscut, cu toate că Hanna nu memorase niciodată numărul de telefon al cuiva: primise un telefon mobil într-a şaptea, şi de atunci se bizuia pe apelarea rapidă. Şi totuşi, era ceva în legătură cu numărul acesta…

Hanna îşi astupă gura cu palma.

— O, Doamne, şopti. Se mai gândi câteva clipe la descoperirea ei. Oare chiar putea să fie *adevărat?*

Dintr-odată, ştia precis cine era A.

34
E CHIAR AICI, ÎN FAŢA TA

— Mai vreţi o cafea?

O chelneriţă mirosind a caşcaval prăjit şi cu o aluniţă mare pe bărbie îi dădea târcoale Ariei, agitând cafetiera pe care o ţinea în mână.

Aria îşi privi cana aproape goală. Părinţii ei ar fi comentat, probabil, că era o cafea plină de carcinogeni, dar ce ştiau ei?

— Sigur, răspunse.

Aici se ajunsese. Aria stând într-un separeu, în bufetul din apropierea casei lui Ezra, din vechiul Hollis, înconjurată de toate bunurile ei lumeşti: laptopul, bicicleta, veşmintele şi cărţile. N-avea unde să se ducă. Nici la Sean, nici la Ezra, nici măcar la propria ei familie. Bufetul acela era singurul deschis la acea oră, asta dacă nu puneai la socoteală restaurantul Taco Bell deschis nonstop, un loc total aiurea pentru cei care voiau să piardă vremea.

Îşi privi fix telefonul Treo, cântărindu-şi opţiunile. În cele din urmă, formă numărul de-acasă. Telefonul sună de trei ori înainte să-i răspundă robotul.

— Vă mulţumim pentru că aţi sunat la familia Montgomery, răsună vocea voioasă a Ellei. În momentul de faţă nu suntem acasă…

Hai, lasă! Unde Dumnezeu ar fi putut să fie Ella, într-o sâmbătă, după miezul nopţii?

— Mamă, răspunde, zise Aria, după semnalul sonor al robotului. Ştiu că eşti acolo.

Tot nimic. Oftă.

— Ascultă. Am nevoie să vin acasă în noaptea asta. Am rupt-o cu iubitul meu. Nu am unde să mai stau. Sunt într-un restaurant, pe drumuri.

Se opri, aşteptând ca Ella să-i răspundă. Nu-i răspunse. Aria şi-o imagina stând deasupra telefonului şi ascultând. Sau poate că nu. Poate că-i auzise vocea Ariei şi urcase la loc în camera ei, vârându-se în pat.

— Mamă, sunt în pericol, se rugă ea. Nu pot să-ţi explic chiar în clipa asta, exact, dar sunt… Mi-e teamă c-o să mi se-ntâmple ceva.

Biiip. Robotul întrerupse convorbirea. Aria îşi lăsă telefonul să cadă cu zgomot pe tăblia Formica a mesei. Putea să sune încă o dată, dar ce rost ar fi avut? Aproape că şi auzea vocea mamei: *Nici măcar nu mai pot să te văd în ochi, în clipa asta.*

Îşi ridică fruntea, gândindu-se la ceva. Cu mişcări lente, îşi luă din nou Treo-ul şi-şi parcurse mesajele primite. SMS-ul lui Byron, cu tot cu numărul lui, era încă acolo. Inspirând adânc, formă numărul. Îi răspunse vocea somnoroasă a lui Byron.

— Eu sunt, Aria, zise ea încet.

— Aria? o îngână Byron, ca un ecou. Părea uluit. Păi, cum să-ţi zic, e două dimineaţa!

— Ştiu, răspunse ea. Tonomatul bufetului tocmai schimba discul. Chelneriţa agita două sticle cu ketchup. Cele din urmă persoane rămase în local, în afara Ariei, se ridicară din separeul lor, îşi fluturară mâinile spre chelneriţă în semn de rămas-bun, şi ieşiră. Clopoţeii de la intrare zornăiră.

Byron rupse tăcerea.

— Ei, mă bucur să te aud.

Aria îşi strânse genunchii la piept. Ar fi vrut să-i spună că stricase totul, cerându-i să-i păstreze secretul, însă se simţea prea secătuită ca să se mai certe. Şi, în acelaşi timp… o parte din ea chiar îi ducea dorul lui Byron. Byron era tatăl ei, unicul tată pe care şi-l cunoştea. Alungase un şarpe care se târâse până la picioarele Ariei pe timpul unei drumeţii prin Grand Canyon. Se dusese să discute cu profesorul de arte plastice al Ariei dintr-a cincea, domnul Cunningham, care-i dăduse Ariei un calificativ „foarte slab” pentru autoportret, din cauză că ea se desenase cu solzi verzi şi cu o limbă înfurcată. „Profesorul tău, pur şi simplu, nu înţelege expresionismul postmodernist”, îi spusese Byron, în timp ce-şi lua sacoul, pregătindu-se să plece la bătălia cu domnul Cunningham. Byron obişnuia s-o ia pe sus, s-o arunce pe umerii lui, s-o ducă aşa până în pat şi s-o învelească. Ariei îi lipseau toate astea. Avea *nevoie* de toate astea. Ar fi vrut să-i spună că este în pericol. Şi ar fi vrut ca el să-i răspundă: „Nu-i nimic, te apăr eu”. Aşa ar fi răspuns, nu?

Dar tocmai atunci auzi o altă voce în fundal.

— E totul în regulă, Byron?

Aria se zbârli. *Meredith.*

— Vin într-o clipă, strigă Byron.

Aria clocotea de furie. Într-o *clipă?* Atât avea el de gând să dedice conversaţiei cu ea?

Vocea lui Byron reveni la telefon.

— Aria? Ia zi… care-i treaba?

— Nu contează, replică ea, pe un ton îngheţat. Întoarce-te în pat, sau la… mă rog, ce făceai.

— Aria… începu Byron.

— Vorbesc serios, du-te, îl întrerupse Aria, încăpăţânată. Uită că te-am sunat.

Apăsă cu putere pe TERMINAT şi-şi lăsă capul pe masă. Încercă să inspire şi să expire, gândindu-se la tot felul de lucruri calme, cum ar fi oceanul, sau mersul pe bicicletă, sau la absurditatea de a tricota un fular.

După câteva minute, îşi roti privirea prin local şi-şi dădu seama că era ultima persoană rămasă acolo. Taburetele cu tapiţeria sfâşiată şi ştearsă din faţa barului erau, toate, goale, iar separeurile, curăţate toate şi pustii. Două cafetiere se aflau pe aparatele de încălzire pe tejgheaua barului, iar pe ecranul casei de marcat încă străluceau cuvintele BINE AŢI VENIT, însă chelneriţele şi bucătarii dispăruseră. Era ca într-unul dintre acele filme de groază în care, fără să-şi dea seama cum, dintr-odată, personajul principal îşi ridică privirea şi constată că toată lumea a murit.

Criminalul e *mai aproape decât crezi.*

Oare de ce A nu-i *spusese,* pur şi simplu, cine era criminalul? se săturase să se joace de-a Scooby Doo. Se gândi încă o dată la visul ei, la cum îi apăruse în faţa camerei acea palidă şi fantomatică Ali. „Priveşte mai îndeaproape!” ţipase la ea. „E chiar în faţa ta! E chiar aici!” Dar ce era chiar acolo? Ce anume scăpase Aria din vedere?

Chelneriţa cu aluniţă îşi făcu apariţia de după bar, cu ochii pe Aria.

— Nu vreţi o felie de plăcintă? Merele sunt comestibile. Din partea casei.

— N-nu-i nicio problemă, se bâlbâi Aria.

Chelneriţa îşi rezemă un şold generos de unul dintre taburetele roz din faţa barului. Avea genul acela de păr negru şi cârlionţat care dădea în permanenţă impresia că ar fi ud.

— Aţi auzit despre hărţuitor?

— Mhî, răspunse Aria.

— Ştiţi ce-am auzit eu? continuă fata. Că e un copil *bogat.*

Apoi, văzând că Aria nu-i răspunde, se întoarse să spele o masă deja curată.

Aria clipi de mai multe ori la rând. *Priveşte mai îndeaproape,* o îndemnase Ali. Îşi deschise geanta şi-şi scoase laptopul. Aşteptă ceva timp până când se încărcă sistemul de operare, după care îi trebui şi mai mult până să găsească dosarul în care-şi stocase vechile filmări. Trecuse atât de mult de când nu le mai căutase! Când, în sfârşit, îl descoperi, îşi dădu seama că nici măcar unul dintre fişierele video nu fusese etichetat cu prea mare acurateţe. Erau titluri de genul „Noi cinci, #1”, sau „Ali şi cu mine, #6”, iar datele indicau ultima vizionare, nu când fuseseră create. Habar n-avea cum putea să găsească materialul video care se scursese în presă… în afară de verificarea tuturor fişierelor.

Deschise la întâmplare un fişier video intitulat „Miau!” Aria, Ali şi celelalte prietene erau în dormitorul lui Ali. Se chinuiau s-o îmbrace pe pisica de rasă himalaiană a lui Ali, pe numele ei Charlotte, într-un soi de pulover tricotat manual, chicotind de zor în timp ce-i îndesau lăbuţele prin găurile pentru braţe.

Urmări un alt filmuleţ intitulat „Bătaie, #5”, care însă nu era ceea ce crezuse: ea, Ali şi celelalte preparau fursecuri cu fulgi de ciocolată şi se lansaseră într-o bătaie cu mâncare, aruncând cu aluatul pentru fursecuri prin toată bucătăria Hannei. Într-un altul, jucau fusbal pe masa din subsolul casei lui Spencer.

Când dădu clic pe un alt fişier MPEG intitulat, simplu, „DQ”, observă ceva.

După cum arăta tunsoarea lui Ali şi toate veşmintele lor pentru vreme caldă, filmarea fusese făcută cu aproximativ o lună înainte de dispariţia lui Ali. Aria apropiase imaginea de Hanna, care înfuleca în timp record o pungă de dimensiuni monstruoase de Dairy Queen Blizzard. Pe fundal, o auzi pe Ali scoţând tot felul de sunete care imitau vomatul. Hanna se opri şi, în câteva clipe, toată culoarea i se scurse din obraji. De undeva din afara cadrului, răsună chicotitul lui Ali. Nimeni altcineva nu păru să observe.

O senzaţie stranie o cuprinse pe Aria. Auzise zvonurile conform cărora Hanna ar fi avut probleme cu bulimia. După toate aparenţele, era ceva despre care A – şi Ali – ştiau.

Deschise un alt filmuleţ. Schimbau canalele la televizor, acasă la Emily. Ali se opri la un moment dat pe un canal de ştiri, care tocmai difuza un reportaj despre o paradă Gay Pride, desfăşurată în Philly ceva mai devreme, în ziua aceea. Se întorsese ostentativ spre Emily şi rânjise.

— Arată amuzant, nu-i aşa, Em?

Iar Emily se înroşise şi-şi trăsese pe cap gluga bluzei de trening. Niciuna dintre celelalte nu clipise măcar.

Şi o alta. Nu dura decât şaisprezece secunde. Ele cinci, lâncezind în jurul piscinei lui Spencer. Purtau toate ochelari de soare Gucci voluminoşi… sau, în cazul lui Emily şi al Ariei, imitaţii de aşa ceva. La un moment dat, Ali se ridică în şezut şi-şi împinse ochelarii spre vârful nasului.

— Hei, Aria, zisese hodoronc-tronc. Ce face tatăl tău dacă, să zicem, are studente sexy în clasa lui?

Clipul se termină. Aria îşi aminti de ziua aceea: fusese la scurt timp după ce ea şi Ali îi prinseseră pe Byron şi pe Meredith sărutându-se în maşina lui Byron, şi Ali începuse să tot facă aluzii la faptul că avea să le spună şi celorlalte.

Ali le cunoştea *într-adevăr* toate secretele şi le tot flutura pe deasupra capului fiecăreia. Se întâmplase chiar sub nasul lor, şi ele nu-şi dăduseră seama. Ali ştiuse totul. Despre ele toate. Iar acum, ştia şi A.

Doar că… secretul lui Spencer care să fi fost?

Aria deschise un alt fişier video. În sfârşit, văzu scena atât de cunoscută. Iat-o pe Spencer stând pe canapea cu coroana aceea pe cap.

— N-aţi vrea să-i citim SMS-urile? întrebase ea, arătând spre LG-ul lui Ali, care zăcea între pernele canapelei.

Apoi, Spencer deschise clapeta telefonului lui Ali.

— E blocat, constată.

— Îi ştiţi parola? Îşi auzi ea propria voce întrebând.

— Să încercăm ziua de naştere, propuse în şoaptă Hanna.

— Ce făceaţi, îmi umblaţi la telefon? ţipă Ali.

Telefonul căzu cu zgomot pe podea. Tocmai atunci, sora mai mare a lui Spencer, Melissa, împreună cu iubitul ei, Ian, trecură prin faţa camerei. Amândoi zâmbiră către obiectiv.

— Salut, fetelor, zise Melissa. Care-i treaba?

Spencer îşi flutură genele. Ali făcu o mutră plictisită. Imaginea se apropie de faţa ei, după care coborî lent spre telefonul blocat.

— O, ăsta-i clipul pe care l-am văzut la ştiri, exclamă o voce din spatele Ariei. Chelneriţa stătea rezemată de tejgheaua barului, retuşându-şi unghiile cu o pilă Tweety Bird.

Aria puse filmul pe pauză şi se răsuci spre ea.

— Poftim?

Chelneriţa se înroşi.

— Ups! Când sunt timpi morţi, ca şi acum, mă prefac în dublura mea cea rea, care trage cu urechea. N-am vrut să mă uit în computerul dumneavoastră. Totuşi, bietul băiat…

Aria îşi miji ochii spre ea. Pentru prima dată, remarcă faptul că pe ecusonul chelneriţei era înscris prenumele ALISON. Scris la fel şi aşa mai departe.

— Care biet băiat? o întrebă.

Alison îi arătă spre ecran.

— Nimeni nu vorbeşte vreodată şi despre iubit. Trebuie să fi avut inima zdrobită.

Aria se holbă la ecran, zăpăcită. Arătă spre imaginea încremenită a lui Ian.

— Dar n-a fost iubitul ei. El a fost cu fata din bucătărie. Ea nu apare în imagine.

— Nu? Alison ridică din umeri şi reîncepu să şteargă tejgheaua. După cum stau… mi-am dat şi eu cu presupusul…

Aria nu ştia ce să mai spună. Porni din nou filmul de la început, derutată. Ea şi prietenele ei încercaseră să umble în telefonul lui Ali. Ali se întorsese, Melissa şi Ian zâmbiseră, panoramare pe telefonul blocat, *finiş*.

Reluă filmul, dar acum cu viteza de derulare la jumătate. Spencer îşi aranjă cu încetineală coroana. Telefonul mobil al lui Ali, târât prin imagine. Ali,

întorcându-se; toate feţele, apatice şi schimonosite. În loc să treacă în grabă prin faţa camerei, Melissa părea că se târăşte. Deodată, observă ceva în colţul ecranului: marginea unei mâini micuţe şi subţiri. Mâna lui Ali. Apoi o altă mână. Mai mare, masculină. Încetini şi mai mult derularea. Din când în când, mâna cea mare şi mâna cea mică se atingeau. Degetul mic al uneia se împleti cu al celeilalte.

Ariei i se tăie răsuflarea.

Imaginea se ridică. Apăru Ian, care privea spre ceva aflat dincolo de cameră. Mai departe, în dreapta, era Spencer, sorbindu-l din ochi cu ardoare pe Ian, fără să-şi dea seama că el se ţinea de mână cu Ali. Totul se petrecuse cât ai clipi din ochi. Dar acum, văzând filmarea, totul i se părea evident.

Cineva voia ceva care-i aparţinea lui Ali. Criminalul e mai aproape decât crezi.

Aria simţi că i se face rău. Ştiau toate că lui Spencer îi plăcea de Ian. Vorbea în permanenţă despre el: cum că sora ei nu-l merita, cât de simpatic era, cât de drăguţ putea să fie când venea la ei acasă la cină. Şi toate se întrebaseră dacă nu cumva Ali avea un mare secret faţă de ele: putea să fi fost tocmai *acesta.* Ali probabil că-i spusese lui Spencer. Iar Spencer nu putuse să se împace cu vestea.

Aria puse şi alte piese de puzzle cap la cap. Ali ieşise în fugă din hambarul lui Spencer… şi nu ajunsese prea departe, doar într-o groapă din propria ei curte. Spencer ştia că lucrătorii urmau să umple groapa aceea cu beton chiar în ziua următoare. Mesajul lui A afirma clar: *Îi cunoşteaţi toate curtea din spatele casei, centimetru cu centimetru, însă pentru una dintre voi a fost foarte, foarte uşor.*

Aria rămase încremenită timp de câteva secunde, după care-şi luă telefonul şi formă numărul lui Emily. Soneria se auzi de şase ori înainte ca Emily să răspundă.

— Alo? După voce, Emily părea să fi plâns.

— Te-am trezit? o întrebă Aria.

— N-am adormit încă.

Aria se încruntă.

— Te simţi bine?

— Nu, răspunse Emily, cu o voce frântă. Aria auzi şi un smiorcăit. Părinţii mă trimit de-aici. Plec

dimineaţă din Rosewood. Din cauza lui A.

Aria se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ce? De ce?

— Nici măcar nu merită să mai discutăm despre asta, rosti Emily. Avea vocea unui om înfrânt.

— Trebuie să ne întâlnim, zise Aria. Imediat.

— N-ai auzit ce ţi-am spus? Sunt pedepsită. Sunt *mai mult decât* pedepsită.

— E musai, insistă Aria. Se întoarse într-o parte, în separeul ei, încercând să ascundă urechile angajaţilor localului, pe cât posibil, ceea ce avea să spună. Cred că ştiu cine a omorât-o pe Ali, şopti ea.

Tăcere.

— Nu, nu se poate să ştii, zise Emily.

— Ba ştiu. Trebuie s-o sunăm pe Hanna.

Auzi un zgomot în telefon, dinspre Emily. După câteva secunde de aşteptare, Emily vorbi din nou.

— Aria, îi spuse ea, în şoaptă. Mă sună pe cealaltă linie. E *Hanna.*

Un fior o străbătu pe Aria din cap şi până în picioare.

— Trece-o în conferinţă.

Urmă un declic, după care Aria auzi vocea Hannei.

— Fetelor, zise Hanna. Părea să-şi fi pierdut respiraţia, iar legătura era cu paraziţi, ca şi cum Hanna ar fi vorbit printr-o portavoce. N-o să vă vină să credeţi. A şi-a dat cu stângu-n dreptu'. Adică, aşa cred eu. Am primit mesaj de la numărul ăla şi deodată am *ştiut* al cui e numărul, şi…

Pe fundal, Aria auzi un claxon.

— Haideţi să ne întâlnim la locul nostru, propuse Hanna. La leagănele din Rosewood Day.

— OK, răsuflă Aria. Emily, poţi să vii să mă iei de la bufetul din Hollis?

— Sigur, îi răspunse Emily în şoaptă.

— Bun, zise Hanna. Grăbiţi-vă.

35
CUVINTE ŞOPTITE DIN TRECUT

Spencer închise ochii. Când îi deschise din nou, se afla în faţa hambarului, în curtea din spatele casei ei. Privi în jur. Oare fusese *teleportată* acolo? Venise fuga până în acel loc şi nu-şi mai amintea?

Deodată, uşa hambarului se deschise, şi Ali se năpusti afară.

— Perfect, rosti ea peste umăr, legănându-şi încrezătoare braţele. Pa!

Trecu chiar pe lângă Spencer, ca şi cum aceasta n-ar fi fost decât o fantomă.

Era, din nou, seara dispariţiei lui Ali. Spencer respira precipitat. Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit să nu fie acolo, ştia că era necesar să vadă toate acestea… şi să-şi aducă aminte cât mai mult posibil.

— Perfect! Se auzi şi pe ea însăşi ţipând, din interiorul hambarului. Şi, în timp ce Ali pornea vijelioasă pe potecă, o altă Spencer, mai tânără şi mai scundă, năvăli pe verandă.

— Ali! ţipă Spencer, cea de treisprezece ani, privind în jurul ei.

Pe urmă, fu ca şi cum Spencer de şaptesprezece ani şi Spencer de treisprezece s-ar fi contopit într-una singură. Dintr-odată, putea să resimtă toate emoţiile eului său mai tânăr. Mai întâi, era teama: ce făcuse, îi ceruse lui Ali să plece? Apoi, un fel de paranoia: niciuna dintre ele n-o mai provocase vreodată pe Ali. Iar Ali era furioasă pe ea. Oare ce avea să facă?

— Ali, urlă Spencer! Micuţul felinar în formă de pagodă de pe drumul ce ducea spre casa mare nu dădea decât o geană de lumină. Avea impresia că, prin pădure, ceva se mişcă. Mai demult, Melissa îi spusese lui Spencer că în copaci trăiau trolii cei răi. Trolii o urau pe Spencer şi voiau să-i smulgă părul de pe cap.

Spencer se duse spre locul în care se bifurca poteca: putea să se ducă fie spre casa ei, fie spre pădurea cu care se învecina terenul familiei. Se gândi ce bine ar fi fost să-şi fi luat cu ea o lanternă. Un liliac zbură dinspre copaci. Şi atunci, Spencer observă că era

cineva, mai departe, pe cărare, aproape de liziera pădurii, aplecându-se şi privindu-şi telefonul mobil. Era Ali.

— Ce faci acolo? o strigă Spencer.

Ali miji ochii spre ea.

— Mă duc undeva unde să mă simt mult mai bine decât aici, unde-mi pierd vremea cu voi.

Spencer deveni rigidă.

— Perfect, rosti, orgolioasă. Du-te.

Ali se lăsă pe-un picior. Ţârâitul greierilor se auzi de cel puţin douăzeci de ori înainte ca ea să vorbească iar.

— Tu încerci să furi tot ce am eu. Dar asta n-o poţi avea.

— Nu pot să am ce? întrebă Spencer, tremurând în tricoul ei subţire.

Ali hohoti, răutăcioasă.

— Ştii *tu.*

Spencer clipi, nedumerită.

— Nu… nu ştiu.

— Hai, mă laşi! Ai citit despre asta în jurnalul meu, nu-i aşa?

— Nu ţi-aş citi niciodată tâmpenia de jurnal, se răsti Spencer. Nu mă interesează.

— Da, sigur, replică Ali. Ba te interesează mult prea *mult.*

— Halucinezi, bâigui Spencer.

— Ba nu, rosti Ali printre dinţi, ajungând deodată chiar în faţa ei. *Tu* halucinezi.

Furia clocoti în Spencer. O îmbrânci pe Ali de umăr. Avusese destulă forţă cât s-o facă pe Ali să se dea înapoi, împleticindu-se şi împiedicându-se pe pietrele potecii, umede de rouă. Spencer, cea din prezent, tresări. Se simţea ca un pion, târât spre următoarea căsuţă. O expresie de surprindere îi traversă chipul lui Ali, însă foarte repede se transformă în batjocură.

— Prietenele nu se îmbrâncesc între ele.

— Ei bine, poate că nu suntem prietene, ripostă Spencer.

— Cred că nu, zise Ali. Ochii îi jucau, neastâmpăraţi. Faţa îi dădea de înţeles că avea o replică de-a dreptul suculentă pe buze. Trecu totuşi destul timp până să vorbească, dând impresia că şi-ar alege cu

foarte, foarte mare grijă cuvintele. *Ţine-te bine,* se îndemnă Spencer. *AMINTEŞTE-ŢI.*

— Tu crezi că sărutul cu Ian a fost ceva special, mârâi Ali. Dar ştii ce mi-a spus mie? Că nici măcar nu te pricepi.

Spencer îi examină faţa.

— Ian… ia stai, Ian ţi-a spus ţie asta? Când?

— Când am ieşit împreună.

Spencer se holbă la ea.

Ali îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti tare penibilă când te prefaci că nu ştii că suntem împreună. Dar e clar că ştii, Spencer. De-asta îţi şi place de el, nu-i aşa? Pentru că el e cu *mine*? Pentru că el e cu soră-ta? se răsti Ali, după care ridică din umeri. Singurul motiv pentru care te-a sărutat alaltăseară e că i-am cerut eu. El n-a vrut, dar m-am rugat de el.

Spencer făcu ochii cât cepele.

— *De ce?*

Ali ridică iarăşi din umeri.

— Am vrut să văd dacă e în stare să facă *orice* pentru mine, zise, ţuguindu-şi buzele a batjocură. Of, Spence… Tu chiar ai crezut că lui i-ar *plăcea* de tine?

Spencer făcu un pas înapoi. Licuricii scânteiau pe cer. Pe chipul lui Ali flutura un zâmbet veninos. *Nu face asta,* urlă Spencer către ea însăşi. *Te rog! N-are importanţă. N-o face!*

Dar se întâmplă oricum. Spencer se avântă şi o împinse pe Ali din toate puterile. Ali alunecă pe spate, cu ochii mari, îngroziţi. Se prăbuşi drept peste zidul din piatră care înconjura terenul familiei Hastings. Se auzi un *trosc* îngrozitor. Spencer îşi acoperi ochii şi se întoarse cu spatele. În aer plutea un iz metalic, ca de sânge. O bufniţă ţipă dintr-un copac.

Când îşi luă mâinile de la ochi, era din nou în dormitorul ei, strânsă ghem şi urlând.

Se ridică în capul oaselor şi-şi privi ceasul. Era două şi jumătate dimineaţa. Capul îi zvâcnea de durere. Luminile erau toate aprinse încă, ea zăcea deasupra cuverturii şi era şi acum îmbrăcată cu rochia neagră pentru petrecere, cu colierul Elsa Peretti, din mărgele de argint, la gât. Nu se spălase pe faţă, nici nu-şi periase părul de fix o sută de ori, obişnuitul ei ritual de dinainte

de culcare. Îşi plimbă palmele peste braţe şi picioare. Avea o vânătaie pe coapsă. O atinse şi simţi durerea.

Îşi astupă gura cu palma. Amintirea aceea… Din prima clipă, ştiu că totul era adevărat. Ali fusese împreună cu *Ian.* Şi ea uitase tot. Iată şi partea aceea a serii care-i lipsise din memorie.

Se duse până la uşă, însă nu reuşi s-o deschidă. Inima începu să-i bată cu putere.

— Hei? strigă, ezitantă. E cineva acolo? Sunt încuiată aici!

Nu-i răspunse nimeni.

Spencer îşi simţi pulsul prinzând viteză. Ceva era foarte, foarte în neregulă. O parte din întâmplările nopţii îi năvăliră în minte. Jocul de scrabble. Mincinoasa SJH. A, trimiţându-i Melissei fragmentul din eseul pentru Orhideea de Aur. Şi… şi, pe urmă, ce? Îşi strânse creştetul capului cu mâinile, parcă vrând să-şi stoarcă amintirile de-acolo. *Şi, pe urmă, ce?*

Dintr-odată, nu mai putu să-şi controleze respiraţia. Fu cuprinsă de o criză de hiperventilaţie şi se prăbuşi în genunchi pe covorul în nuanţa fildeşului. *Calmează-te,* se îndemnă singură, făcându-se ghem şi încercând să inspire şi să expire uşor. Dar parc-ar fi avut plămânii plini cu alune din Styrofoam. Avea senzaţia că se îneacă.

— Ajutor! strigă, cu o voce slabă.

— Spencer? auzi glasul tatălui ei, de dincolo de uşă. Ce ai?

Spencer sări în picioare şi alergă spre uşă.

— Tati! Sunt încuiată aici! Lasă-mă să ies!

— Spencer, eşti acolo pentru binele tău. Ne-ai speriat pe toţi.

— V-am speriat? se miră Spencer. C-cum?

Se holbă la reflexia ei din oglinda de pe interiorul uşii. Da, tot ea era. Nu se trezise intrată în viaţa altcuiva.

— Am dus-o pe Melissa la spital, o informă tatăl ei.

Deodată, Spencer îşi pierdu echilibrul. *Melissa? Spital? De ce?* Închise ochii şi zări, ca un fulger, imaginea Melissei căzând, rostogolindu-se din faţa ei, pe scară. Sau Ali era cea care cădea? Începură să-i tremure mâinile. Nu reuşea să-şi *amintească.*

— Cum e Melissa, e bine?

— Aşa sperăm. Tu stai acolo, îi zise tatăl ei, prin uşă, cu o intonaţie precaută. Poate că-i era frică de ea… poate că de-asta nu intra în camera ei.

Se aşeză pe pat, năucită, rămânând mult timp astfel. Cum era posibil să nu-şi fi amintit una ca asta? Cum era posibil să nu-şi amintească de faptul c-o îmbrâncise pe Melissa? Dacă i se întâmpla frecvent să comită fapte oribile şi, în secunda imediat următoare, să şi le şteargă din memorie?

Criminalul e *chiar în faţa ta,* afirmase A. Exact când Spencer se privea în oglindă. Să fi fost cu putinţă?

Telefonul ei mobil, pe care şi-l lăsase pe birou, începu să sune. Se ridică încet şi-şi privi ecranul Sidekick-ului. *Hanna.*

Deschise telefonul. Îşi lipi urechea de difuzor.

— Spencer? începu imediat Hanna. Am aflat ceva. Trebuie să ne întâlnim.

Spencer simţi că i se strânge stomacul şi mintea îi fu cuprinsă de un vârtej. *Criminalul* e *chiar în faţa ta.* Ea o omorâse pe Ali. *Nu* ea o omorâse pe Ali. Era ca şi cum ar fi smuls petalele unei margarete: *mă iubeşte, nu mă iubeşte.* Poate că era bine să se ducă la întâlnirea cu Hanna, şi… şi ce? Să mărturisească?

Nu. Nu putea să fie adevărat. Ali fusese descoperită într-o groapă, în curtea din spatele casei ei… nu pe potecă, lângă zidul din piatră. Nu era posibil ca Spencer s-o fi cărat pe Ali tocmai până în curtea din spate. Nu avea destulă forţă, corect? Totuşi, avea nevoie să discute cu cineva despre asta. Cu Hanna. Şi cu Emily, şi cu Aria. Ele aveau să-i spună că nu-i în toate minţile, că era *imposibil* ca ea s-o fi omorât pe Ali.

— OK, rosti ea, răguşită. Unde?

— La leagănele din curtea şcolii primare Rosewood Day. La locul nostru. Vino cât poţi de repede.

Spencer privi în jur. Putea să se salte peste pervazul ferestrei şi să coboare încet pe peretele casei: avea să fie, practic, la fel de uşor ca escaladarea peretelui stâncos, la ora de sport.

— Foarte bine, şopti. Vin imediat.

36
TOTUL SE VA SFÂRŞI

Hannei îi tremurau mâinile într-atât de rău, încât de-abia mai putea să conducă. Drumul spre leagănele din curtea şcolii primare Rosewood Day i se părea mai întunecos şi mai sinistru ca de obicei. Smuci volanul, având impresia că i-ar fi ţâşnit ceva înaintea maşinii, dar când privi pe urmă în oglinda retrovizoare, nu văzu nimic. Nu prea treceau maşini nici în sensul celălalt de mers, însă dintr-odată, în timp ce urca un deal, nu departe de Rosewood Day, îi apăru un automobil în spate. Îi simţea fierbinţeala farurilor în ceafă.

Calmează-te, îşi zise. *Nu te urmăreşte.*

Mintea îi era ea un vârtej. *Ştia* cine e A. Dar… cum? Cum era posibil ca A să ştie atâtea despre Hanna… lucruri pe care era imposibil să le ştie A? Poate că mesajul fusese o păcăleală. Poate că A reuşise să pună mâna pe telefonul altcuiva şi încercase s-o trimită pe Hanna pe o pistă falsă.

Era prea şocată ca să gândească temeinic. Singurul lucru care i se învârtea prin creier, ca într-o buclă nesfârşită, era: *Nu are nicio logică. Nu are nicio logică.*

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Maşina cealaltă *era încă în spatele ei.* Inspiră adânc şi-şi întoarse ochii spre telefonul ei, gândindu-se să sune pe cineva. Pe cine? Pe ofiţerul Wilden? Oare ar veni el, aşa, din scurt? Doar era poliţist: era obligat să vină. Întinse mâna spre telefon, dar tocmai atunci maşina din urma ei, semnaliză cu farurile. Trebuia să tragă pe dreapta? Trebuia să se oprească?

Hanna era cu degetul pe taste, pregătită să formeze 911. Şi atunci, brusc, maşina din spate îşi schimbă direcţia şi ajunse în stânga Hannei. Era una greu de recunoscut – o Toyota, poate – şi Hanna nu putea să vadă cine o conducea. Apoi, automobilul o depăşi, intrând pe banda ei, după care acceleră, pierzându-se în depărtare. În câteva secunde, nu se mai vedea lumina farurilor din spate.

Parcarea de lângă terenul pentru joacă al şcolii primare Rosewood Day era spaţioasă şi întinsă,

întretăiată de un mic pâlc de insuliţe de verdeaţă, pline de copăcei aproape total desfrunziţi, de ierburi ţepoase şi de mormane de frunze uscate, emanând un miros caracteristic. Dincolo de parcare erau jungla aparatelor pentru sport şi cupola pentru căţărat. Le lumina un singur tub fluorescent, făcându-le să arate scheletice. Hanna se strecură pe un spaţiu din colţul sud-estic al parcării: era cel mai aproape de ghereta pentru informaţii a parcului şi de o cabină telefonică a poliţiei. Simplul fapt că era în apropierea a ceva pe care scria *Poliţie* o făcea să se simtă mai bine. Celelalte nu ajunseseră încă, aşa că supraveghea intrarea, aşteptând să vadă maşinile.

Era aproape trei dimineaţa. Hanna se cutremură în bluza de trening a lui Lucas. Pe picioarele goale i se făcu pielea de găină. Citise odată că, la trei dimineaţa, oamenii se aflau în cea mai profundă fază a somnului cu mişcarea rapidă a ochilor: era momentul cel mai apropiat de starea de nefiinţă, prin care treceau noapte de noapte. Ceea ce însemna că, în clipa de faţă, nu se putea baza pe prea mulţi cetăţeni din Rosewood dacă avea nevoie de ajutor. Cu toţii erau cadavre. Şi era o tăcere atât de profundă, încât îşi putea auzi ralantiul motorului şi respiraţia ei lentă, de hai-te-rog-păstrează-ţi-calmul. Deschise portiera, coborî şi rămase cu tălpile pe linia galbenă care marca spaţiul de parcare. Era ca un cerc magic: în interiorul lui, era în siguranţă.

Ajung şi ele imediat, se încurajă în sinea ei. Peste câteva minute, totul se va sfârşi. Nu că ar fi avut ea habar ce se va *întâmpla* atunci. Nu era sigură. Nu se gândise chiar atât de departe.

La intrarea în şcoală, se zări o lumină, şi Hannei îi tresăltă inima. Farurile unui SUV lunecară printre copaci, apoi fasciculele de lumină se întoarseră spre parcare. Hanna îşi încordă privirea. O fi una dintre ele?

— Hei! strigă încetişor.

SUV-ul îmbrăţişă marginea dinspre nord a parcării, trecând de clădirea pentru arte plastice a liceului, de parcarea elevilor şi de terenurile de hochei pe iarbă. Hanna începu să-şi agite braţele. Sigur erau Emily şi Aria. Şi totuşi, geamurile automobilului erau fumurii.

— Hei! strigă încă o dată. Nu primi răspuns. Apoi, văzu o altă maşină cotind şi intrând în parcare,

îndreptându-se încet spre ea. Aria îşi scosese capul pe geamul din dreapta. O dulce şi înviorătoare uşurare îi inundă trupul. Fluturându-şi mâinile, porni spre ele. Mai întâi, la pas, apoi într-o alergare uşoară; în cele din urmă, în sprint.

Ajunsese în mijlocul parcării, când Aria strigă:

— Hanna, ai grijă!

Hanna întoarse capul spre stânga şi rămase cu gura căscată, neînţelegând din prima clipă. SUV-ul venea drept spre ea.

Roţile scrâşniră. Simţi miros de cauciuc ars. Încremeni, neştiind ce să facă.

— Stai! Se auzi strigând în timp ce se holba la geamurile fumurii ale SUV-ului. Maşina venea tot mai repede, din ce în ce mai repede. *Mişcaţi-vă,* le comandă în gând propriilor membre, însă păreau înţepenite şi uscate precum cactuşii.

— *Hanna!* ţipă Emily. O, Doamne!

Nu dură decât o secundă. Hanna nici măcar nu-şi dădu seama că fusese lovită, şi nu simţi că zbura prin aer, ci doar se trezi pe caldarâm. Ceva din ea trosni. După care, durerea. Ar fi vrut să strige din rărunchi, dar nu putea. Sunetele erau amplificate: urletul motorului, ţipetele prietenelor ei se auzeau ca sirenele, până şi inima ei, care-i pompa sângele, îi suna în urechi ca un plescăit umed.

Hanna îşi răsuci gâtul într-o parte. Micuţa ei poşetă de culoarea şampaniei aterizase la câţiva paşi mai încolo: conţinutul i se revărsase, precum bomboanele dintr-o piñata spartă. SUV-ul călcase totul: rimelul ei, cheile maşinii, sticluţa de parfum Chloe. Noul ei BlackBerry era fărâme.

— Hanna! urlă Aria. După sunet, se apropia. Însă Hanna nu mai era în stare să-şi întoarcă faţa şi să vadă. Şi, deodată, totul se întunecă.

37
ERA NECESAR

— O, Doamne! ţipă Aria. Ea şi Emily se lăsară pe vine lângă trupul contorsionat al Hannei şi începură să urle: Hanna! O, Doamne! *Hanna!*

— Nu respiră, se văicări Emily. Aria, nu *respiră*!

— Ai telefonul la tine? o întrebă Aria. Sună la 911!

Cu mâinile tremurătoare, Emily îşi căută telefonul, însă acesta îi alunecă şi patină pe asfaltul parcării, oprindu-se lângă poşeta revărsată a Hannei. Emily începuse deja să intre în panică după ce-o luase pe Aria, şi Aria îi povestise totul: despre mesajele criptice de la A, despre visele ei, despre Ali şi Ian, şi despre convingerea ei că Spencer o omorâse pe Ali.

La început, Emily refuzase să creadă, însă apoi pe chip îi apăruse o expresie de oroare şi de revelaţie. La rândul ei, îi explică Ariei că nu cu mult înainte de a dispărea, Ali îi mărturisise că se vedea cu cineva.

— Şi sigur i-a spus lui Spencer, trăsese Aria concluzia. Poate că pe tema asta se tot certau ele, în toate lunile alea de dinaintea vacanţei!

— Aici 911, ce urgenţă aveţi? auzi Aria o voce în difuzorul telefonului lui Emily.

— O maşină tocmai mi-a lovit prietena! rosti Emily, cu un glas plângăcios. Sunt în parcarea şcolii Rosewood Day! Nu ştim ce să facem!

În timp ce Emily ţipa, dând şi restul amănuntelor, Aria îşi lipi buzele de ale Hannei şi încercă să-i facă respiraţie gură-la-gură, aşa cum învăţase la cursurile de prim-ajutor, în Islanda. Nu ştia însă dacă şi proceda corect.

— Haide, Hanna, respiră, se tângui, strângându-i nările între degete.

— Rămâneţi pe fir până când ajunge ambulanţa acolo, auzi ea vocea dispecerei rostind în telefonul lui Emily.

Emily se aplecă şi atinse bluza de trening decolorată, cu emblema Rosewood Day, de pe Hanna. Imediat, se trase înapoi, parcă înspăimântată.

— O, Doamne, te rog, nu muri…

Aruncă o privire spre Aria.

— Cine putea să fi făcut una ca asta?

Aria îşi roti privirea în jur. Leagănele tremurau în bătaia vântului. Steagurile de pe stâlpi fluturau. Pădurea învecinată cu terenul de joacă era întunecată şi deasă. Deodată, Aria zări o siluetă în apropierea unui copac. Avea părul blond-cenuşiu şi purta o rochie scurtă, neagră. Avea ceva pe faţă, o expresie parcă înnebunită, dezaxată. Şi privea drept spre ea! Aria făcu un pas înapoi. Era *Spencerl*

— Uite! şuieră ea, arătând în direcţia copacilor. Dar exact în clipa în care Emily îşi ridica privirea, Spencer dispăru printre umbre.

Zbârnâitul o descumpăni. Avu nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama că era telefonul ei. Apoi, se aprinse şi ecranul telefonului lui Emily, iar pe el apăru scris mesaj nou. Aria şi Emily schimbară între ele o privire, cu o expresie bine cunoscută, stânjenită. Cu mişcări lente, Aria îşi scoase Treo-ul din geantă şi privi ecranul. Emily se aplecă să citească şi ea.

— O, nu, şopti Emily.

Vântul se opri brusc. Copacii rămaseră nemişcaţi precum statuile. Sirenele vuiau în depărtare.

— Nu, nu se poate, se tângui Emily. Mesajul nu cuprindea decât trei cuvinte, înfiorătoare.

Ştia prea multe. – *A*

CE SE ÎNTÂMPLĂ MAI DEPARTE…

Hooooopa! Aşadar, am avut unele micuţe, neînsemnate scăpări. Se mai întâmplă. Am o viaţă plină, lucruri de făcut, oameni de torturat. Cum ar fi cazul a patru micuţe mincinoase, foste bune prietene.

Mda, mda, ştiu că sunteţi necăjiţi pentru Hanna. E-te, na! Treceţi peste asta! Deja mă gândesc ce să port la înmormântarea ei: ceva cuviincios de închis la culoare, dar şi cu o nuanţă mai ţipătoare. Nu sunteţi de părere că micuţa Hanna ar fi vrut s-o jelim cu stil? Dar poate c-o iau prea mult înainte: Hanna chiar are antecedente serioase cu privire la înviatul din morţi.

Între timp, Aria n-are când să-şi tragă sufletul. Perechea ei e la închisoare. Sean o urăşte. A rămas pe drumuri. Ce poate să facă o fată? Se pare că a venit momentul pentru o transformare radicală a vieţii: o casă nouă, prieteni noi, poate chiar şi un nume nou. Dar, ai grijă, Aria: chiar dacă noua ta prietenă mai bună decât toate nu-ţi cunoaşte noua identitate, eu am ochi de şoim. Şi tu ştii că nu pot să ţin secretele.

Oare cum ar arăta CONDAMNATĂ alături de VICEPRE- ŞEDINTA CLASEI în dosarul lui Spencer pentru înscrierea la facultate? Se pare că Micuţa Domnişoară Orhideea de Aur e pe cale să-şi schimbe verzuia bluză polo Lacoste cu o aspră salopetă portocalie. Dar, dacă mă gândesc mai bine, Spencer n-ar mai avea mediile atât de perfecte, dacă n-ar deţine şi vreo câteva trucuri în repertoriu: cum ar fi, să zicem, găsirea *altcuiva* pe care să dea vina pentru asasinarea lui Ali. Dar, ştiţi ce? S-ar putea ca ea să cam aibă dreptate.

Şi ce părere aveţi despre Emily, care pleacă să locuiască în Iowa, împreună cu verişorii ei puritani, mâncători de Cheerios? Hei, poate că n-o să fie chiar atât de rău: o să fie un ac iubitor de fete într-un mare şi vechi car de fân al reprimării sexuale, departe, foarte departe de ochii mei iscoditori. Vezi să nu! O să devină alergică la fân când o să-şi dea seama că nu se poate ascunde de mine. *Iiiii-haaaaa!*

Şi, în sfârşit, Hanna fiind scoasă din ecuaţie, pentru mine e vremea să-mi aleg o nouă victimă. Pe cine, mă veţi întreba? Ei bine, băgăcioşilor, aflaţi că încă mă

gândesc. Nu că mi-ar fi greu: *toată lumea* din oraşul ăsta are câte ceva de ascuns. De fapt, există ceva chiar mai suculent decât identitatea lui *moi,* bolborosind imediat sub suprafaţa sclipitoare a Rosewood-ului. Ceva atât de şocant, încât n-o să mă credeţi dacă vă spun. Aşa că nici măcar n-o să mă obosesc. HA! Ştiţi ce? Îmi cam place să fiu în pielea mea.

Pregătiţi-vă, fetiţelor. Nimic nu e ceea ce pare.

Muah!

— A

---

[1] Organizaţie internaţională non-profit care desfăşoară programe educaţionale bazate pe expediţii în natură, mizând pe dezvoltarea personalităţii şi a aptitudinilor de integrare socială ale copiilor.

[2] E vorba de lucrarea suprarealistă intitulată *Persistenţa memoriei.*

[3] *The Real World,* reality-show produs de MTV.

[4] Cafea preparată prin turnarea unei cantităţi de apă fierbinte peste o doză sau două de espresso.

[5] Reality show difuzat pe MTV, având ca subiect fastuoasele petreceri aniversare date de familiile bogate pentru copiii lor, piesa de generic, *Sweet Sixteen,* fiind interpretată de Hilary Duff.

[6] Prefixul telefonic pentru zona Pennsylvania.

[7] Program matinal de ştiri şi talk-show difuzat zilnic de NBC.

[8] Modalitate de vopsire a ţesăturilor cu ajutorul unor tipare din ceară, acestea acoperind părţile care trebuie să rămână nevopsite.

[9] Pastă obţinută din seminţe de susan decojite şi puţin prăjite, apoi pisate, întrebuinţată în bucătăria asiatică şi a unor popoare nord-africane.

[10] Mici statui înfăţişând bărbaţi costumaţi în jochei, folosite ca ornamente pentru peluze în unele regiuni din Statele Unite, cu predilecţie de afroamericani.

[11] Supliment alimentar căruia i se făcuse într-o vreme reclamă că ar ajuta la pierderea în greutate, retras însă de pe piaţă după ce autorităţile au constatat că poate provoca afecţiuni renale, fiind considerat răspunzător chiar şi pentru un caz de deces.

[12] General Nutrition Centers, lanţ de farmacii cu sediul central în S.U.A., specializat în comercializarea cu amănuntul a vitaminelor, a

suplimentelor alimentare, a produselor din plante, a suplimentelor pentru diete sau a fortificantelor pentru sportivi.

[13] Portal turistic pe internet aparţinând de Expedia, Inc. care oferă servicii de rezervare a biletelor de avion, a camerelor de hotel, închirieri auto, croaziere şi altele.

[14] Preparat japonez servit la pachet (de regulă, în cutii din carton) şi alcătuit din orez, carne sau peşte, şi legume fierte sau murate.

[15] Din *iubesc vasele,* sloganul devine *iubesc „iarba", pot* fiind una dintre denumirile sub care se desemnează, în argou, marijuana.

[16] Abrevierea poştală pentru statul american Pennsylvania.

[17] Specie de ton cu aripioare galbene, *ahi* fiind denumirea lui hawaiiană.

[18] Insulă situată la aproape 50 de kilometri la sud de Cape Cod, Massachusetts, legătura cu continentul efectuându-se cu feribotul sau cu ambarcaţiuni particulare.

[19] Hanna Marin + Mona Vanderwaal – Cele Mai Bune şi Mai Bune Prietene Din Lume.

[20] Candy Day (sau National Candy Day), se sărbătoreşte în S.U.A. pe 4 noiembrie, zi în care, din patru în patru ani, au loc, prin tradiţie, şi alegerile prezidenţiale.

[21] În realitate, este o formaţie americană de disco, pop şi glam.

[22] Piscină săpată şi lăsată fără una sau mai multe margini, generând iluzia unei întinderi nelimitate.

[23] Concurs sportiv alcătuit din trei probe: înot, ciclism şi alergare de fond. Distanţele variază în funcţie de competiţie, însă la Jocurile Olimpice concurenţii parcurg înot 1500 de metri, 40 de kilometri pe bicicletă şi 10 000 de metri în alergare.

[24] *Închisoare.*

[25] *Mincinos, mincinoasă.*

[26] Magic Eight Ball, sau Magic 8, jucărie folosită pentru ghicirea viitorului, constând într-o sferă din plastic pictată în alb şi negru, cu cifra 8 pe ea, şi având în interior un recipient cilindric care conţine un zar cu douăzeci de feţe, fiecare cu câte o afirmaţie pozitivă, negativă sau neutră, plutind într-o suspensie alcoolică.

[27] Cel mai înalt rang care poate fi atins în rândul cercetaşilor americani.

Cuprins

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]
[20]
[21]
[22]
[23]
[24]
[25]
[26]
[27]

Table of Contents

[1] 240
[2] 240
[3] 240
[4] 240
[5] 240
[6] 240
[7] 240
[8] 240
[9] 240
[10] 240
[11] 240
[12] 240
[13] 241
[14] 241
[15] 241
[16] 241
[17] 241
[18] 241
[19] 241
[20] 241
[21] 241
[22] 241
[23] 241
[24] 241
[25] 241
[26] 241
[27] 241